

Dị Giới Ràng Buộc

Contents

Dị Giới Ràng Buộc	1
1. Chương 1: Sống Dai Hơn Gián.....cầu???	2
2. Chương 2: Mặc U	4
3. Chương 3: Con Mồi	7
4. Chương 4: Lưu Luyến	9
5. Chương 5: Đôi Mắt Bạc	11
6. Chương 6: Quen Không Quen?!!	14
7. Chương 7: Vì Ta Thích Người	16
8. Chương 8: Quyết Không Buông Tay	18
9. Chương 9: Tiến Triển	21
10. Chương 10: Qua Ải..	24
11. Chương 11: Tiến Triển	27
12. Chương 12: Hạnh Phúc	29
13. Chương 13: Thằng Thẩn	32
14. Chương 14: Ta Là Cửa Ngươi	34
15. Chương 15: Ta Muốn Người	37
16. Chương 16: Săn Thú.	40
17. Chương 17: Ta Cũng Yêu Người	43
18. Chương 18: Kết Hôn Với Ta Nha, Bảo Bối	46
19. Chương 19: Thỏa Mãn	48
20. Chương 20: Thế Giới	52
21. Chương 21: Lễ Hội	54
22. Chương 22: Tuần Trăng Mật	57
23. Chương 23: Điên Cuồng	65
24. Chương 24: Tin Vui	71
25. Chương 25: Vì Người Ta Không Sợ	74
26. Chương 26: Nơi Chôn Thuộc Về	78
27. Chương 27: Bầu Trời Của Hùng Ưng	80

Dị Giới Ràng Buộc

Giới thiệu

Thể loại: Công xuyên, dị thể, nhân thú, âm áp, sinh tử văn, 1x1, HENhân vật chính: Sở Thần x Mạc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/di-gioi-rang-buoc>

1. Chương 1: Sống Dai Hơn Gián.....câu???

Lạnh quá... cố gắng mở mắt ra nhưng mí mắt dường như không chịu sự điều khiển của cơ thể, lúc này đây ngoại trừ từng giọt nước lạnh buốt đang ồ ạt đánh xuống người thì Sở Thần chỉ cảm thấy nghi hoặc vô cùng. Hẳn rõ ràng đã bị trúng đạn, nhưng sao vẫn chưa chết? Lẽ nào ông trời cảm thấy để hắn chết như vậy là quá dễ dãi với hắn cho nên để hắn nếm chút đau khổ cuối cùng ư?!

Ha ha cuộc đời của Sở Thần hẳn cũng thật nực cười, sống chết chết sống, chẳng khác nào một con quái vật bất tử. Có nằm mơ Sở Thần cũng chưa từng nghĩ rằng chuyện hoang đường này lại sinh ra trên người hắn, cũng không biết hắn đã gây nên nghiệt gì mà lại bị như vậy nữa. Có lẽ với người khác, được sống lại là một điều hạnh phúc, là niềm mơ ước của biết bao người. Nhưng sống hai kiếp – với hắn mà nói thì chỉ có thể hình dung bằng bốn chữ ____ KHÔNG PHẢI CON NGƯỜI.

Lúc hắn sinh ra thì đã được cuộc đời chú định phải làm một con búp bê... một con búp bê**** được tạo ra để phục vụ cho chính mẹ ruột của mình. Từ khi hắn biết nhận thức cho đến năm mười hai tuổi, hắn bị giam trong một cũi sắt, ngày ngày hứng chịu đòn roi và cực hình từ mẹ hắn. Bà ta dường như muốn trút hết những oán hận của mình lên người hắn – con trai ruột của bà, dấu cho kẻ có lỗi với bà là người đàn ông kia, người đã phụ bạc bà, người cha mà Sở Thần chỉ được nghe đến trong những lời oán độc của bà. Rồi khi hắn mười ba tuổi, hắn được thả ra, bà ta mời người dạy cho hắn rất nhiều kiến thức, như lời bà ta nói thì bà ta muốn một con búp bê hoàn mỹ. Và điều cuối cùng hắn học được trong hai năm chính là – làm tình. Thời gian đã hun đúc cho tính cách của Sở Thần càng ngày càng trở nên bất cần, lãnh đạm. Hắn bắt đầu thờ ơ với đời và với cả chính bản thân mình, quen dần việc dùng nụ cười để che lấp đi tình tự của bản thân. Khi Sở Thần tròn mười bốn tuổi, hắn đã là một con búp bê đủ tiêu chuẩn, hắn bị giam hãm trên chiếc giường của người đàn bà ấy – phục vụ cho cái nhu cầu kinh luân hải lý của bà ta. Một con búp bê thì lấy quyền gì mà phản kháng, huống chi người đó lại là kẻ đã sinh ra mình. Kinh tởm, chán ngán là tất cả những gì mà Sở Thần cảm nhận được suốt một năm ròng, và hắn đã tự tay đặt dấu chấm hết cho mười lăm năm tởm lợm ấy. Đâm chết người đàn bà ấy, chôn vùi tất cả trong biển lửa. Thờ ơ nhìn lửa dần ăn mòn thân thể mình, hắn nghĩ rằng mình đã được giải thoát. Nhưng nào ngờ hắn lại sống lại...

Kiếp thứ hai, hắn vẫn không được làm một con người. Khi Sở Thần mở mắt ra, hắn đã là một đứa trẻ năm tuổi, cùng với hàng chục đứa trẻ khác, hắn bị một tổ chức giam giữ trên một hòn đảo hoang. Bọn chúng dùng trẻ em để thử nghiệm cho công trình cải tạo gen diên rồ của chúng, biến những đứa trẻ đó trở thành công cụ giết người sắc bén. Cũng chính trong khoảng thời gian đó Sở Thần đã gặp bốn kẻ kia, những người bạn đầu tiên trong đời hắn. Những con người bị cuộc đời vứt bỏ gặp nhau để rồi tín nhiệm nhau, trở thành đồng bọn của nhau. Để trở nên mạnh mẽ, không muốn lại một lần bị người khác nắm giữ nhân sinh của mình, Sở Thần đã bất chấp lời mọi người can ngăn, chủ động đề nghị tổ chức tiêm loại thuốc B520 cho mình. B520 khiến hắn trở nên bất bại, nhưng đồng thời cũng đã biến Sở Thần trở thành một con quái vật đứng nghĩa. Nhiều lần nhìn vào đầu móng vuốt bén nhọn như nhíp máu tanh, Sở Thần nhận ra hắn rất hợp với những thứ dơ bẩn, hai kiếp sống đều bẩn thỉu như nhau. Nhưng lần này hắn sẽ không để cho bất kỳ ai can

thiếp vào cuộc đời của hắn nữa. Tạo phản – việc nên làm cũng đã đến lúc phải làm, năm năm rông rã trốn chạy, chiến đấu để đánh đổi lấy tự do. Cuối cùng khi mọi chuyện đã chấm dứt, đồng bọn của hắn, tất cả đều tìm được bến đỗ của đời mình, chỉ trừ có hắn.

Với vẻ ngoài tà ngạo, quyền rũ, Sở Thần phóng túng bản thân, không từ chối bất kỳ ai đến với mình. Sở Thần thừa nhận hắn không hề thiếu người tình nhưng sao trái tim của hắn chưa một lần loạn nhịp?!

Nơi đâu thuộc về hắn? Sở Thần không tìm được câu trả lời. Những người tình của hắn luôn bảo hắn không có trái tim. Bọn họ đều nói yêu hắn, nhưng không một ai hiểu hắn. Thật sâu trong lớp vỏ ngoài bất cần kia cũng chỉ là một kẻ khao khát được làm ‘người’, mong muốn có được một gia đình thuộc về riêng mình mà thôi.

Nhưng một con quái vật như hắn có thể tìm được thứ mình muốn hay không? Có xứng có được điều đó trong khi hắn đã mang trên người biết bao tội nghiệt?

Quá nhàm chán với cuộc sống vô định, vậy nên một lần nữa hắn buông bỏ sinh mệnh. Trong cuộc thách đấu sừng giành vị trí sát thủ đầu bảng từ tay hắn, Sở Thần buông lời...

Mong rằng đây sẽ là dấu chấm hết thật sự... chỉ mong rằng như vậy.....

.

.

Mi mắt nhè nhẹ run rẩy rồi từ từ hé mở, Sở Thần bỏ qua cơn giá lạnh đang đè nặng trên người mình, đưa mắt nhìn quanh.

Cái quái gì thế này!!!?

Hắn đang ở giữa toàn cây là cây, chính xác hơn là đang nằm liệt giữa một khu rừng. Chẳng lẽ tên khốn kia bắn hắn xong rồi ném hắn vào rừng làm mồi cho thú dữ?!! Thú đâu chưa thấy nhưng hắn đang thấy lạnh vô cùng, mưa như thác đổ xối xả trút xuống người hắn, ý thức dần tản đi, tự dưng Sở Thần cảm thấy thoải mái trong lòng, có lẽ hắn đang hy vọng cơn mưa này sẽ gột rửa linh hồn hắn, cũng có lẽ hắn thật sự quá mệt mỏi rồi... dù sao đi nữa thì hắn thật sự không muốn tiếp tục cuộc đời cô tịch này nữa... thật sự... Sở Thần bỗng nhiên nhớ tới lời Lạc Phi Dương – một trong bốn đồng bọn của hắn đã nói trong đêm hôm đó.

< bắt=“” cứ=“” thứ=“” gì=“” cuối=“” cùng=“” cũng=“” sẽ=“” thuộc=“” về=“” một=“” nơi=“” nào=“” đó,=“” dù=“” cho=“” đó=“” có=“” là=“” sọt=“” rác=“” đi=“” chẳng=“” nữa,=“” đừng=“” vội,=“” rồi=“” câu=“” sẽ=“” tìm=“” ra=“” nơi=“” trời=“” chân=“” câu=“” lại.=“”>

Nhưng thật sự sẽ có một nơi như vậy ư??? Đây là câu hỏi sau cùng của Sở Thần trước khi chìm vào hắc ám...

.

.

Thôn Thác Thủy, Mạc gia, một trong những nhà giàu có nhất thôn.

“Đây, cầm lấy rồi rút đi mau!” Phụ nhân trung niên ăn mặc sang trọng nhăn mặt nhíu mày xúc lấy vá cơm thừa rồi tống vào người thiếu niên mặc vải bố cũ mềm trước mặt.

“Đa tạ đại thẩm!” Thiếu niên kia dường như không cảm giác gì với sự chán ghét, khinh thường của phụ nhân, y chỉ lặng lặng ôm lấy chén cơm, dùng miệng vải bố che lại cho nước mưa đừng rơi vào, nói lời cảm tạ rồi lăm lăm đi ra khỏi làng, xuyên qua màn mưa đi thẳng vào trong rừng để lại sau lưng những lời thóa mạ, khinh khi sau lưng mình.

Không phải y không có cảm xúc gì, chỉ vì y không còn sự lựa chọn nào khác. Mưa dai dẳng mấy ngày khiến y không thể đi kiếm ăn, Lạc Ô lại đi đâu không thấy, cùng đường nên đành phải cắn răng đến nhà đại bá xin cơm. Còn những lời trêu chọc của mọi người ư? Chỉ cần nghe nhiều sẽ quen mà thôi!!! Mối khế nhếch lên nụ cười châm chọc, y cứ thế băng nhanh vào sâu trong rừng.

.

Thật ấm áp!!! Sở Thần âm thầm cảm khái.

Khoan đã... ăm ư? Bất người ngồi dậy nhưng không được, cả người Sở Thần vô lực ngã nhào về nhúm rơm rạ. Đúng vậy, là rơm, một tấm nệm bằng rơm lót dưới nền đất. Kỳ quái đánh giá xung quanh, Sở Thần chỉ thấy hán đang nằm trong một hang động, bên cạnh là một đồng lửa tí tách cháy, trong hang động chỉ có mỗi tấm nệm rơm dưới thân hán cộng với một cái bàn gỗ nữa là hết, trên bàn đựng vài thứ đã sứt mẻ, một cái nồi cũ và mấy chai lọ sơn màu. Ở góc hang thì chất đầy củi gỗ. Điều này khiến Sở Thần càng thêm nghi hoặc và cũng khẳng định một chuyện: hán vẫn chưa chết. Ai, có lẽ gián cũng không sống dai bằng hán. Theo thói quen định đặt tay lên trán suy nghĩ nhưng vừa giơ tay lên Sở Thần liền kinh hoàng.

Trước mắt hán là một đôi tay đầy lông, những sợi lông ướt nhẹp bết vào nhau, chẳng lẽ...

“A, cậu đầu, người tỉnh rồi à!” Một giọng nói êm nhẹ pha chút vui mừng truyền đến từ ngoài cửa hang.

Sở Thần ngơ ngác không kịp phản ứng, mặc cho người con trai trẻ tuổi trước mặt tiến đến xoa đầu hán.

Từ từ chờ đã... y vừa nói cái gì cơ?

Cậu?!!!!

2. Chương 2: Mạc U

Thân thể cứng ngắc, hai mắt trợn to, trong đầu xoay chuyển không ngừng. Giờ giờ chân trước lên nhìn rồi lại thả xuống, Sở Thần cảm thấy đầu thật đau. Mẹ kiếp!!! Sở Thần thật sự rất muốn chửi đồng lên và trên thực tế hán cũng đã làm như thế, nhưng phát ra từ cổ họng hán chỉ là những tiếng gầm gừ chết tiệt!!! Sao hán lại biến hình? Rõ ràng vào tuần trước hán đã uống thuốc ức chế thử nghiệm, tên điên kia nói ít nhất cũng phải ba tháng hán mới có thể lại biến thành sói, nhưng sao lại... đã vậy còn nhỏ như vậy, chỉ bằng một phần ba hình dạng ban đầu. Chả trách đứa bé này nhầm y là chó...

Đúng vậy, B520 là thuốc cải tạo gen con người, dung hòa với gen các động vật hoang dã, có thể biến con người thành một con mãnh thú, lợi dụng kỹ năng chiến đấu của chúng kết hợp với trí tuệ loài người tạo nên một chiến binh nhân thú vô địch. Điểm yếu cũng chính là khiếm khuyết chưa thể khắc phục của loại thuốc này chính là tỉ lệ thành công rất thấp. Trong mười đứa trẻ được dùng làm thí nghiệm, chỉ duy nhất có Sở Thần là dung nạp được gen sói hoang kia. Những đứa còn lại, hoặc sốc thuốc chết hoặc mất ý thức điên cuồng tấn công người khác. Và chúng đều đã được giải thoát bởi chính móng vuốt của Sở Thần.

Mạc U nhẹ nhàng vuốt ve chú chó, cảm nhận được nó dờ dợn cứng người lại, kêu sủa inh ỏi thì hơi hoảng sợ lui ra sau, nhưng thấy nó không có định tấn công mình thì lấy hết can đảm bước lại, xoa nhẹ đầu nó, động tác trên tay càng dịu dàng hơn. Chú chó này là y nhặt được trên đường trở về nhà. Y biết với hoàn cảnh hiện tại của y thì không nên đem nó về đây, dẫu sao nó cũng là một con thú hoang, nhưng không hiểu sao khi nhìn thấy thân ảnh nó lạc lõng, co rút dưới màn mưa thì y lại không chút do dự ôm nó trở về. Có lẽ vì nó giống y, đều là những kẻ bơ vơ giữa mảnh không hoang vắng chẳng?

Sau một lúc lâu, Sở Thần tập trung tinh thần kiểm tra lại cơ thể, cảm thấy không biến đổi gì nhiều, có lẽ là do tác dụng phụ của thuốc, nghĩ như vậy Sở Thần mới phục hồi tâm tình lại, lúc này hán mới im lặng đánh giá cái tên đang ôm mình. Một thiếu niên độ chừng mười bốn, mười lăm tuổi, thân mình gầy gò, không, phải nói là suy dinh dưỡng trầm trọng mới đúng, trên người mặc quần áo làm bằng vải bố sờn cũ, khuôn mặt tái nhợt nhưng cũng khá thanh tú, tóc dài qua eo, đôi mắt đen lác to tròn, nếu... không có vết sẹo dài bên má trái thì có lẽ sẽ là một cậu bé xinh xắn. Có lẽ y là chủ hang động này, nhìn bộ dạng ngây người, hồn treo trên cành cây của y, Sở Thần chợt nghĩ có khi nào gặp phải một tên gốc không đây?! Với hoàn cảnh xung quanh, cộng thêm cách ăn mặc, tóc tai của y, Sở Thần kết luận – lần này hán đã xuyên đến thời cổ rồi. Có lẽ do kinh nghiệm đã một lần sống lại nên Sở Thần không quá cả kinh, chỉ chú ý quan sát tình huống trước mặt. Đường như hán được y ‘nhặt’ được, một cậu bé thiện lương và... ngu ngốc. Hoàn cảnh một

thân một mình như thế này còn mang về nhà một ‘con vật’, chưa kể hần còn là một con vật không rõ lai lịch nữa chứ... nhưng có một điều Sở Thần không thể phủ nhận — đó là vòng tay của y quả thật rất ấm áp. Lần đầu tiên hần nhận được một cái ôm đơn thuần, không nhục dục như thế này! Sự ấm áp tinh thuần này làm hần có chút tham luyến ...

Dụi dụi đầu vào lòng người kia, trong đầu Sở Thần đột nhiên nảy lên một câu nói

Tên khốn nào đã nói vậy với hần nhỉ? Mồm quạ chết tiệt! Sói sao có thể là chó chứ! Mặc dù bị biến nhỏ đi nhưng Sở Thần nhận ra cơ thể này là của hần. Vết sẹo dưới lòng chân trái trước vẫn còn đó, không lẫn vào đâu được. Chỉ là hiện tại Sở Thần vẫn chưa nghĩ ra nguyên do cũng như cách biến trở lại hình người.

‘Qt qt’

Tiếng bụng réo vang ngay bên tai cắt ngang dòng suy nghĩ của Sở Thần, đồng thời cũng kéo người kia ra khỏi cơn ngây ngốc.

“A, người đói rồi phải không cầu đầu?” Mạc U giật mình ngồi dậy, đi đến bên chiếc bàn là một miếng gỗ kê lên bởi bốn cục đá lớn, cẩn thận mở miếng vải bố lấy chén cơm ra, lại lấy thêm một cái chén nữa với đôi đũa tre tự chuốt, cuối cùng mới ngồi xuống bên cạnh chú chó kia “Ta chỉ có chút này, hai ta cùng ăn nha!”

Nhìn chén cơm âm ẩm nước mưa trước mặt, lại nhìn người kia, trong mắt Sở Thần ánh lên một tia sáng, rất nhanh rồi lại như không có gì cúi đầu ăn cơm.

Nhìn thấy chú chó từng miếng từng miếng ăn sạch cơm, Mạc U ngây ngô cười, vừa định sốt bớt cơm trên chén mình qua cho nó thì nó đã quay lưng đi, giũ lông rồi nằm xuống đóng rơm. Y hơi ngạc nhiên nhưng lập tức lắc lắc đầu, có lẽ y nghĩ nhiều quá rồi, sao nó có thể đoán được y định làm gì cơ chứ...

Ăn vội hai ba đũa cơm rồi đem số cơm ít ỏi còn dư cất đi, Mạc U không biết mưa tới khi nào nên phải chờ lại một ít, phòng lỡ mai cầu đầu đói thì có cái mằn. Nếu y đã nhặt nó về, dẫu có nuôi nó hay không, thì ít nhất cũng không thể để nó đói chết được. Về phần y thì... uống nước cầm chừng cũng có thể qua được vài hôm. Nghĩ vậy Mạc U liền bắt đầu dọn dẹp.

Xong xuôi hết thấy, y nằm xuống giường rơm của mình, ôm lấy cầu đầu, thấy nó không phản kháng thì nhẹ nhàng vuốt lên lớp lông đã khô của nó, mơ màng thiếp đi.

.
.

Đêm khuya vắng lặng, bên ngoài trời vẫn mưa, bên trong hang đá chỉ có mỗi tiếng củi cháy ‘tách tách’. Nhìn người đang co ro ngủ trước mắt, trong lòng Sở Thần như chạm phải thứ gì đó. Người tốt hần gặp không ít, nhưng ngu ngốc như đứa bé này thì chưa thấy bao giờ. Rõ ràng là bản thân đói bụng vô cùng lại còn không dẫn mà vẫn chia sẻ phần ăn của mình cho một con chó hoang. Rõ ràng là rất lạnh vậy mà còn nằm ngoài căn gió cho hần. Nhìn thẳng vào gương mặt thanh tú ngay trước mặt, và cả hơi thoắm áp mang theo hương vị cỏ cây tinh thuần đang phả lên mặt mình, bỗng dưng hần cảm thấy có chút hiếu kỳ về con người kỳ lạ này.

Có lẽ lần sống lại này không hần là tệ!

Bỗng nhiên Sở Thần cảm thấy cơ thể nóng rực, một cơn đau đớn ập đến, tứ chi như bị kéo căng ra. Thống khổ lẫn ra xa người kia, lộn qua lộn lại để giảm bớt sự khó chịu. Ước chừng nửa canh giờ thì cơn đau biến mất, nghi hoặc trong lòng càng ngày càng nhiều, Sở Thần cảm giác được cơ thể hần có biến đổi. Giờ giờ chân trước lên nhìn, trong mắt hần nồng đậm hứng thú, đôi người nguyên bản đen tuyền dần ngả sang màu xám đục vốn có.

Sở Thần đứng dậy bò lại bên cạnh người kia, từ trên nhìn xuống gương mặt y, một vài giây sau cúi đầu xuống vờn đầu lưỡi liếm nhẹ lên vết sẹo trên mặt y, sau đó vòng qua sau lưng y nằm xuống nhắm mắt lại, lần đầu tiên trong đời Sở Thần thật sự chờ đợi ngày kế tiếp đến.

=====

Tờ mờ sáng, Mạc U theo thói quen giật mình tỉnh giấc. Y nhẹ nhàng ngồi dậy, hai tay vòng qua đầu gối, bỏ qua cơn đói thất ruột quen thuộc ở bụng, co rúm người lại nhìn ra ngoài cửa hang. Mưa đã bớt dần, có lẽ tới giữa trưa sẽ tạnh hẳn. Thật tốt! Vậy là có thể kiếm thêm thức ăn rồi! Nghĩ vậy khoe môi y không khỏi cong lên một đường cung nho nhỏ. Sự nhớ ra điều gì, y chuyển tầm nhìn về phía chú chó hôm qua y đã nhặt về, vừa nhìn xong Mạc U liền cảm thấy khó tin đưa tay dụi dụi mắt, y không có nhìn nhầm nha, sao cầu đầu lại lớn như vậy chứ?! To gấp đôi hôm qua. Với lại, hôm qua rõ ràng y nằm bên ngoài sao bây giờ lại... như vậy?!

Kỳ quái, Mạc U lết sang, vươn tay tính thử sờ vào, nhưng ngay khi y chưa kịp chạm vào thì chú chó kia bỗng phốc dậy giương đôi mắt cảnh giác trừng y, những tiếng gầm gừ dữ tợn xuyên qua hàm răng nhọn hoắt dội về phía y làm cho y kinh hoảng bật người ra sau, Mạc U cảm giác được bàn tay phải đau rát, cúi đầu nhìn lại thì thấy trên mu bàn tay đã xuất hiện mấy vết cào rướm máu.

Sở Thần căm thù không ngủ yên vì cái tên bên cạnh cứ trợn trợn rởn rởn suốt, mãi tới gần sáng hẳn mới chợp mắt được một chút, thế mà chưa ngủ được bao nhiêu thì lại bị quấy nhiễu. Hẳn cũng không muốn làm y bị thương, nhưng bản năng sinh tồn khiến hắn phản xạ lại như thế. Khi tỉnh táo lại, nhìn những đường cào đỏ tươi trên bàn tay tái nhợt kia, tự nhiên Sở Thần cảm thấy chứng thật chướng mắt. Lại nhìn thân hình nhỏ nhắn hơi run rẩy trước mắt, dường như có gì đó lạ thường xẹt qua tim hắn.

Mạc U yên lặng nhìn chú chó kia, chỉ có nó, không thấy cầu đầu của y đâu cả, vừa lo vừa sợ đan xen vào nhau, hai bên cứ vậy quan sát nhau hồi lâu, cho đến khi nó chậm chậm tiến về phía y, đôi mắt xám đục tựa hồ không rời khỏi y. Mạc U nghĩ rằng nó sẽ tấn công mình nên theo phản xạ giơ tay lên chắn trước mặt, nhắm nghiền hai mắt lại, nhưng chờ một hồi vẫn không thấy gì hết, chỉ có thứ gì đó ướt ướt trượt lên mu bàn tay. Chạm rãi mở mắt ra thì thấy con chó to lớn kia đang liếm lộng xung quanh vết thương của y, như muốn lau sạch máu trên đó. Lúc này Mạc U không biết nên làm gì mà chỉ biết ngơ ngác tròn mắt nhìn, không dám nhúc nhích chút nào. Nhìn cái đầu lông xám tro quen thuộc trước mặt, Mạc U khẽ kêu:

“Cầu đầu?!”

Quả nhiên, ngay lập tức chú chó to lớn kia ngước đầu lên, vươn đầu lưỡi liếm nhẹ má trái của y. Bất ngờ với hành động này của nó, Mạc U vừa xoa nhẹ má vừa quan sát chú chó kia. Không sai, nó là cầu đầu, chỉ là cao hơn, to hơn, lông dày hơn mà thôi, còn lại màu lông và cả phản ứng mới vừa rồi đã chứng minh nó là cầu đầu. Y không hiểu tại sao nó lại lớn nhanh như vậy, nhưng cầu đầu không sao cả là được rồi. Khi phát hiện ra Cầu đầu biến mất, y vừa lo vừa buồn. Có lẽ cô độc quá lâu khiến y có chút mong muốn có gì đó bầu bạn bên mình, y cứ nghĩ mình đã quen với sự hiu quạnh, nhưng xem ra không phải. Cầu đầu xuất hiện có phải chăng là món quà mà phụ mẫu ban tặng cho y!? Nhưng y vẫn chưa xác định được cầu đầu từ đâu đến, biết đâu nó chỉ là ham chơi lạc đường, rồi đến khi chủ nhân của nó đến nhận lại, y phải làm sao?! Ai..., tới đâu hay tới đó vậy. Vứt đi lo lắng, điều chỉnh lại tâm tình, Mạc U cẩn thận khẽ đưa tay chạm vào bộ lông dài của cầu đầu, thấy nó không phản kháng thì lớn mật bắt đầu vuốt ve lên xuống. Thật êm mượt nha! Sờ lên xúc cảm thật tốt!

Phủ rạp xuống lớp rơm, Sở Thần nhắm mắt mặc nhiên hưởng thụ động tác dịu dàng của người kia, vùi mũi vào lông bàn tay chai sần của y, hít sâu một hơi như muốn khắc sâu mùi vị thanh khiết của y vào trí não, sau đó dùng răng kéo áo người kia nằm xuống, thấy y ngoan ngoãn nằm im ôm lấy mình thì từ từ khép mắt lại. Y là người đầu tiên nằm bên cạnh hắn lúc hắn ngủ, không biết vì sao nhưng ở y toát ra một mùi vị an thần, làm hắn có cảm giác bình yên, với lại cái ôm của y rất ấm, hắn thích. Trước khi thiếp đi, Sở Thần nghe được người kia thủ thủ bên tai:

“Sau này ta sẽ nuôi ngươi cho đến khi chủ của ngươi tìm được người nha, cầu đầu. Ta là Mạc U...”

Mạc U...

Mạc U...

Trong lòng Sở Thần lặng im nhắm đi nhắm lại cái tên này. Đợi cho hô hấp người bên cạnh trở nên đều đặn, hắn mở mắt ra chăm chú nhìn y, trong mắt nồng đậm hứng thú.

Lại sờ vào vị trí trước ngực, hắn có cảm giác vật nhỏ trước mắt này sẽ mang đến những điều khiến hắn kinh ngạc thú vị.

Mạc U.... Mạc U....

3. Chương 3: Con Mồi

“Cầu đầu, đừng chạy loạn.”

Trong khu rừng hoang lạnh mang theo hơi ẩm sau cơn mưa, trên những tàu lá còn đọng lại những giọt nước, mặt trời xuyên qua những kẽ lá soi sáng cho khu rừng, chim chóc cũng đua nhau cất tiếng hót. Trong bầu không khí tươi mát ấy, Mạc U một bên loay hoay đào hố làm bẫy thú, một bên nhắc nhở cầu đầu. Hôm nay khi y tỉnh dậy thì đã sắp trưa, mưa đã tạnh nắng cũng đã lên, Mạc U rất ngạc nhiên bởi hiếm khi nào y ngủ dậy trễ như vậy. Có lẽ là nhờ hơi ẩm từ chú chó kỳ lạ kia, nó khiến y có một loại cảm giác an tâm, rằng Mạc U y từ nay sẽ không còn một mình đơn độc nữa. Dù y vẫn không thể lý giải được tại sao nó lại lớn nhanh như vậy trong một đêm, vẻ ngoài của nó cũng to lớn hơn hẳn những con chó mà y từng được thấy. Mặc kệ, hiện tại nó đã là cầu đầu của y, lại còn rất thông minh nữa chứ. Ít nhất nó cũng không cười nhạo y, ức hiếp y, lại càng không... hắt hủi y như những người khác. Nhìn thẳng vào Cầu đầu, Mạc U thật không muốn nghĩ tới cái ngày nó bỏ y trở về bên chủ nhân của nó.

Sở Thần nghe thấy hai chữ cầu đầu thì liền đau đầu. Vật nhỏ này không biết đặt cái tên nào khác hay hơn sao chứ?! Hơn nữa, có một điều vô cùng vô cùng quan trọng. Hẳn là sói, sói đó. Một con sói uy mãnh suốt ngày bị kêu là cầu, uất ức lắm chứ. Với lại, hẳn nào có chạy loạn. Mạc U thật sự xem hẳn là một chú cún con ư?

Sở Thần ở dưới một gốc cổ thụ, tập trung tinh thần, vận động não bộ, lại thất bại, thân thể tuy đã biến lớn về nguyên dạng nhưng có một tấm màng mỏng đang cản trở việc biến về hình người của hẳn. Rốt cuộc là sao? Điện cuồng lắc lắc đầu, thật khó chịu, hẳn ghét nhất là không khống chế được bản thân mình, nó nhắc nhở hẳn rằng hẳn từng vô dụng ra sao, rằng hẳn từng bị người ta điều khiển như thế nào. Khi ngẩng đầu lên vô tình bắt gặp ánh mắt Mạc U đang dõi theo mình. Hẳn rõ ràng đang khó chịu đấy, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt trong sáng mang theo tia ưu thương kia thì cơn giận ngay lập tức biến mất vô tung. Thay vào đó, vị trí bên ngực trái lại âm ỉ đau. Chưa bao giờ Sở Thần có cảm giác này. Mạc U mang lại cho hẳn rất nhiều lần đau đầu tiên.

Tại sao bỗng dưng y lại dùng vẻ mặt đó nhìn hẳn? Vừa thỏa mãn lại vừa chua xót, còn cả sự mất mát cô đơn kia là sao? Hẳn không hiểu nhưng Sở Thần biết rằng, hẳn ghét vẻ mặt này của y.

Tiến tới dùng răng kéo Mạc U ra khỏi hố, Sở Thần tiếp tục công việc dang dở của y. Với tốc độ rùa bò của y thì đào được bao nhiêu hố chứ. Mà cái thân hình gầy tong teo, thiếu ăn kia muốn nhanh cũng không nhanh được. Nhớ tới chuyện ăn uống là Sở Thần lại cảm thấy bức bối, vừa bức vừa đau lòng, tên ngu ngốc kia cứ nhiên để dành nhúm cơm thiu cuối cùng cho hẳn, còn bản thân lại chỉ uống nước cho qua bữa. Rốt cuộc hôm qua y đã ăn cái gì cơ chứ?! Ngu ngốc đúng là ngu ngốc.

Mạc U tròn xoe mắt đứng một bên nhìn cầu đầu dùng bốn chân đào hố. Thật nhanh a! Chỉ một loáng đã đào xong ba bốn hố. Y chỉ việc gom cây khô và lá tạo thành những cái bẫy đơn giản. Đôi khi sẽ có vài con thỏ sập hố, nhưng không phải lúc nào cũng có. Vậy nên, để sống qua ngày, ngoại trừ đặt bẫy ra y còn đi nhặt lúa mót, đào khoai, hái trái dại và bắt cá... tóm lại những gì có thể kiếm được cái ăn, y đều làm cả.

Vì y không còn phụ mẫu, đất đai để lại thì bị vợ chồng đại bá dùng hai bao lương thực lừa chiếm mất. Người trong làng lại hắt hủi, xa lánh, cùng đường nên y chỉ có thể vào rừng sâu sống tạm trong hang đá. Hằng ngày, y tự kiếm thức ăn, hôm nào bẫy được thú, bắt được cá thì đưa đến nhà Lạc Ô để lấy gạo nấu cơm. Lạc Ô là người bạn duy nhất của y, cũng là á chủng giống y nhưng Lạc Ô tìm được một phu quân rất yêu hẳn, bọn họ có một ngôi nhà nhỏ ngoài mé rừng, phu quân Lạc Ô là thợ săn, bọn họ không màng thế sự sống hạnh phúc bên nhau như vậy đã hai năm nay. Đôi khi nhìn vợ chồng Lạc Ô, Mạc U có chút hâm mộ, cũng có chút ước ao. Nhưng ước mơ vẫn chỉ là mơ ước. Một á chủng thì phải biết nhận mệnh – đại thẩm y đã nhiều lần nhắc nhở y như vậy.

Sinh ra là một á chủng nhưng phụ mẫu y chưa từng ghét bỏ y, ngược lại còn rất thương y. Nhưng cơn dịch bệnh đã cướp đi khoảng thời gian hạnh phúc ngắn ngủi của Mạc U. Y bắt đầu sống cô độc như vậy suốt mười năm nay. Mới đầu, đêm nào y cũng khóc vì tủi thân, vì nhớ phụ thân, vì nhớ mẫu thân, nhưng dần dà y đã học được cách chấp nhận số phận. Y đã hứa với mẫu thân rằng sẽ sống tốt bằng bất cứ giá nào, không bao giờ từ bỏ cuộc sống. Lâu lâu Lạc Ô cũng đến thăm y, hiện tại y lại có cầu đầu. Nhìn chú chó đang vồ cá dưới sông, Mạc U nở nụ cười.

Đó là nụ cười đẹp nhất mà Sở Thần từng thấy. Mặc dù vết sẹo dài bên má làm cho khuôn mặt khi cười có chút quái dị, nhưng nụ cười ấy lại vô cùng chân thật, thuần khiết và ấm áp. Vốn chỉ muốn dùng kỹ năng của mình giúp y bắt cá để y có thể no bụng hơn một chút. Nhưng khi nhìn thấy y cười, trong đầu Sở Thần bỗng nảy lên một ý niệm – hẳn muốn y mãi mãi cười như vậy. Và nụ cười ấy chỉ thuộc về Sở Thần hẳn mà thôi. Thoáng giạt mình bởi suy nghĩ này của bản thân, nhưng rất nhanh trong mắt Sở Thần lại hiện lên một tia kiên định.

“Cầu đầu thật giỏi, hôm nay chúng ta bội thu rồi.” Vỗ nhẹ lên đầu cầu đầu một cái như khen thưởng, Mạc U cúi người nhặt cá xỏ thành xâu, vui vẻ nói: “Tối nay ta sẽ làm cá nướng cho người ăn, chịu không?”

Sở Thần grừ một tiếng như trả lời y, sau đó bỏ lại gần gốc cây giữ lông cho khô. Đang định đi về nhà đánh một giấc thì một đôi tay mảnh khảnh từ phía sau ôm lấy hán kéo xuống nước.

“Ha ha, để ta tắm cho người, đất lắm lem cả người rồi.” Mạc U phần khích bắt đầu chà lau cho chú chó của mình bất chấp sự chống cự của nó, y phát hiện ra cầu đầu trừ lần tấn công bất ngờ rạng sáng nay thì không còn bài xích y nữa. Giống như bây giờ, rõ ràng là chống cự nhưng lại chẳng mang chút uy hiếp nào, cứ như đang làm nũng vậy, đúng là một chú chó cao ngạo đáng yêu mà!

Nếu để Sở Thần biết Mạc U đánh giá về hán như vậy, chắc hẳn sẽ học máu mà chết mất. Nhưng hiện tại mọi sự chú ý của hán đang dồn về người đối diện.

Thân mình ướt đầm, vạt áo mỏng tang bó sát vào cơ thể bé nhỏ, đường cong mảnh mai nhún như hiện, vì giằng co với hán, vạt áo trễ xuống vai lộ ra đường nét xương quai xanh tinh tế. Sở Thần nhìn một hồi, đôi mắt xám tối lại, không chút do dự khẽ liếm lên bờ vai Mạc U, dường như cảm thấy chưa đủ, hán há miệng dùng hàm răng sắc nhọn cạ cạ lên. Cuồng dã nhưng cũng rất ôn nhu, hán không muốn làm y bị thương thêm lần nào nữa. Cảm nhận được người kia cứng còng cả người, ngậy ngấn hồi lâu rồi mới luống cuống đẩy hán ra bỏ chạy, thậm chí xâu cá cũng bỏ lại, ý cười trong mắt Sở Thần càng đậm. Nhưng chỉ trong chốc lát, ngay lập tức về mặt hán trở nên ngưng trọng, đôi người xám tro dần ánh lên sắc bạc, cơn đau quen thuộc đột ngột ập đến. Khụy người xuống, ánh mắt Sở Thần trừ bỏ đau đớn ra còn có một tia mừng rỡ...

Đứng thẳng người dậy, phỉ phỉ những sợi tóc xám phất phơ trước trán, Sở Thần đi lên bờ, cúi người nhặt xâu cá lên...

=====

Mạc U hốt hoảng một mạch chạy thẳng về hang động, đã một lúc lâu nhưng y vẫn chưa thể bình tĩnh lại được, giờ tay áp lên hai má nóng bừng, hoảng loạn trong mắt y không hề che giấu. Đợi cho bản thân trấn tĩnh lại Mạc U cảm thấy nghi hoặc vô cùng. Sao cầu đầu lại làm vậy với y? Chẳng lẽ.....

Oa cầu đầu là yêu quái thật sao? Đưa tay véo véo bả vai, đến bây giờ cái cảm giác ngứa ngứa do bị răng nanh cạ qua vẫn còn đó, rất nhiều suy tưởng ập đàng lên trong đầu Mạc U. Càng nghĩ tới y càng cảm thấy cả người lạnh run...

Lúc Sở Thần ngậm xâu cá quay trở về thì chỉ thấy một tên gốc mặc nguyên bộ y phục ướt tẩm tơi ngời một đồng, không biết đang nghĩ gì mà ngậy ngấn cả ra. Sở Thần vừa cảm thấy tức giận lại vừa buồn cười. Xem ra hán đã dọa vật nhỏ này sợ rồi!!!

Vừa tiến tới định đưa xâu cá cho y thì nghe thấy y lầm bầm nào là ‘thịt mình chắc không ngon’, ‘xương mình nhiều lắm, nhai rất đau răng’..... làm hán rớt cuộc nhin không được cười to ra tiếng. Đương nhiên tiếng cười phát ra là những âm thanh đáng sợ.

Nghe thấy tiếng gầm gừ sau lưng, Mạc U giật nảy người lên, quay đầu nhìn lại, càng nhìn y càng cảm thấy ý nghĩ của mình không sai. Chó bình thường không thể nào to lớn như vậy, lại còn lớn lên một cách nhanh

chóng chỉ sau một đêm nữa chứ... Chắc chắn là cầu tỉnh rồi, nhưng sao đến tận bây giờ nó mới muốn ăn thịt y chứ!? Thấy nó dần áp sát mình, y theo bản năng từ từ lùi ra sau đến khi đụng phải vách đá, không còn đường lui nữa mới ngược đầu lên, nhắm nghiền hai mắt đã hơi ươn ướt lại. Oaa đã đến lúc rồi sao?!? Hức... y rất sợ đau nha... hy vọng là được nuốt chửng...

Nhìn bộ dạng như sắp bị lên thớt của y, Sở Thần cảm thấy thú vị vô cùng, dùng đầu gối cũng biết vật nhỏ này đang loạn tưởng cái gì, nhìn hơi nước châu chực nơi khoe mắt Mạc U, thôi không chọc y nữa, tiếp tục sợ rằng y sẽ khóc lên mất – lúc đó người khó chịu lại là hắn.

Quay lưng đi vào góc trong hang, ngoạm lấy một bộ y phục mới rồi trở lại chỗ con mồi đang chờ chết kia, đặt y phục trước mặt y, liếm nhẹ lên khoe mắt y một cái, nhìn thấy đối phương khẽ rung mình thì mới hài lòng xoay người về chỗ của mình nằm xuống.

Trước khi ăn thịt con mồi, ta cần phải vỗ béo nó đã... Đầu sói nào đó bắt đầu lăm băm khẩu quyết.

4. Chương 4: Lưu Luyện

“Ưm... ưm.... ư...”

Ban ngày tắm nước làm cho Mạc U nửa đêm bị sốt. Y cảm thấy cả người lúc nóng lúc lạnh, đầu thì đau như búa bổ, toàn thân vô lực chỉ có thể nằm yên thấp giọng rên rỉ.

Khó chịu quá, chui rúc vào tấm vải rách lờm chờm, tự dưng Mạc U có chút xúc động muốn khóc. Quay sang muốn ôm Cầu đầu thì không thấy nó đâu cả, sự cô độc quen thuộc lại bủa vây. Y thật sự rất mệt mỏi, nước mắt cứ thế tuôn trào khỏi khoe mắt “Phụ thân... mẫu thân... con... rất nhớ hai người.”

Mạc U bắt đầu mê sảng, trong cơn mơ màng dường như y thấy một nam nhân cao lớn bước đến bên cạnh y, sau đó dịu dàng đặt tay lên trán y. Xúc cảm lạnh lạnh khiến Mạc U thoải mái, vô thức dùng trán cọ cọ lên lòng bàn tay của hắn. Hơi thõn nhu này cảm giác thật giống như phụ thân vậy. Mạc U không nhìn thấy rõ mặt người đó, nhưng đôi mắt bạc sáng lấp lánh của hắn lại khắc sâu vào tâm trí y, chưa bao giờ y được thấy đôi mắt nào xinh đẹp như thế.

Cảm giác hắn muốn rời đi, Mạc U yếu ớt ôm chầm lấy thất lưng của hắn, nức nở:

“Phụ thân, đừng bỏ lại con.. Hức ... U U sẽ ngoan ngoãn, hức.... U U không cần đồ chơi của biểu ca nữa, phụ thân đừng đi mà.... Oaaaa....!”

“Ta không đi, U U ngoan, để ta đi nhúng khăn.”

“Lừa người... hức... lúc trước người cũng nói sẽ không bỏ lại con nhưng cuối cùng hai người vẫn đi... hức... phụ thân cho con đi theo người được không? Đừng bỏ lại con một mình....” Đôi mắt đen láy ngập nước mờ mịt ngược nhìn người nọ.

“Được.” Yên lặng một lúc, nam nhân gật đầu rồi bế bổng y lên.

Nằm trong lòng người nọ, Mạc U thút thít vừa khóc vừa cười kể cho hắn nghe mười năm qua mình sống thế nào, cuối cùng không chống đỡ được mà ngất đi. Hai tay vẫn siết chặt cánh tay người nọ không buông.

Mạc U bần thần đánh thức, nhìn ra bầu trời thấy mặt trời đã lặn cao, Mạc U chống người ngồi dậy. Cơn sốt đã lui nhưng cả người y vẫn còn rất bủn rủn. Lắc lắc đầu cho tỉnh táo lại, Mạc U bất giác nhớ lại giấc mộng đêm qua, những hình ảnh chập chờn trong trí não y, tất cả đều mờ mờ ảo ảo duy độc ánh mắt bạc là sáng rõ.

‘Gâu’

Nghe tiếng Cầu đầu, Mạc U gạt hình ảnh kia ra khỏi đầu, quay lại nhìn nó thì thấy nó đang tha một tổ ong đầy mật lại đặt xuống trước mặt y rồi nằm xuống bên cạnh nhắm mắt lại.

Một dòng nước ấm xẹt qua tim y, Mạc U vuốt ve bộ lông mềm mại của nó, cười tươi: “Đa tạ người, cầu đầu. Có người thật tốt!!”

.

=====

.

“Mạc U, kêu con chó của người xéo đi chỗ khác!”

Mạc U đang nướng cá trong hang động thì nghe thấy tiếng rống to của người bằng hữu Lạc Ô liền vội vàng chạy ra ngay. Vừa ra tới thì bắt gặp cầu đầu đang chặn cửa, gầm gừ đe dọa không cho Lạc Ô tiến vào trong, còn Lạc Ô vừa cầm nhánh cây quơ quào vừa to giọng kêu tên y. Thấy vậy Mạc U vừa buồn cười vừa cảm thấy bất đắc dĩ.

Cầu đầu ngày càng bướng bỉnh. Đã hơn một tháng sống chung với nó, nỗi sợ đã hoàn toàn bị triệt tiêu. Ngoại trừ thích liếm liếm, cọ cọ y thì nó chỉ dùng y để mài mài răng mà thôi, không hề cắn thịt y nha. Mỗi ngày cầu đầu còn giúp y săn mồi, đào bẫy, mỗi tối đều nằm chắn gió cho y. Một tháng này, Mạc U cảm thấy rất vui, vui nhất trong suốt mười năm qua. Nhờ cầu đầu, bữa ăn hằng ngày của Mạc U được cải thiện đáng kể, đã vậy còn trữ được rất nhiều con mồi. Hai ngày trước cầu đầu còn tha về một con hươu con còn sống chỉ là bị thương ở chân thôi. Mạc U rất ngạc nhiên và vui mừng, không ngờ cái hồ nhỏ vậy mà cũng bẫy được hươu. Y tính toán sẽ đem số thú nhỏ kia ra chợ bán đổi gạo. Dù sao cả tháng nay y không hề có hạt cơm nào trong bụng. Ăn thịt hoài tuy ngon nhưng y vẫn thích cơm hơn.

“Mạc U, ngăn người cái gì, đuổi con chó người ra mau!” Nhìn thấy Mạc U ngu ngơ đứng im bất động, Lạc Ô đành một lần nữa lên tiếng nhắc nhở.

“A, xin lỗi, Cầu đầu tránh ra, Lạc Ô là bằng hữu của ta, người không nên như vậy!” Bị tiếng kêu Lạc Ô thức tỉnh, Mạc U vội vã xoa đầu cầu đầu bảo nó nhường lối cho Lạc Ô.

Liếm nhẹ lên cằm Mạc U một cái, Sở Thần mới tạm hài lòng nhích người đi vào trong. Híp mắt nằm trên lớp rơm, nhìn vật nhỏ của hần nắm tay ríu rít chuyện trò với tên sắc sảo bán nam bán nữ kia, tự dưng bụng hần cảm thấy chua chua. Khoảng thời gian hơn một tháng đủ để cho Sở Thần xác nhận đáp án của mình. Vài lần lên ra bên ngoài, Sở Thần đã hiểu khá khá tình hình của thế giới này. Nơi đây gọi là thôn Thác Thủy, ở thế giới này ngoại trừ nam và nữ ra còn có một tộc người gọi là Á chủng, họ mang hình dạng của nam nhân nhưng lại có khả năng sinh sản của nữ nhân. Á chủng được xem là dị loại, là máu bẩn nên thường bị mọi người hắt hủi. Và Mạc U chính là một á chủng. Lúc đầu hần cũng khá ngạc nhiên và đau lòng, nhưng khi suy nghĩ khác đi, hần lại cảm thấy vui mừng. Vật nhỏ này càng ở chung, hần càng cảm thấy đáng yêu. Y dịu ngoan, y bướng bỉnh, y kiên cường, y ưu thương – bên trong Mạc U dường như có vô số Mạc U khác nhau, những tính cách mâu thuẫn nhưng lại hài hòa một cách kỳ diệu tạo nên một Mạc U độc nhất vô nhị. Ở bên cạnh y, Sở Thần có được cuộc sống mà trước đây hần từng mơ ước – bình yên và ấm áp. Và hần nhận ra bản thân đang dần thay đổi, trái tim hần vì y mà loạn nhịp, dự vọng độc chiếm trong hần cũng càng ngày càng tăng. Nhưng hần chưa vội ngã bài với y, có nhiều thứ phải dùng thời gian để xác định.

“Mạc U, người nhặt đâu về con chó này vậy?!” Ngồi xuống một tảng đá nhỏ, Lạc Ô vừa thở phì phò, vừa thăm dò.

“À, một tháng trước ta thấy nó lạc trong rừng nên dẫn nó về, cầu đầu lợi hại lắm nhé, biết săn thỏ còn biết đào hang, bắt cá nữa ...”

Nhìn người bằng hữu phấn khích khoa chân múa tay khoe về thú cưng của mình, Lạc Ô cũng bớt áy náy hơn. Xem ra một tháng nay, y sống không tệ.

“Ta xin lỗi, tại Điền Ưu muốn ra ngoài du ngoạn nên... không ngờ lại mất cả tháng...”

“Không sao, ta rất tốt, người xem ta béo lên rồi nè!” Vừa nói, Mạc U vừa chìa má ra. Với người bằng hữu tốt này, y không còn quá giữ kẽ. Lạc Ô lại lớn hơn y ba tuổi, nên y luôn xem hần là ca ca của mình, trước mặt hần cũng thêm chút tùy hứng.

Lạc Ô nhìn hai gò má của y, quả nhiên đã tăng thêm chút thịt, nhìn bộ dạng đáng yêu của Mạc U, đang định vươn tay nhéo thử đột nhiên có một ánh mắt sắc bén từ sau lưng chiếu thẳng vào hắn khiến cho cánh tay của hắn đang dừng ở không trung cứng đờ, không dám cử động, một lúc sau mới nhẹ nhàng thả xuống. Kinh nghi quay đầu lại, chỉ nhìn thấy con cầu đầu kia đang lim dim ngủ. Nghi hoặc lại càng sâu, chẳng lẽ hắn nhầm sao.....

“Lạc Ô, người sao vậy?”

“Không có gì, chỉ là cảm thấy hơi lạnh. Đây là dưa đỏ, ta với Điền mua ở thôn bên cạnh, cảm thấy ngon nên mang qua cho người dùng thử.” Lạc Ô mỉm cười, đưa ổ dưa sang cho Mạc U.

Nhìn ổ dưa, một dòng nước ấm tràn vào tim Mạc U, đưa tay nhận lấy, y cất tiếng cảm ơn: “Đa tạ, à ta đang nướng cá, người ở lại ăn trưa với ta nha?”

“Không được rồi, ta phải về đưa cơm cho Điền, bữa khác ta lại đến thăm người.” Lạc Ô đứng dậy, chuẩn bị ra về, đột nhiên nhớ đến chuyện gì đó quay đầu lại nói với Mạc U: “Ngày mai, Điền mang thú ra chợ bán, người muốn bán gì thì mang sang nhà ta để Điền bán giùm người luôn.”

“Không cần, ngày mai ta định tự mình đi, sẵn tiện mua vài thứ luôn, vả lại...” Nói đến cuối câu, Mạc U hơi cúi thấp đầu, giọng cũng nhỏ dần...

“Sao vậy?” Nhận ra trong giọng y có gì đó lạ lạ, Lạc Ô nghi vấn.

“Không có gì, bữa khác ta sẽ qua thăm người, tạm biệt.”

Mạc U ngẩng đầu lên, đáp lại Lạc Ô là một nụ cười tươi, tựa hồ vừa nãy là Lạc Ô lỗi giác.

“Ngày mai có gì ta nói Điền Ưu tới chợ thì tìm người.” Nhìn y thêm một lúc, thấy không có gì khác lạ Lạc Ô mới an tâm ra về.

Nhìn thân ảnh Lạc Ô dần khuất xa, nụ cười trên môi Mạc U dần tắt lịm. Đi đến bên cạnh cầu đầu đang nằm ngủ, vươn tay vuốt nhẹ lớp lông mềm mượt của nó, đôi mắt đỏ hoe

“Đã đến lúc ta phải trả người về chỗ của người rồi...” y đã chiếm giữ lấy cầu đầu lâu như vậy, cũng nên trả nó về cho chủ nó. Với hình dạng xinh đẹp của cầu đầu cộng thêm sự thông minh của nó, Mạc U chắc chắn nó đến từ một gia đình khá giả. Nhất định là do ham chơi nên lạc trong rừng, ngày mai chợ phiên mọi người đều đến, nó sẽ gặp lại chủ nhân của mình. Sống với y, chỉ khiến nó cực khổ thôi. Hằng ngày phải giúp mình kiếm mồi, đêm đêm còn phải ngủ ở một nơi lạnh lẽo. Mẫu thân y từng nói sống không nên ích kỷ... nhưng y rất luyến tiếc cầu đầu nha....

‘Tách’ – một giọt nước nóng bỏng rơi xuống bộ lông xám, Mạc U cuống quýt dụi mắt, xoay người vào trong tiếp tục nướng cá. Y không phát hiện ra sau lưng có một ánh mắt phức tạp đang dõi theo mình. Trong ánh mắt đó, có cả tức giận, vui mừng và cả xót xa xen lẫn vào nhau.

Vật nhỏ ngu ngốc này....

5. Chương 5: Đôi Mắt Bạc

Sáng hôm sau, Mạc U dậy từ rất sớm nướng thử – bữa sáng của y và cầu đầu, một đêm suy nghĩ đã khiến tâm tình y tốt hơn một chút, tinh thần thoát nhìn cũng phần chần như trước. Nhưng quảng thâm ở mắt thì không cách nào che giấu được.

Hay mình không đưa Cầu đầu đi, không ai lại vào giữa rừng không hiu quạnh này để tìm nó, như vậy nó sẽ mãi sống với y? Không được, đêm qua đã quyết tâm rồi cơ mà, y không thể cứ đắn đo mãi như vậy.

Cắn xé lấy một đùi thỏ, Sở Thần im lặng thông thả ăn sáng, ánh mắt như có như không đảo qua vật nhỏ đối diện. Thấy y cứ ngồi đờ ra, không chịu động đũa thì bất đắc dĩ thỏ hất ra một hơi. Nếu Sở Thần không hiểu sai thì hình như người sắp bị bỏ rơi là hắn, sao vật nhỏ này lại rối rắm như vậy chứ!? Huống chi hắn không có khả năng rời khỏi và... cũng không muốn rời khỏi.

Trong bầu không khí rối rắm ấy, bữa sáng rất nhanh chấm dứt. Sở Thần đứng yên nhìn Mạc U bận bịu xếp thỏ rừng, cá vào trong một cái bao cột chặt lại. Sau đó thấy y đứng nhìn chăm chăm con hươu nhỏ, vẻ mặt khó xử, tựa hồ không biết làm sao để vác con hươu này đi. Bộ dạng vật nhỏ cau mày, cắn cắn môi vô cùng đáng yêu thật khiến người ta nổi thú tính mà. Sắc lang nào đấy vừa quan sát vừa chép miệng.

Mạc U hoàn toàn không để ý tới ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống y ở bên cạnh, hiện tại y đang cực kỳ đau đầu. Cá và thỏ thì y có thể cho vào bao mà vác ra chợ, nhưng còn con hươu này thì sao đây? Y vác không nổi nha... không hiểu hôm đó cầu đầu sao có thể tha nó về tận đây cơ chứ?! Thôi thì để nó lại vậy, số cá và thỏ này cũng đã đủ đổi về nửa bao gạo rồi, hươu con thì chiều nay qua nhờ Điền Ưu bán giùm vậy. Suy nghĩ thấu đáo, Mạc U nhanh chóng vác bao lên vai, cất tiếng gọi “Chúng ta đi thôi, cầu đầu.”

Sở Thần đi theo phía sau, được một đoạn nhỏ thì chạy đến bên cạnh Mạc U, dùng đầu húc húc chân y, ý muốn bảo y để hắn khiêng bao thú cho. Nhưng người kia hiển nhiên không hiểu được ý của hắn, chỉ vươn tay xoa đầu hắn, khẽ cười: “Ngoan nào, chúng ta đi mau cho kịp phiên chợ.” Nói xong liền cầm cúi đi nhanh. Bất đắc dĩ, Sở Thần chỉ đành đuổi theo y.

.

.

Mất nửa canh giờ, cả hai mới đến được tới chợ. Ở thôn Thác Thủy, hằng tháng chỉ diễn ra ba phiên chợ, hôm nay là phiên chợ cuối cùng. Ở tỉnh cầu này, mọi người không sử dụng tiền, chỉ dùng thức ăn trao đổi với nhau, hoặc những nhà giàu có thì dùng bảo thạch, vàng bạc để đổi lấy thứ mình cần.

Vừa đặt chân đến, Mạc U và Sở Thần rất nhanh được mọi người chú ý đến. Mạc U bị họ sầm soi vì hầu hết mọi người trong thôn đều biết y là một á chủng, đã vậy còn có tin đồn rằng y yếm hại chết phụ mẫu mình, cho nên ánh mắt mọi người nhìn y không hề mang theo chút cảm tình nào.

Người ta thường nói miệng lưỡi thế gian đáng sợ, thật không sai. Mạc U cúi gầm mặt, bờ môi bị y cắn mạnh muốn ứa máu, mặc dù đây không phải lần đầu tiên nhưng mỗi lần nghe thấy bọn họ bàn tán về mình Mạc U đều không nhịn được mà đau thắt lòng, vết sẹo bên má trái cũng tự dưng đau rất lên. Nếu không phải muốn tìm chủ nhân cho cầu đầu, y đã không đến đây. Kể từ lần đi chợ nhục nhã cách đây ba năm, y chưa từng đặt chân vào bất kỳ phiên chợ nào nữa, bình thường đều là qua nhà Lạc Ổi gạo. Cố gắng lờ đi ánh mắt của những người xung quanh, y bước nhanh tới chỗ lão Tôn, nhà nhiều lúa gạo nhất thôn, đặt bao thú xuống “Tôn lão, ta muốn đổi gạo.”

Lão Tôn nhìn nam tử trẻ tuổi trước mặt, nhíu nhíu mày, lại nhìn số cá với thỏ rừng trong bao, âm thầm tính toán, rất nhanh liền kêu người nhà khiêng nửa bao lúa nhỏ ra, vẻ mặt chán ghét nói: “Đây, cầm đi.”

Nhìn nửa bao lúa nhỏ trước mắt, Mạc U ngây người, y không thể già lúa thành gạo, cắn răng nhỏ giọng chất vấn: “Sao lại là lúa? Số cá và thỏ này không ít...”

Chưa kịp để y nói hết câu, lão Tôn nóng nảy cắt ngang: “Chỉ có nửa bao lúa, không chịu thì rút đi, đừng cản trở người khác buôn bán, đồa chủng bẩn thỉu.”

Mọi người xung quanh nghe thấy lời lão ta thì bâu lại chỉ trỏ, nhỏ to đồng tình với lão. Uất ức cúi chặt đầu, hai mắt lên men, Mạc U gắng gượng kiềm chế không cho nước mắt chảy ra, móng tay đâm vào lòng bàn tay rỉ máu tự lúc nào y cũng không hề hay biết. Giờ khắc này y thật sự không muốn ở đây thêm một chút nào nữa. Có lẽ y chỉ thích hợp với rừng sâu hoang vắng mà thôi.

Cúi người, toan nhận lấy nửa bao lúa ít ỏi kia rồi nhanh chóng rời đi nơi này, nhưng khi cánh tay y chưa chạm vào thì đã bị một bàn tay to lớn chặn lại. Ngạc nhiên ngẩng đầu lên thì thấy một nam nhân vô cùng anh tuấn đang cau mày nhìn y. Người nọ rất cao, mái tóc màu xám tro tùy ý cho gió thổi phất phơ, đường nét gương mặt góc cạnh có chút cao ngạo, lại ẩn chứa sự lạnh khốc, cuồng dã. Đôi mắt dài sắc nhọn màu

bạc ngập tràn sát ý nhìn y một hồi rồi quay đầu nhìn thẳng vào lão Tôn, ném một con hươu xuống dưới chân, mở miệng, giọng nói từ tính lúc này đây tựa hồ ẩn lửa giận.

“Một bao gạo.”

Đối diện trực diện với nam nhân kia, bất giác sau lưng lão Tôn ướt đầm một mảng lớn. Thật đáng sợ, đôi mắt đỏ như muốn xuyên thẳng qua người lão vậy... vội vàng sai người khiêng một bao gạo lớn ra, lão cẩn trọng nói:

“Đây là một bao gạo, cảm ơn đã ghé qua, lần sau gặp lại.”

Nam nhân hừ một tiếng, sau đó chòng bao gạo và cả bao thú của Mạc U lên vai, một tay đỡ lấy, tay còn lại nắm chặt lấy tay Mạc U, kéo y xuyên qua đám đông tiến vào rừng. Trước khi đi còn không quên đảo mắt nhìn một vòng. Bính mắt bén nhọn của hắn đảo qua, mọi người xung quanh không khỏi rùng mình, tự động tản ra, tiếp tục phiên chợ. Dù hơi sợ nhưng ai cũng tò mò về nam nhân anh tuấn khí phách kia.

Duy có một cặp mắt kinh nghi vẫn dõi theo bóng dáng hai người kia mãi đến khi chỉ còn là một chấm mờ.

.

.

Mạc U ngây ngốc mặc nam nhân kia kéo đi, sau một lúc lâu thì bình tĩnh hốt hoảng vội vàng giật tay ra khỏi bàn tay của người nọ, nhưng không tài nào rút tay về được, khẽ liếc mắt nhìn hắn, cảm nhận được hắn đang tức giận thì cúi đầu thật thấp, để mặc người nọ thô bạo lôi y đi. Y không biết hắn là ai, càng không biết hắn muốn gì y, tuy đôi mắt bạc kia khiến y có chút quen thuộc, nhưng sao cũng được, y có gì để mất nữa chứ. Ngay cả cầu đầu cũng không thấy đâu, có lẽ nó đã tìm được nhà của nó. Lại nhớ tới những lời ban nãy của mọi người, rốt cuộc không nhìn được nữa từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống.

Nam nhân kia, cũng chính là Sở Thần đang cực kỳ tức giận. Vốn hắn vừa đặt chân đến chợ thì thấy có người tò mò không hiểu sao lại có một con chó to lớn như vậy. Cảm thấy không ổn, lỡ để cho tên thợ săn nào đó nhận ra hắn là sói hoang thì sẽ rắc rối to. Nếu là trước kia Sở Thần không ngại giết chết vài tên nhưng hiện tại hắn chỉ muốn yên bình bên cạnh vật nhỏ của hắn, cộng thêm nơi đây không còn là thế giới kia nữa, vậy nên hắn quay về rừng, biến thành hình người sẵn tiện vác hươu đến cho Mạc U luôn. Ai ngờ, khi vừa đến nơi thì bất gặp vật nhỏ của hắn bị một đám người hiếp đáp. Có biết hắn phải kiềm nén xúc động bạo sát lũ người đó biết chừng nào để dẫn y đi.

Cố gắng bình ổn sát ý trong lòng, đôi người sắc bạc dần trở về nét lãnh đạm thường ngày, cảm thấy dã ổn, lúc này Sở Thần mới cúi đầu nhìn Mạc U. Thấy y cúi thấp đầu, lại nhìn cánh tay nhỏ gầy như muốn đứt gãy trong tay mình, hắn vội vàng dừng lại, đặt hai bao trên vai xuống đất, quỳ xuống trước mặt y, nhẹ nhàng xấn tay áo y lên, một mảng bầm đỏ đập vào mắt hắn, lại gỡ bàn tay siết chặt rỉ máu phía dưới ra. Sở Thần vừa đau lòng vừa ân hận, không chút chần chừ cúi đầu liếm sạch vết máu rồi hôn nhẹ xung quanh vết bầm kia.

Đang chìm đắm trong sự đau buồn, bỗng nhiên Mạc U cảm giác cánh tay được thả lỏng, ngay sau đó có gì đó mềm mềm chạm vào, rất dịu dàng. Mạc U ngược nhìn liền sững sờ, quên cả khóc, khuôn mặt đã đỏ nay càng đỏ hơn, tựa hồ muốn xuất huyết vậy, người kia... người kia... cư nhiên hôn y nha. Hoảng loạn cuống quýt đẩy Sở Thần ra, thấy hắn ngã xuống mặt đất thì lúng túng hồi lâu sau đó quay người bỏ chạy.

Sở Thần ngồi bệt dưới mặt đất nhìn bóng dáng nhỏ bé đang vội vã trốn đi, lại nhớ đến gương mặt đỏ au của y, liếm liếm môi.

Làm sao đây, hắn ngày càng cảm thấy đói rồi...

6. Chương 6: Quen Không Quen?!!

Khi Sở Thần về tới hang động thì trời đã tối đen. Hắn sợ rằng nếu về ngay lại nhìn thấy dáng vẻ đáng yêu của Mạc U hắn sẽ nhận không được mà lại dọa đến y mất. Vậy nên Sở Thần chạy vào rừng săn thú, vừa rèn luyện thân thủ vừa kiếm thêm thức ăn dưỡng béo vật nhỏ của hắn, cho y thêm chút thời gian tự trấn tĩnh cũng như để bản thân nghĩ cách giải thích với y.

Tay trái xách một con thỏ rừng, trên vai vác một bao gạo to, Sở Thần ung dung bước vào hang động. Ngay lập tức đập vào mắt hắn là dáng vẻ mê mang say ngủ của Mạc U. Khẽ nhếch môi, Sở Thần đặt đồ xuống, nhẹ nhàng tiến lại bên cạnh y, nhìn bộ dạng co ro, cuộn tròn người lại của y, trên mặt vẫn còn vương lệ có lẽ do khóc mệt quá nên ngất đi, Sở Thần cảm giác ***g ngực mình siết chặt, một cổ xót xa tự đáy lòng dâng tràn lên. Đưa tay lau nhẹ khóe mắt Mạc U, rồi như cảm thấy vẫn chưa đủ, Sở Thần cúi người hôn nhẹ lên đó, từng chút từng chút một hôn lên những vệt nước mắt kia, tựa hồ muốn khắc sâu vị mặn chát ấy. Đồng thời Sở Thần cũng âm thầm phát ra một lời thề với bản thân.

Sau này ta tuyệt đối sẽ bảo vệ người thật tốt. Đây sẽ là lần cuối cùng... Sở Thần xin thề.

Dường như cảm giác được gì đó, bờ môi Mạc U khẽ cong lên một hình cung nho nhỏ, hô hấp dần trở nên an ổn hơn.

Ngồi ngắm Mạc U ngủ một hồi, Sở Thần bỗng cảm thấy đói, sức nhớ ra sau bữa sáng mình chưa ăn gì cả, một phần là vì tức giận không có khẩu vị, một phần là do loay hoay bồn chồn cả ngày. Nghĩ nghĩ, Sở Thần lấy một tấm chăn bông dày từ trong bao ra phủ lên người Mạc U. Tấm chăn này cùng vài bộ y phục là hắn dùng một con lợn rừng đổi được. Lại nhìn vật nhỏ thoải mái cọ cọ chăn, Sở Thần ôn nhu mỉm cười, đứng dậy xách con thỏ rừng đi làm thịt.

Không biết vật nhỏ kia đã ăn uống gì chưa hay lại nằm khóc thương tâm suốt buổi nữa? Vừa nướng thỏ, tâm trí Sở Thần lại miên man về người đang say giấc kia. Tự giễu cười cười, Sở Thần cảm thấy hóa ra hắn cũng là một kẻ đông dài như vậy. Cái cảm giác lo lắng cho một người như thế này lần đầu tiên Sở Thần trải nghiệm, lạ lẫm nhưng hắn biết hắn không ghét cảm giác này. Nhất là đối phương lại là y.

.

.

Mạc U tỉnh giấc, chính xác hơn là y bị hun tỉnh. Mùi thịt nướng thơm lừng xông vào mũi làm cho cái bụng xẹp lép của y cồn cào, biểu tình đòi ăn. Thật thơm nha! Nuốt xuống một ngụm nước bọt, trong lòng Mạc U vừa tò mò lại vừa nghi hoặc. Ai lại đi nướng thịt trong khu rừng hoang vu này chứ? Bình thường xung quanh trừ y ra nào có ai, à còn cầu đầu nữa, nhưng mà hiện tại... Lắc đầu thật mạnh như muốn trút hết những thương cảm kia ra khỏi suy nghĩ, bỗng Mạc U cảm thấy có gì đó là lạ, cúi xuống nhìn thì thấy trên người mình đang được một tấm chăn to thiết to, ấm thiết ấm bao phủ. Vuốt nhẹ một cái, êm ái thiết nha! Nhưng sao nó lại ở đây?

‘Rột, rộtttttt...’

Không để cho y có nhiều thời gian thắc mắc nghi ngờ, cái bụng nhỏ kia phát ra những âm thanh báo động mình đang rất đói. Gật nghi hoặc sang một bên, Mạc U đứng dậy lần theo mùi hương đi ra khỏi hang.

Sở Thần đốt lửa nướng thịt bên hông hang đá, với thính lực của hắn rất nhanh đã nghe thấy tiếng bước chân của Mạc U. Xem ra vật nhỏ của hắn cũng đã tỉnh rồi, phải nhanh tay hơn mới được.

Mạc U mò ra tới nơi thì nhìn thấy có người đang ngồi nướng thịt, dưới ánh lửa bập bùng, ngũ quan anh tuấn vừa xa lạ vừa quen thuộc hiện ra trước mắt y. Là hắn nha...

‘Àm’ một cái, như chợt nhớ tới điều gì khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc U đỏ bừng lên. Sao hắn lại ở đây? Y luống cuống chôn chân tại chỗ không biết nên bước tiếp hay làm gì khác cả...Đang định xoay người một lần nữa bỏ chạy thì nghe thấy người nọ mở miệng, giọng nói trầm trầm mang theo nét âm tà vang lên:

“Người thử chạy nữa xem, tự lại đây hay muốn ta đích thân ‘mời’ người lại.”

Bánh mắt sắc bén của hắn nhìn chăm chăm, Mạc U có một loại lỗi giác rằng y là con mồi bị một con thú dữ nhìn trúng. Rùng mình một cái, mồ hôi y tuôn ra ướt cả lưng, run run chậm rì rì tiến lại gần hắn. Cách hắn chừng mười bước chân, Mạc U đứng sững lại, y thật sự không dám bước tiếp nữa.

Một lúc sau, Mạc U tròn mắt nhìn người nọ đứng dậy bước về phía mình, nhìn đôi mắt bạc đang từng bước tiếp cận mình, không hiểu sao y lại cảm thấy quen thuộc vô cùng, chân bắt giác lui về sau một bước nào ngờ bị vấp phải hòn đá cả người ngã ngửa ra sau. Hốt hoảng hai tay quơ loạn không biết phải làm sao, Mạc U híp mắt lại, trong lòng thầm nghĩ cầu mong cho ngã đừng quá đau. Y rất sợ đau nha...

“Ngu ngốc!!”

Sở Thần thấy y chậm như sên không kiên nhẫn định ôm y qua cho nhanh ai ngờ lại kịp thời cứu nguy cho vật nhỏ ngu ngốc này. Dứt khoát bế người đi đến trước đồng lửa, nhẹ nhàng đặt y ngồi xuống một hòn đá lớn, bản thân ngồi kế bên tiếp tục việc nướng thịt. Gặp Mạc U vẫn chưa hoàn hồn, Sở Thần vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ. Thở dài một hơi, hắn ôn nhu hỏi:

“Ta đáng sợ đến vậy sao?”

Nghe được câu hỏi của người nọ, Mạc U theo bản năng gật đầu, sau đó lại trộm liếc hắn một cái, thấy hắn tựa hồ không định làm hại mình thì lá gan mới phình lên một tí, nhỏ giọng bổ sung:

“Ta... ta không có... quen người nha!”

Rõ ràng y chưa từng gặp hắn, tuy mái tóc xám tro kia khiến y có cảm giác thân quen nhưng thật sự y nghĩ nát óc cũng không nhớ ra là có gặp hắn khi nào cả.

“Chín rồi, ăn đi.”

Trong lúc Mạc U mải mê suy nghĩ xem có từng gặp người nọ hay chưa thì một cái chân thỏ nướng được đưa qua trước mặt y. Mạc U bất ngờ ngẩng đầu nhìn nam tử nọ, đúng lúc hắn cũng đang nhìn y, đây là lần thứ hai y có dịp nhìn kỹ người nọ như vậy. Gương mặt vẫn rất anh tuấn nhưng không còn lãnh khốc như hồi sáng, thay vào đó là vẻ tà mị, có chút biếng nhác, đôi mắt bạc dưới ánh lửa phản chiếu ra vài tia sáng, không biết y có nhìn nhầm hay không lúc này đây đôi mắt xinh đẹp ấy đang nhìn y một cách rất ôn nhu. Trong đầu y bỗng hiện lên vài hình ảnh chập chờn quen thuộc, Mạc U như bị hút vào đôi mắt ấy, ngây ngốc bất động nhìn người nọ.

“Đẹp không?” Nhìn vẻ ngơ ngẩn của y, Sở Thần nhếch môi cười, áp sát lỗ tai y hỏi. Hơi thở nam tính phả vào bên tai, giọng nói trầm tà cuốn hút, bờ môi lại như vớ lướt qua vành tai Mạc U khiến y giật nảy người, gương mặt đỏ bừng, lúng túng đẩy người nọ ra, lắp ba lắp bắp:

“Người... người... sao lại...”

“Ha ha, được rồi, trước tiên ăn đi, ăn xong ta sẽ trả lời tất cả những thắc mắc của ngươi, được chứ?”

Gật gật đầu, không nhắc tới thì thôi, nhắc đến là dối rõ rồi, Mạc U đưa tay nhận lấy chân thỏ nướng cắn một ngụm, lớp da vàng ươm, thoang thoang mùi mật ong thơm lừng, vị ngọt của thịt như tan chảy trong miệng vậy. Ngon thật nha! Lần đầu tiên Mạc U được ăn món thịt nướng ngon như vậy, lại cộng thêm còn đói sẵn có, y nhanh chóng xử xong một cái đùi thỏ lớn, xoa xoa bụng, Mạc U chếp miệng nhìn phần thịt còn lại trên giá nướng. Rất ngon nên y rất muốn ăn thêm nhưng bụng y không thể chứa thêm được nữa, không biết khi nào y mới lại được ăn nữa, tiếc thật...

Sở Thần ngồi một bên gặm chân thỏ, chú ý tới biểu tình trên mặt y thì trong mắt nồng đậm ý cười. Vật nhỏ này suy nghĩ gì là viết thẳng lên mặt, không biết cách che giấu chút nào cả.

“No rồi? Ngon không?”

“Ngon, cực kỳ ngon!” Mạc U không cần suy nghĩ đã trả lời ngay, còn gật đầu một cái thật mạnh khẳng định thêm cho câu trả lời. Nghe được tiếng cười của người nọ, nháy mắt như nhớ tới điều gì, khuôn mặt lại đỏ bừng, cúi đầu nhìn chăm chăm mặt đất.

“Để nuôi thật! Lần sau sẽ làm món khác ngon hơn cho ngươi ăn.”

Ăn xong hết số thịt còn lại, Sở Thần nói ra một câu ẩn ý như vậy rồi liền bắt tay dọn dẹp xung quanh. Xong xuôi hết thấy, hắn mới bước tới bế Mạc U lên đi về hang động, nhận ra sự kháng cự của vật nhỏ trong lòng, hắn tăng thêm lực tay, ôm y chặt hơn, nhẹ giọng nói:

“Ngoan, vào trong chúng ta nói chuyện.”

Cảm thấy dù cho giấy dựa cũng vô ích, Mạc U đành đổ chín người mặc hắn ôm vào hang đá. Y cũng có rất nhiều điều muốn hỏi hắn nha...

7. Chương 7: Vì Ta Thích Người

“Người là ai? Sao người lại ở đây? Chúng ta từng gặp nhau rồi à?” Vừa ngồi xuống lớp rơm, ngay lập tức Mạc U đã hỏi ra nghi hoặc trong lòng mình, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vết hồng vẫn chưa phai.

“Sở Thần.”

“Hử?”

“Ta tên là Sở Thần.” Sở Thần khẽ cười, nhìn vào mắt y, cố ý thấp giọng ra vẻ ái muội nói tiếp: “Chúng ta đã ngủ chung, tắm chung hơn tháng nay, người nói xem hai ta như vậy có gọi là quen biết nhau hay không?”

Một lần nữa đối diện với cặp mắt kia, Mạc U bối rối quay đầu đi, nhưng khi nghe tới câu sau của hắn, y đổ chín mặt vội vàng phản bác:

“Nói bậy!! Ta... ta... chưa... từng gặp người, sao có thể... như vậy.”

“Định chối bỏ à? Ừm xem nào... Trên vai trái người có một vết sẹo hình chữ thập nhỏ, bên eo phải có hai chấm tròn nhỏ màu son, còn ở dưới mông...Ummmmm” Sở Thần mặt không đổi sắc ung dung nói ra những bằng chứng chứng minh lời nói của mình, nhưng chưa kịp nói hết câu thì đã bị một bàn tay nhỏ nhắn bịt chặt miệng lại.

“Người...đừng nói nữa.” Không hiểu tại sao người nọ lại biết những đặc điểm trên cơ thể y, càng nghe mặt càng nóng lên, Mạc U vội vã chồm tới chặn miệng hắn lại, không cho hắn tiếp tục “Sao người... lại biết?”

Rõ ràng y chưa bao giờ gặp hắn chứ đừng nói chi đến việc tiếp xúc với hắn, nhưng sao người nọ lại có thể kể ra những đặc điểm kia. Hơn một tháng nay, y không hề bước chân ra khỏi khu rừng này, bên cạnh y chỉ có Lạc Ô thỉnh thoảng ghé chơi, ngoài ra đâu còn ai hết... A, còn có...

‘Xoẹt’ một tiếng, trước mặt bỗng lóe sáng, Mạc U liền đưa tay che mắt lại. Qua một lát, cảm thấy bên má trái có vật girdo mềm mềm ướt ướt liếm lên, Mạc U cả kinh trợn mắt nhìn, cả người cứng ngắc.

Trước mặt y cư nhiên là... là Cầu đầu. Nhưng cầu đầu không phải đã đi rồi sao?!?! Sao lại... Còn người kia đâu?!... Nhưng khi nào bộ y chưa kịp xoay chuyển thì bỗng nhiên bên tai nghe được tiếng nói vang lên:

“Như thế này thì quen đúng không?”

Giọng nói này là của... Mạc U đảo mắt nhìn xung quanh, bên trong hang đá trừ bỏ y và cầu đầu ra thì không có ai nữa cả. Vậy thì...

Như nghĩ tới điều gì, Mạc U đưa mắt nhìn cầu đầu, bộ lông xám tro kia, còn có đôi mắt...đôi mắt vốn dĩ màu xám nay lại biến thành màu bạc. Hết thấy đều giống...

Ngay khi Mạc U ngẩn người chìm vào mớ suy luận rối rắm của mình, Sở Thần đã biến lại hình người, nằm dài bên cạnh y trên lớp đệm rơm quen thuộc. Thở dài một hơi, chưa bao giờ hắn cảm thấy nhớ cái giường Kingsize kiếp trước của mình như vậy. Có lẽ ngày mai hắn phải đóng một cái giường, ngủ dưới đất thế này không tốt cho sức khỏe. Hắn thì sao cũng được, nhưng vật nhỏ của hắn thì khác.

“Này ngốc, hỏi xong rồi thì ngủ đi, khuya rồi.” Nhổm người dậy, Sở Thần lấy ngón tay chọt chọt má Mạc U. Xúc cảm mềm mại trên đầu ngón tay truyền đến, nhưn nhưn mi, không chút đắn đo, Sở Thần nhào người cắn nhẹ một cái lên má y. Nhận thấy vật nhỏ khẽ rùng mình thụt lùi về sau, Sở Thần giật mình, dường như hấn đã quá vội vàng, quên mất Mạc U chưa tiếp nhận hấn. Toan lên tiếng giải thích thì nghe thấy y nhỏ giọng mếu máo:

“Cẩu tinh đại thần, ta làá chủng, thịt ta bần lảm, ngài... ngài đừng ăn ta nha...”

Cẩu tinh?!!! Vật nhỏ này suy nghĩ cả buổi cuối cùng rút ra kết luận hấn là cẩu tinh. Sở Thần dở khóc dở cười, lại nghe y tự ti với thân phận á chủng như vậy, Sở Thần cảm thấy thật khó chịu.

“Người nghĩ ta là cẩu tinh, hử?!” Vươn tay nâng cằm y lên, cường chế bắt y phải nhìn thẳng vào mắt mình.

“Không phải sao...” Mạc U rũ mi, không dám nhìn vào đôi mắt kia, đôi mắt xinh đẹp ấy khiến y hoang mang, giọng ngày càng nhỏ đi, hấn là Cẩu đầu, chó biến thành người không phải yêu quái thì là gì. Hèn chi cẩu đầu lại có thể biến lớn chỉ trong một đêm, lại còn bắt được rất nhiều con mồi, bởi vì nó vốn dĩ không phải một con chó bình thường mà là cẩu tinh nha.

“Ngu ngốc.” Tuy mắng nhưng giọng nói lại mang theo ý cười. “Ta là người sói”

“Người sói?” Là gì nha? Vật nhỏ nào đấy quên mất mình đang sợ, tròn mắt hỏi.

“Ta từ nơi khác tới, đơn giản là một con người có thể biến thành sói, hiểu chưa?”

Thấy Mạc U gật đầu lại lắc đầu, nhìn màu tối đen như mực ngoài hang, Sở Thần bắt đắc dĩ dứt khoát kéo y nằm xuống bên cạnh, để y gối đầu lên cánh tay mình, tay kia đặt trên eo y, không cho y kháng cự, nhẹ giọng nói:

“Tóm lại, người nhất được ta thì ta là của người, ta sẽ không hại người, về sau người chỉ cần ngoan ngoãn ở bên cạnh ta để ta bảo vệ người, chăm sóc người, được không?”

Cảm nhận được hơi thở ấm áp của hấn trên đỉnh đầu, nghe được những lời hấn nói hốc mắt Mạc U không tự chủ được đỏ lên. Mạc U mắng bản thân mình yếu đuối, chỉ vì một câu nói của hấn mà lại cảm động như thế. Nhưng đã bao lâu kể từ ngày phụ mẫu mất đi y mới lại được nghe có người muốn bảo vệ mình, chăm sóc cho mình. Suốt mười năm nay, ngoại trừ sự khinh bỉ, cay nghiệt của mọi người, chưa từng có ai ôn nhu với y như vậy. Phút chốc, y thật sự muốn đồng ý với người nọ. Nhưng một á chủng như y xứng sao? Hấn nói hấn từ nơi khác đến, có lẽ hấn chưa hiểu rõ về nơi đây nên mới nói như thế. Ở bên cạnh một á chủng, lại là một á chủng xấu xa yếm chết phụ mẫu mình như y thì chỉ có thể lãnh lấy khinh ghét của người đời mà thôi. Y không thể hại hấn... hít sâu một hơi, Mạc U đáp lời hấn:

“Nếu như là... trăn thì người đã trả hết rồi. Thật đấy, hơn một tháng qua người đã giúp ta rất nhiều, người không cần phải...” Mạc U đưa tay đẩy đẩy cánh tay bên hông mình ra, nhưng đổi lại là siết chặt hơn, bất lực, y đành phải nói tiếp: “Người không nhất thiết phải ở trong rừng sâu này, ở bên ngoài thích hợp với người hơn...”

“Rồi sao?” Giọng nói lạnh băng, không nghe ra tình tự trong đó.

“Cho nên ngày mai người có thể đến nhà trưởng thôn, nhờ ngài ấy sắp xếp cho người.”

“Nói xong.”

Cảm thấy giọng nói càng ngày càng lạnh của hấn, Mạc U bất giác run run, nhưng vẫn gật đầu. Ngay lập tức một cô đầu đón từ bên eo truyền tới, Mạc U nhú mày, cắn chặt răng không kêu lên. Tại sao hấn lại tức giận, y đã nói gì sai ư?

“Muốn đuổi ta đi?” Xoay người đặt y ở dưới thân, Sở Thần nhìn vào mắt Mạc U, đôi mắt bạc lóe ra hàn quang.

“Không... không phải, chỉ là...”

“Ta rất đáng sợ sao?”

Gật đầu rồi lại lắc đầu. Hắn tuy có chút hung dữ nhưng không hề làm hại y nha! Hơn một tháng nay còn giúp y rất nhiều.

“Vậy là... người chán ghét ta? Bởi vì ta dị hợm người không ra người thú không ra thú? Hay là người kinh tởm một quái vật như ta?” Gục đầu vào hõm vai y, Sở Thần buồn bã nói. Mạc U tinh thuần như thế, hắn sao có thể quên đi thân phận bản thủ của mình cơ chứ. Nhưng dầu có vậy, dù cho có vậy bản y, hắn cũng phải có được y.

“Không, không phải mà...” Mạc U nghe ra ưu thương trong lời hắn nói, luống cuống muốn giải thích, nhưng không biết phải nói sao, uất ức, ủy khuất trào lên tạo thành men cay nơi khóe mắt, nước mắt vốn đã nuốt ngược vào trong nay lại tuôn tràn ra, y vội vàng đưa tay lên che hai mắt lại, muốn ngăn chặn dòng lệ kia nhưng không thể. Nước mắt Mạc U rơi khiến cho trái tim Sở Thần co rút lại. Hắn dùng lực gỡ tay y ra, lúng túng lau đi nước mắt tuôn chảy trên má y, bất chợt bị y nghiêng đầu tránh đi, lại nghe y nức nở

“Ta mới là một tên áchúng bị kinh tởm... người có biết áchúng nghĩa là gì không? Là máu dơ, máu bẩn, là những kẻ dị loại đáng khinh. Lúc sáng ở chợ người cũng đã chứng kiến mọi người chán ghét ta như thế nào rồi còn gì. Người không cần vì ta tiện tay cứu người mà miễn cưỡng ở lại đây...”

“Nhìn ta.” Sở Thần quay đầu y lại đối diện với mình, chân thành nói: “Nghe cho kỹ, ta không quan tâm áchúng, dị loại gì cả, lại càng không phải trả ơn gì hết, ta chỉ muốn ở bên cạnh người mà thôi.”

“Đừng khóc,” bắt lấy tay y đặt lên vị trí trước ngực mình, Sở Thần dịu dàng hôn lên khóe mắt y, hôn lên những giọt nước mắt mặn đắng kia, “Ta sẽ đau lòng.”

Bất ngờ trước hành động của Sở Thần, lại nghe đến câu ‘Ta sẽ đau lòng’ nhu tình của hắn, Mạc U ngây ngẩn cả người, bất giác hỏi ra một câu

“Vì sao?”

“Vì ta thích người.”

8. Chương 8: Quyết Không Buông Tay

“Người...”

“Ta thích người.” Thấy vẻ mặt kinh ngạc của vật nhỏ, Sở Thần nhìn thẳng vào mắt y, nghiêm túc lặp lại một lần nữa “Cho ta một cơ hội được ở bên cạnh người được không?”

Ngay tại lúc này, não bộ Mạc U như dừng hoạt động, y không thể tin được vào tai mình. Chỉ trong một ngày ngắn ngủi nhưng có quá nhiều bất ngờ cứ dồn dập ập đến với y khiến y không biết nên phải làm sao nữa. Đầu tiên là bị mọi người châm chọc, sau đó được một nam tử xa lạ giải cứu, rồi cuộc nam tử kia chính là cậu đầu đã sống với y hơn một tháng nay. Quan trọng nhất chính là người nọ nói thích y! Sao có thể chứ... hắn nói hắn không bận tâm chuyện y là áchúng, hắn còn muốn y cho hắn một cơ hội... mọi chuyện quá khó tin mà!!!

Khó tin mở to mắt nhìn thẳng vào mắt Sở Thần, Mạc U muốn tìm ra tia bốn cột trong đó, nhưng đối diện với y chỉ là một đôi người bạc nhu tình đang nhìn y một cách vô cùng ôn nhu. Bị hắn nhìn như vậy, lại còn tư thế ám muội hiện tại, hai gò má Mạc U không tự giác ửng đỏ, nghiêng đầu qua một bên tránh đi.

Khẽ cười ra tiếng, Sở Thần nhìn vành tai hồng hồng của Mạc U, thầm cảm khái trong lòng –đáng yêu quá!

“Đồng ý, được không?” Sở Thần dùng chất giọng cuốn hút nhất của mình, dịu dàng nói bên tai Mạc U, cứ thế lặp đi lặp lại câu nói đó.

Giọng nói trầm ấm, hơi thở, khí tức của người nọ cứ phả bên tai Mạc U, quanh quẩn ở đó làm cho y bối rối vô cùng.

“Tối rồi, chúng ta... ngủ...đúng rồi đi ngủ thôi, có gì mai nói tiếp nha!” Cuối cùng Mạc U chỉ nói ra một câu như thế rồi cuộn người, nhắm mắt lại, từ đầu đến cuối không nhìn người nọ thêm lần nào nữa. Y biết mình đang trốn tránh, càng biết bản thân đang lo sợ nhưng y cần phải suy nghĩ kỹ vấn đề này.

Nhìn Mạc U hồi lâu, Sở Thần mới dời tầm mắt, nằm xuống kéo chăn bọc y lại, sau đó ôm lấy cả người lẫn chăn vào lòng, khép mắt lại.

Hắn biết Mạc U hẳn khoan điều gì. Tự dưng có một người đòi xen vào cuộc sống bấy lâu của mình, bất kỳ ai cũng sẽ khó chịu. Dù cho hắn đã sống với y hơn một tháng, nhưng đó là cầu đầu chứ không phải Sở Thần. Hắn biết hôm nay hắn đã quá hấp tấp vội vàng, nhưng nếu được quay lại hắn vẫn sẽ làm như thế.

Sở Thần không biết mình đã thích y từ bao giờ, mới đầu là tham luyến cái ôm ấm áp tinh thuần, sau lại ấn tượng bởi sự thiện lương đến mức ngốc nghếch của y, sinh ra hiếu kỳ mà ở lại, ở bên cạnh y khá thú vị, khiến hắn sinh ra những cảm xúc khác lạ mà hai kiếp trước hắn chưa một lần trải nghiệm. Sự thuần khiết trẻ thơ của y thu hút hắn, sự bướng bỉnh kiên cường của y hấp dẫn hắn, sự thương và những giọt nước mắt của y cứu vớt tim hắn. Dần dà một tháng trôi qua, Sở Thần nhận ra cuộc sống đơn bạc chỉ hai người bọn họ chính là điều mà hắn đã kiếm tìm hơn mấy chục năm qua. Vì y mà đau lòng, vì y mà mỉm cười vui vẻ, vì sự ngu ngốc của y mà thương xót. Nhưng đến tận sáng hôm nay, Sở Thần mới nhận ra vật nhỏ này đã chiếm một địa vị không hề nhỏ trong lòng mình. Giây phút nhìn thấy y bị cô lập, phải hứng chịu sự cay nghiệt từ mọi người, hình dáng nhỏ nhắn cô đơn, quật cường cắn chặt răng nuốt ngược nước mắt vào trong của y khắc sâu vào tâm trí của hắn, chưa bao giờ Sở Thần lại muốn giết người như lúc ấy.

Mặc dù là một sát thủ tàn độc, hai tay hắn đã thấm đẫm biết bao huyết tinh, nhưng với hắn mà nói thì giết người chỉ là một công việc bình thường như bao công việc khác trong cuộc sống. Thoát ly khỏi cuộc đời sát thủ, hắn mở một quán Bar, ngày ngày chìm vào men rượu và những hào nhoáng tưng tịu. Cuộc sống nhàn chán, vô định khiến Sở Thần lười phản kháng với vận mệnh. Tự nguyện làm chuột bạch thử nghiệm loại thuốc B520 cũng vì nhàn chán. Một kẻ vô vọng với tương lai như hắn thì sống chết chẳng là gì cả. Nhưng hắn không thích bị người khác trói buộc mình.

Rồi khi hắn gặp Mạc U, một dị loại bị rẻ rúng trong dị giới này, những suy nghĩ của hắn hoàn toàn bị điên đảo. Y vẫn kiên cường sống mặc cho hết thảy đều quay lưng lại với y. Cuộc sống nghèo khổ cơ cực nhưng y vẫn mỉm cười. Đường như chẳng có gì có thể ảnh hưởng đến y, hắn thật sự không hiểu trong hoàn cảnh sống như vậy, tại sao y vẫn luôn thuần khiết đến thế. Mạc U khiến hắn nhận ra bản thân trước kia đáng xấu hổ như thế nào. Càng sống chung hắn càng muốn được chăm sóc cho y, muốn cuộc sống sau này của y luôn luôn tràn ngập niềm vui... và muốn được ở bên cạnh y mãi mãi.

Hắn cũng có nỗi băn khoăn của riêng mình, bởi hắn là một quái vật. Hơn nữa hai tay hắn nhầy nhụa máu tanh, mà y lại trong sáng như thế. Bộc lộ thân phận với y chính là muốn tỏ rõ quan niệm của bản thân. Hắn muốn bên y cả đời. Và vì hắn muốn y tin hắn nên hiển nhiên không muốn giấu diếm y. Sự giấu diếm chỉ khiến tình yêu bị ngăn cách.

Đợi cho hô hấp của người kế bên dần trở nên đều đặn, Sở Thần chậm rãi mở mắt ra, đưa tay khẽ vuốt ve vết sẹo dài trên gương mặt non nớt đang say ngủ, Sở Thần cúi người hôn phớt lên trán Mạc U, thì thầm bên tai y

“Người là của ta, dẫu cho người có đồng ý hay không, cả đời này Sở Thần ta quyết không buông tay.”

=====

Sáng ngày hôm sau, lúc Mạc U thức dậy quay sang bên cạnh thì chỉ thấy một mảng trống rỗng, vội ngồi dậy chạy ra cửa hàng, đảo mắt nhìn xung quanh vẫn không thấy thân ảnh của người nọ đâu cả, nhất thời có gì đó chua xót dâng lên trong lòng y.

Trở về chỗ nằm, vươn tay chạm vào vị trí đêm qua người nọ đã nằm, lạnh lẽo, không một chút hơi ấm nào cả. Giống như mọi chuyện hôm qua chỉ là một giấc mộng.

Hắn đã đi rồi ư? Thật sự đã rời bỏ y.... Đây không phải là điều y muốn sao, nhưng sao y lại cảm thấy khó chịu như vậy...

“Ngốc, dậy rồi thì rửa mặt đi, ta đi nấu bữa sáng.”

Bỗng nhiên y nghe thấy tiếng nói quen thuộc từ cửa hang truyền tới, vội ngược mắt lên nhìn thì thấy người nọ xách một con gà rừng chậm rãi bước vào. Trong lòng không tự chủ mà nhenhõm hơn hẳn. Thầm mắng mình một tiếng, tự dưng Mạc U cảm thấy bản thân mình nhu nhược biết bao. Hơn mười năm sống cô tịch một thân một mình, y cứ ngỡ mình đã quen, nhưng sự xuất hiện của người nọ đã vạch trần hết thảy. Hóa ra y vẫn mong muốn có một người bên cạnh làm bạn. Nhiều lần nhìn phu phu Lạc Ô hạnh phúc bên nhau, y có chút ước ao, nhưng niềm ước ao nhỏ nhoi ấy vô cùng mỏng manh. Bởi lẽ cùng làa chủng nhưng y không tài nào so sánh được với Lạc Ô. Lạc Ô xinh đẹp, diễm lệ bao nhiêu thì y lại xấu xí bấy nhiêu... Vô thức đưa tay sờ lên vết sẹo trên má, lại trộm nhìn thân ảnh tuấn mỹ đang loay hoay bên góc bếp, Mạc U khe khẽ thở dài.

“Ngốc, ngươi muốn ăn gì? Gà nướng hay canh gà?” Lục lợi một hồi mới tìm thấy một cái nồi cũ, Sở Thần xoay người hỏi vật nhỏ đang ngồi gần người đằng kia.

“Canh gà.” Mạc U buột miệng trả lời. Lời vừa nói ra, y lại cảm thấy ngượng ngùng. Chỉ là lâu lắm rồi y chưa được uống canh gà, mùi vị nó như thế nào y cũng đã quên mất rồi..

“Được, nhưng sẽ hơi lâu, nấu cháo ăn tạm trước đã, được không?”

“Ừm, đợi tí, để ta nấu cháo.” Vội vàng đứng dậy, Mạc U nhanh chóng rửa mặt sạch sẽ, cầm lấy nồi toan đi nấu cháo thì bị người nọ nắm tay kéo đi ra khỏi hang.

“Này, ngươi muốn đi đâu?” Dè dặt y cất tiếng hỏi.

“Còn sớm, chúng ta đi hái nấm hầm canh rồi nấu cháo sau cũng không muộn.” Nâng tay xoa xoa đầu Mạc U, Sở Thần bắt đầu đi thở dài. Ai... vật nhỏ này vẫn còn đề phòng hẳn như vậy.

Mạc U cúi thấp đầu, mặc Sở Thần kéo đi, trộm liếc nhìn bàn tay to lớn đang bọc lấy tay mình, mặt y lại cảm thấy nóng lên.

Trời còn khá sớm, khu rừng tựa hồ chỉ vừa mới thức giấc, trên những tàu lá xanh mơn mớn những hạt sương đêm chưa tan biến đi, vẫn đang đọng lại hứng lấy tia nắng sớm mai trở nên dị thường lấp lánh. Bầu không khí trong lành, đâu đó thoang thoảng tiếng chim kêu, tiếng trò chuyện của muôn thú.

Sở Thần hít sâu một hơi, tinh thần dường như cũng trở nên thoải mái hơn hẳn, quay sang nhìn người bên cạnh thì thấy y như chìm đắm vào không khí xung quanh. Ngẩng nhìn nụ cười thanh thuần trên gương mặt non nớt của Mạc U, bất giác hẳn cũng mỉm cười.

“Nấm này có độc, đừng hái.” Sở Thần vội bắt lấy bàn tay đang đặt trên một cây nấm của y.

“Ừm...” Mạc U nghe theo lời hẳn, định đi qua gốc cây khác tìm nhưng lại nhịn không được cảm thấy tò mò.

“Sao vậy?” Đọc được dòng chữ ‘hiếu kỳ’ trên gương mặt vật nhỏ, khóe môi Sở Thần cong lên, cười hỏi.

“Chỉ là... sao ngươi lại biết nó có độc?” Rốt cuộc y vẫn nhịn không được hỏi ra.

“Ngươi muốn biết?” Mỉm cười nhìn Mạc U, Sở Thần cố ý đè thấp giọng.

“Không phải... chỉ là...” bị hẳn nhìn như vậy, Mạc U vô cùng bối rối, hết cách đành gật gật đầu thừa nhận “Ừm”

Cảm giác được sự lúng túng của y, Sở Thần không trêu y nữa, vừa tiếp tục hái nấm vừa nói “Trước đây ngươi chưa từng ăn nấm?”

“Chưa, ta không biết nấu nhiều món, chỉ biết nướng thôi. Vả lại, cũng sợ trúng độc nên... không dám hái bậy.” Thấy hẳn không nhìn mình nữa, Mạc U thở phào, bắt đầu thả lỏng đáp lời hẳn.

“Sau này ta sẽ nấu cho ngươi ăn.” Vẫn quay lưng về phía Mạc U, Sở Thần nói xong một câu như vậy, không đợi y xấu hổ liền nói sang chuyện khác “Về phần tại sao ta phân biệt được chúng thì chính là do ta từng gặp phải nó nên nhớ, chỉ vậy thôi.”

“Ừm.” Nghe được lời giải đáp, Mạc U ừm một tiếng rồi tiếp tục hái nấm theo cây nấm mẫu mà Sở Thần đưa cho y. Cổ tình bỏ qua nhịp tim đang dồn dập nơi ***g ngực của mình. Tự nhủ với bản thân hẳn là Cầu đầu, hẳn là Cầu đầu...

Khẽ liếc nhìn vành tai ửng đỏ của y, tâm tình Sở Thần lập tức tốt lên.

Với một tên sát thủ được huấn luyện trên hòn đảo tử thần như hần mà nói thì chưa có gì là hần chưa nếm trải. Để trở nên mạnh mẽ hơn không bị đào thải khỏi cuộc huấn luyện, đừng nói là nắm độc, ngay cả cứa, bần đất thậm chí là nước tiểu hần cũng đã nuốt vào bụng. Không kể ra cho y nghe vì đó chỉ là quá khứ. Mãi là quá khứ thì không cần phải bận tâm đến nữa. Hiện tại, y mới chính là hiện tại và tương lai của hần. Sở Thần nhận ra Mạc U không hần là không có cảm giác với hần, cho dù đó không phải tình yêu thì đã sao. Hần còn cả một đoạn thời gian dài từng bước tiến vào cuộc sống của y làm cho y ý lại vào hần, nhận lấy sự chăm sóc của hần, khiến y yêu hần, thuộc về hần. Nhất định...

“Này, này, ...” Sau một hồi lâu, cảm thấy đã nhiều năm, Mạc U ngừng tay, nhìn sang thì thấy Sở Thần đang ngăn người dùng đôi mắt xám đục ngầu nhìn y, gọi mãi mà hần không đáp lại, y lấy hết can đảm tiến lại gần hần, đưa tay chọt chọt cánh tay hần nhưng vẫn không thấy nhúc nhích gì cả, sau đó ngả lưng xuống đất, không biết hần bị làm sao vừa lo lắng vừa hốt hoảng, Mạc U dùng sức lay mạnh cánh tay người nọ, vô thức gọi tên hần “Sở Thần, Sở Thần... người làm sao vậy?”

“Gọi là Thần.”

“Hử?!”

“Gọi ta là Thần thôi, ngốc.” Bất gặp sự lo lắng trong đôi mắt đỏ hoe của y, Sở Thần vui vẻ cười ra tiếng.

“Đáng ghét...” hậm hực bĩu môi, nhỏ giọng lầu bầu mấy tiếng, Mạc U bực mình quay lưng xách giỏ nắm đi. Hóa ra là giả vờ, đã vậy còn cười nhạo y, khiến y... lo lắng như vậy... Không biết sao y lại lo sợ như vậy nhưng thật sự một khắc hần ngã xuống, tim y như thất lại, còn đau hơn lúc nghe người khác mắng chửi mình. Đưa tay chạm vào trái tim đang rối loạn, Mạc U cảm thấy thật rối rắm.

“Này, đừng dối, ta không phải cười người.” Sở Thần vội vàng đuổi theo vật nhỏ đang thẹn quá hóa giận kia, không biết những rối rắm trong lòng Mạc U lúc này, chỉ thấy y càng đi nhanh hơn thì buồn cười vô cùng. Sao lại đáng yêu đến vậy chứ!

9. Chương 9: Tiến Triển

“Người định đi đâu?”

Ngồi trong góc hang vuốt tên, liếc thấy vật nhỏ kia bắn khoả lựa chọn gì đó trong số những con mồi bị nhốt ở đằng kia rồi sau đó xách một con thỏ mập nhất, chậm rãi đi về phía cửa hang, còn trộm nhìn hần một cái, Sở Thần nhin không được lên tiếng hỏi.

Mạc U nghe giọng điệu nhàn nhạt của người nọ, giật mình bối rối quay đầu lại nhìn hần, nghĩ đến con thỏ này là do hần săn được, vội nhỏ giọng giải thích:

“Ta... ta mượn con thỏ này của người... sau này ta sẽ trả lại, thật mà!”

Ngày hôm qua hái nấm trở về, bởi vì những khó nghĩ trong lòng, y không dám nhìn hần, một mực trốn tránh, y còn vô tình hất bể chén canh hần đưa cho. Sở Thần dường như giận y, múc chén canh khác cho y xong liền bỏ đi vào rừng trời tối mới trở về, trên tay là năm con thỏ béo, y lo lắng muốn hỏi thăm hần nhưng Sở Thần không hề nhìn y một cái, cứ thế im lặng quay lại chỗ nằm, nhắm mắt ngủ. Mạc U đành nuốt những lời quan tâm vào trong bụng, một đêm lạnh lẽo.

Hôm nay là sinh thần của biểu ca Mạc La của y, đại bá mấy hôm trước có bảo y đến dự tiệc, không biết nên tặng huynh ấy thứ gì nên y mới tạm mượn một con thỏ của Sở Thần, nhìn gương mặt lạnh lùng không biểu cảm của hần, trong lòng Mạc U không hiểu sao có chút chua xót. Sống mũi cũng trở nên cay cay. Rõ ràng hần đã nói thích y nhưng sao lại thế này. Mặc dù là y trốn tránh hần trước nhưng y không phải cố ý,

nhận ra mình có cảm giác với hắn trong lòng y thật sự rất khó nghĩ, rất lo sợ, y thật sự không biết nên làm gì cho đúng.

“Ngốc, người khóc cái gì?”

Không biết từ lúc nào Sở Thần đã bước đến trước mặt Mạc U, dịu dàng lau đi những giọt nước mắt trên má y. Ở bên cạnh hắn khó khăn đến vậy sao!! Kỳ thật hắn không tức giận gì y cả, hắn chỉ không muốn lại một lần nữa nghe y bảo hắn rời đi. Nhìn thấy nước mắt y không ngừng tuôn ra, Sở Thần dứt khoát ôm y vào lòng, nhẹ giọng dỗ dành:

“Ngoan, đừng khóc, ta sai rồi được không?”

“Ta thật sự không phải cố ý hất tay người ra mà... Hức hức...” nắm chặt vạt áo người nọ, Mạc U ủy khuất nức nở thành tiếng “Hức... hức... ta không cố ý thật mà... hức...”

“Ta không giận người, ta không muốn lại nghe thấy người đuổi ta đi, ta sợ lúc đó ta sẽ kiềm chế không được mà tổn thương người cho nên mới... ta sai rồi, ta xin lỗi, ta thật lòng rất thích người, tha thứ cho ta được không?” Biết hành động của mình vô tình khiến y hiểu lầm, Sở Thần một câu lại một câu giải thích.

Nghe những lời hắn nói, ngữ khí nhu nhua kia làm cho những bất an trong lòng hóa thành nước mắt ồạt tràn ra, Mạc U gục đầu vào ***g ngực hắn khóc lớn, tựa hồ muốn phát tiết hết ra.

Khóc xong, cả người thoải mái hơn hẳn, nhận ra mình đang ôm Sở Thần, Mạc U lúng túng đẩy hắn ra lui về sau, hai má không tự chủ được ửng hồng. Luống ca luống cuống không biết nên nói gì.

“Người định đi đâu à?” Nhận ra y đang xấu hổ, Sở Thần tự giác nói lệch sang chuyện khác.

“Ta qua nhà đại bá dự tiệc, con thỏ này coi như ta...”

“Nó là của người, không cần hỏi ý kiến ta.” Cắt ngang lời y, Sở Thần suy nghĩ một chút rồi mới lên tiếng hỏi: “Có cần ta đưa người đi không?” Hắn không an tâm để vật nhỏ ngu ngốc này đi một mình.

Mạc U ngốc lăng một hồi mới hiểu ra ý hắn, trong lòng dường như cũng nóng lên, đỏ mặt lắc đầu:

“Ta tự mình đi được, người cứ về nhà” nói đến câu cuối, y không được tự nhiên nghiêng đầu đi, “...Ta đi đây” sau đó bỏ lại một câu liền chạy ra khỏi hang.

Nhìn vành tai hồng hồng của Mạc U, tâm tình Sở Thần tốt lên hẳn. Xem ra vật nhỏ này có cảm giác với hắn hơn những gì hắn nghĩ, còn lại đành phải chờ đợi thôi. “Nhà”, nhớ tới câu nói của y, môi khẽ nhếch lên, Sở Thần bất giác nở nụ cười.

=====

Ngước mắt nhìn ra bầu trời tối đen như mực, Sở Thần vừa bất an vừa tự trách, đã khuya rồi mà sao Mạc U vẫn chưa về nhà. Biết vậy hắn đã cương chế y để hắn đưa đi rồi.

Không chờ được nữa, Sở Thần cầm lấy một tấm áo choàng, chạy ra khỏi cửa, theo hướng thôn làng thẳng tiến. Nhưng khi đi tới gần bìa rừng, một con sói đen nhảy ra cản đường hắn lại, gầm gừ vài tiếng. Sở Thần ngay lập tức chạy theo nó.

Chạy một lúc về phía sườn đông khu rừng, Sở Thần đánh hơi thấy mùi Mạc U càng ngày càng nồng đậm. Gật đầu với con sói kia một cái, Sở Thần ra hiệu bảo nó trở về còn mình thì tiếp tục đi về phía Mạc U.

Đạp vào mắt hắn là một thân ảnh bé nhỏ, ngồi co rúm dưới một gốc cây, phát ra từng tiếng khóc nức nở.

Như bị ai đó lấy dao đâm vào tim, Sở Thần nhẹ nhàng bước đến trước mặt y, quỳ xuống, khoác áo lên cơ thể đã lạnh buốt kia, dịu dàng nói:

“Ta tới đón người về, chúng ta về nhà thôi.”

Ngơ ngác nhìn gương mặt anh tuấn trước mắt, lại nghe câu nói của hắn, Mạc U bất chấp nhào tới ôm chặt lấy hắn, khóc lớn:

“Ta không có hại chết phụ thân mẫu thân. Hức... ta không có... không có... Oaaa...”

“Ta biết.” Nhìn y khóc thảm thương như vậy, Sở Thần càng thêm đau lòng, không biết nói gì chỉôm chặt lấy y vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về. Bàn tay phía dưới siết chặt thành nắm đấm, đôi mắt bạc bắn ra sát khí nồng đặc.

.

.

Ngồi tựa vào lòng Sở Thần, Mạc U nhìn đồng lửa bập bùng trước mặt, yên lặng. Bàn tay y vẫn đang nắm gọn trong lòng một bàn tay to lớn khác, bàn tay hần tuy lạnh nhưng lại khiến trái tim y ấm áp vô cùng.

Nhớ tới những lời biểu tỷ nói lúc trưa, hốc mắt Mạc U lại cay xè. Y không có yếm chết phụ mẫu mình mà...

“Ta không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết ai đã nói bậy bạ gì với ngươi nhưng ngươi không nên như hôm nay?” Bé y đặt lên đùi, mặt đối mặt với mình, Sở Thần nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ hoe của Mạc U, thấp giọng nói: “Ngươi không nên trốn ở đây, rất nguy hiểm, ngươi phải biết có người luôn lo lắng cho ngươi, chờ đợi ngươi.”

Đôi mắt bạc kia giờ khắc này ngập tràn tình vị, Mạc U ngây ngẩn nhìn quên cả khóc, nhu tình kia là dành cho y sao?

“Lo lắng cho ta, chờ đợi ta?”

“Đúng vậy, ta biết ngươi rất kiên cường nhưng ngươi cũng hãy nhớ ta sẽ luôn ở bên cạnh ngươi, ta hy vọng ngươi có thể thử tin ta một lần, cho ta một cơ hội được chăm sóc ngươi cả đời được không?”

Từng lời từng chữ hần nói chảy vào tim Mạc U làm nó rộn ràng nhịp đập, y không biết nên trả lời hần thế nào, nói không cảm động là giả nhưng nếu liều thử y vẫn chưa đủ can đảm. Y không có gì đáng giá, nhưng trái tim của y là do phụ mẫu ban tặng, y không dám tự tiện dâng lên. Cho y chút thời gian có được hay không?

Dựa vào ***g ngực hần, Mạc U im lặng không nói. Sở Thần cũng không ép y phải trả lời. Hai người cứ như vậy ôm nhau, sưởi ấm cho nhau giữa đêm trời lạnh giá.

Qua một hồi lâu, Sở Thần bế y quay về hang, trên đường đi Mạc U nằm trong lòng hần, rụt rè hỏi:

“Ngươi kể ta nghe về ngươi được không?” Sau lại bồi thêm một câu “không kể cũng không sao ta chỉ là... chỉ là muốn biết.”

“Ta là cô nhi.” Sở Thần đơn giản chốt gọn bằng một câu.

“Ta xin lỗi, ta... không cố ý...” vật nhỏ nào đó vội vàng lên tiếng.

Bật cười một tiếng, Sở Thần chợt nhớ tới điều gì, hỏi y: “Không sao, ngươi bao nhiêu tuổi rồi?”

“Ta mười bảy, tám tháng nữa là đã mười tám.” Không hiểu hần hỏi làm gì, Mạc U vẫn thành thật khai báo “Còn ngươi?!”

“Ta hai mươi sáu.”

“Nha...”

Bóng đêm le lói bao trùm lấy thân ảnh hai người, tuy không ai nói gì nữa nhưng trong lòng họ đều rất rõ ràng – dường như có gì đó đã và đang thay đổi.

10. Chương 10: Qua Ải..

“Ngon quá!” Húp nốt ngụm cháo cuối cùng trong chén, Mạc U thỏa mãn nằm xuống giường, híp mắt cảm khái. Chiếc giường gỗ rộng rãi này mới được đóng xong hôm qua, người đóng nó tất nhiên không phải là y.

Sau ngày hôm đó, tuy không ai nói ra nhưng trong lòng Mạc U biết có gì đó đã thay đổi. Từ hôm đó đến nay đã ba ngày, cuộc sống sinh hoạt của y đều do Sở Thần lo liệu. Y không nhắc tới việc rời đi, hẳn cũng tự nhiên ở lại. Từ việc ăn uống đến việc ngủ nghỉ người nọ đều dùng phương thức bá đạo áp chế y nghe theo, những khi y phản kháng thì lại dùng mấy trò khiến người ta đỏ mặt, thật sự là vô cùng vô cùng đáng ghét. Hừm, nể mặt nỗi cháo nắm thơm lừng y không so đo với hắn nữa. Cùng là cháo không hiểu sao dưới bàn tay của người nọ lại trở nên ngon đến vậy chứ? Mạc U tò mò đảo mắt nhìn chăm chăm cái người đang bận rộn hầm canh đằng kia. Một nam nhân nấu ăn giỏi như vậy thật hiếm nha!

“Ăn xong rồi thì đi dạo vài vòng cho tiêu đi, canh hầm xong ta sẽ gọi người.” Liếc mắt nhìn vật nhỏ no nê đang ưỡn cái bụng tròn vo, ý cười trong mắt Sở Thần càng trở nên nồng đậm. Đêm hôm đó tuy y không trả lời hắn nhưng đã bắt đầu đón nhận sự quan tâm của hắn.

Trong lòng Sở Thần âm thầm cảm tạ Dương Phong, nhờ cậu ta không nhéo nắn nỉ hắn đi học nấu ăn cùng cậu ta mà khả năng nấu nướng của hắn mới tốt như vậy. Không biết Dương Phong đã cử đồ anh chàng đầu bếp kia chưa nữa. Lắc lắc đầu, Sở Thần cười nhạt một tiếng, những chuyện về bên kia không còn liên quan gì đến hắn nữa, hiện tại việc hắn nên quan tâm phải là vỗ béo cho vật nhỏ của hắn. Mỗi lần nhìn thân thể ốm yếu của y là hắn lại khó chịu. Mới đầu hắn nghĩ y chỉ mười lăm tuổi là cùng, còn nghĩ mình yêu phải trẻ vị thành niên, nhưng khi nghe y nói mình đã mười bảy, Sở Thần lại đau lòng. Có lẽ hắn nên làm thêm vài món ngon...

“Ta ra ngoài một chút.”

Yên lặng nhìn bóng lưng thon dài của Sở Thần khuất dần, trong lòng Mạc U cảm thấy vô cùng rối rắm. Người này có đôi chút quái dị nhưng không thể phủ nhận một điều là hắn rất dịu dàng. Hóa ra cảm giác được người ta quan tâm săn sóc là thế này, đã quá lâu y dường như đã quên mất cảm giác đó là như thế nào rồi. Nhận sự quan tâm của Sở Thần y biết là không nên nhưng lại không kiềm được mà sa vào. Bỗng dưng y lại nhớ đến lời mẫu thân y đã căn dặn trước khi lâm chung

Y nhớ rất rõ nhưng không thể tự kiềm chế được bản thân mà chìm sâu vào sự ôn nhu của người nọ. Y biết như vậy là không nên nhưng y vẫn không tài nào điều khiển được trái tim mình. Sự xuất hiện của người nọ như khơi gợi lên khát vọng được yêu thương đã chôn sâu dưới đáy lòng y bao lâu nay, khiến y có chút tham luyến. Y không thể xác định rõ tâm tư người nọ, càng không dám tin là những gì trước mắt là sự thật. Ba ngày qua là khoảng thời gian hạnh phúc nhất từ trước đến nay của y. Hạnh phúc đến nỗi Mạc U ngỡ rằng nó chỉ là một giấc mộng thoáng qua mà thôi. Mỗi đêm giật mình tỉnh giấc thấy mình đang nằm trong lòng người nọ, y vừa cảm thấy ấm áp vừa có chút lo sợ. Quả nhiên y bắt đầu trở nên tham lam rồi nha! Mạc U ảo não thở dài một hơi... Ai...

Trong đầu bắt gặp lại hiện lên câu hỏi quen thuộc mà mỗi ngày Sở Thần đều hỏi y.

“Mạc U!!!!!!” Tiếng kêu quen thuộc ngoài hang đã cắt ngang mơ suy nghĩ hỗn độn của Mạc U, y vội bật dậy chạy ra ngoài.

“Lạc Ô, Điền Ưu, hai người ghé chơi à? Vào nhà ngồi, ở ngoài nắng lắm!” Vừa chào hỏi, Mạc U vừa chạy đến kéo tay Lạc Ô vào trong hang.

“Người không sao thì tốt rồi, ta có chuyện muốn hỏi... Ồ cái này là?!” Nhìn bày trí trong hang, Lạc Ô ngạc nhiên, hắn nhớ rõ nơi này hồi trước rất đơn sơ, còn hiện tại thì... Điền Ưu cũng khá kinh ngạc, trước mắt gã là một bộ bàn ghế gỗ và một chiếc giường lớn, đặc biệt là chúng có màu đen mun, loại gỗ này một lần gã săn thú ở sâu trong rừng từng thấy qua, nhưng nó rất cứng và to cao nên gã không cách nào đón ngã được, không ngờ lại gặp nó đây. Không biết Mạc U làm cách nào mà có được, Điền Ưu có chút tò mò, bỗng nhiên trong đầu gã hiện lên hình ảnh người nam nhân tóc xám hôm trước nhìn thấy ở chợ.

“Sao vậy?!” Mạc U nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của phu phu trước mắt, vô cùng khó hiểu.

“Không, không có gì, Mạc U ngồi đây, ta có chuyện muốn hỏi người.” Phục hồi tinh thần lại, Lạc Ô vào thẳng vấn đề chính.

Mấy hôm trước hắn đi thăm bà ở thôn bên cạnh, lúc về thì nghe Điền Ưu kể lại chuyện gặp Mạc U cùng với một nam nhân lạ mặt ở chợ phiên. Hắn nghe xong thì cực kỳ nghi hoặc, hắn quen Mạc U đã nhiều năm, biết rõ y không hề có giao thiệp với bất cứ ai trừ hắn và Điền Ưu, kể cả người Mạc gia cũng không. Vậy thì ở đâu lại lại ra một nam nhân?

“Lạc Ô, có chuyện gì?” Thấy biểu tình trên mặt Lạc Ô là lạ, vẻ mặt Mạc U càng thêm mờ mịt.

“Ta nghe nói dạo gần đây người có kết giao với một nam nhân lạ mặt. Thật không?”

“Hả?!” Mạc U ngẩn người ra. Sao... sao Lạc Ô lại biết về...

“Phiên chợ mấy hôm trước Điền Ưu nhìn thấy... Hắn ta là ai vậy?” Quan sát thấy nét lúng túng trên mặt Mạc U, xem ra là thật rồi. Lạc Ô nhin không được cảm thấy hơi lo, bao lâu nay hắn xem Mạc U như đệ đệ của mình nên không muốn y phải chịu bất cứ thương tổn nào hết.

“Um... chuyện là...” y thật sự không biết nên nói sao với Lạc Ô nữa, thân phận của Sở Thần rất khó giải thích...

“Rất khó nói?” Nhìn y luống cuống hết cả lên, hiểu rõ tính tình Mạc U, Lạc Ô cũng không ép y phải kể rõ ra “Vậy nghe ta hỏi nếu đúng thì gặt đầu, được chứ?”

Gặt đầu.

“Người mới quen hắn ta?” Trước đó ghé thăm, hắn vẫn không hề thấy tên kia.

Gặt đầu rồi lại lắc đầu. Y mới quen Sở Thần mấy ngày nay nhưng y đã sống chung với cẩu đầu hơn một tháng rồi nha!

“Hắn ta sống ở đây?”

Khẽ liếc nhìn Lạc Ô một cái, Mạc U chậm chậm gặt gặt đầu.

Lạc Ô đen mặt, ráng nhìn cơn bạo tác xuống, hỏi tiếp “Vật dụng trong nhà là hắn ta làm cho người?”

Mạc U rất nhanh gặt đầu.

Lúc này sắc mặt Lạc Ô mới buông lỏng một chút. Đang định tiếp tục hỏi thì nghe thấy một giọng nam phát ra ở sau lưng

“Ngốc, nhà chúng ta có khách à?”

Lạc Ô nghe thấy liền quay đầu lại, Điền Ưu cũng thế, vừa nhìn thấy Sở Thần, Điền Ưu đã nhận ra chính là hắn ta, cái người ở chợ... Lạc Ô thì ngẩn cả người, nam nhân này thật dễ nhìn, có thể nói là anh tuấn nhất từ trước đến nay mà hắn từng gặp, tất nhiên là trừ Điền nhà hắn rồi.

Trong lúc hai phu phụ nhà kia quan sát Sở Thần, Mạc U ngồi bên đã đỏ bừng cả mặt, cái gì mà ‘nhà chúng ta’ chứ? Trong lòng lại nhin không được mà ần nở nụ cười. Không để ý đến những ánh mắt dò xét đang bắn về phía mình, Sở Thần xách một xâu cá thông thả bước vào góc bếp, kiểm tra nồi gà hầm nấm xong thì bước đến ngồi xuống bên cạnh Mạc U. Thấy mặt y đỏ hồng thì nhú mày, vươn tay nâng cằm y lên, áp trán mình vào, cảm thấy không nóng, lại nhìn sắc đỏ kia càng đậm màu thì khẽ nhếch môi.

Ngồi đối diện, Lạc Ô trợn mắt nhìn động tác thân mật của hai người, đến khi Điền Ưu vỗ nhẹ mới hoàn hồn, điều chỉnh lại tâm tình, hắn gượng cười:

“Xin chào, lần đầu gặp, ta là bạn tốt của Mạc U, Lạc Ô, còn đây là phu quân của ta, Điền Ưu. Người là...”

“Chào, ta là Sở Thần, là...” quay sang nhìn Mạc U một cái, thấy y trừng mình, hắn cười khẽ một tiếng mới nói tiếp “là nô lệ của Mạc U.” Nói xong còn mớm nháy mắt một cái với Lạc Ô.

Quả nhiên ngay sau đó, Sở Thần nghe được tiếng hít vào của ba người. Ý cười trong mắt càng đậm hơn.

Mặt Mạc U đỏ đến lợi hại, lắp ba lắp bắp “Người... người... nói vậy, ta... ta...” càng nói càng cuống, cuối cùng chỉ biết ủ rũ khuất trong Sở Thần.

“Ta được người nhặt được, không phải nô lệ thì là gì? Chẳng lẽ phải là...” Sở Thần cười tà, nghiêng người cúi đầu ở bên tai Mạc U thì thầm hai chữ “Phu quân.”

Nghe thấy hai chữ kia, mặt Mạc U nóng phừng như muốn bốc cháy vậy, vội đẩy Sở Thần ra

“Ta... ta đi làm cá.” Nói xong vội vã xách cá chạy ra khỏi hang.

Vợ chồng Lạc Ô bị bỏ quên một bên, nhìn một màn tán tỉnh trước mắt, sững sờ.

“Người rót cuộc là ai? Có ý đồ gì với Mạc U?” Lạc Ô cau mày, hỏi thẳng.

Nhìn nam tử diễm lệ đối diện, thấy được hần ta thật lòng quan tâm đến Mạc U, Sở Thần cũng ôn hòa đáp lại: “Ta từ một nơi rất xa đến, được Mạc U nhặt về đây.”

“Ta sẽ không thương tổn đến y.” Chốt lại bằng một câu đơn giản, Sở Thần im lặng mặc Lạc Ô đánh giá mình.

Lạc Ô nhìn thẳng vào mắt Sở Thần, trong đôi ngươi bạc giờ phút này là sự nghiêm túc, không chút bồn chồn. Lại nhớ tới phản ứng lúc này của Mạc U, Lạc Ô thở dài một hơi

“Nếu người ức hiếp y, chúng ta sẽ không bỏ qua cho người.” Chúng ta chính là hần và Điền Ưu.

Gật đầu, Sở Thần biết hần xem như là tạm qua ải nhà vợ. Sự nhớ tới điều gì, hần nhìn Lạc Ô: “Có thể kể cho ta nghe chuyện về Mạc U, được không?”

Hơi bất ngờ trước câu hỏi của Sở Thần, nét mặt Lạc Ô tối đi, nhẹ nhàng kể ra:

“Ta quen Mạc U là vào năm năm trước...”

.

.

Khi Mạc U làm cá xong quay trở lại hang đá thì thấy cơm canh đã được dọn ra bàn. Lạc Ô thấy y vào thì nhanh nhẩu kêu réo:

“Nhanh lên nào, ba chúng ta chỉ chờ mỗi người.”

“Ngốc, ngần ngại gì nữa, người không đói à?” Sở Thần mỉm cười, cầm lấy xâu cá trên tay Mạc U, kéo y ngồi xuống bàn còn mình thì đi cắt cá. Sau đó mọi người bắt đầu dùng bữa.

“Người nấu ăn ngon thật đấy Sở Thần.” Húp một ngụm canh gà, Lạc Ô cảm thán. Điền Ưu bên cạnh cũng gật đầu đồng tình.

“Ha ha, không cần khách khí, hôm nào ta làm một bữa tiệc lớn, mời các người qua chơi.” Đầu sói nào đó mặt dày tự nhiên xem mình là chủ.

“Được thôi, vậy bọn ta cũng không khách sáo, người cũng nên thường xuyên đưa Mạc U đến nhà bọn ta chơi.”

“Được.” Sở Thần đáp ứng, tay vẫn đều đặn gấp thịt, múc canh cho vật nhỏ kể bên.

Từng hành động Lạc Ô đều thu vào mắt, trong lòng cũng an tâm hơn, chuyên chú dùng bữa.

Mạc U ngốc lảng ra, sao y chỉ mới đi một chút mà không khí lại khác hẳn thế này?!? Múc một muống canh, máy móc cho vào miệng, Mạc U khó hiểu nhìn Lạc Ô, chỉ thấy hần ta cười cười đầy bí hiểm.

Kết thúc bữa trưa tràn ngập hiếu kỳ, Mạc U và Sở Thần ra tiễn phu phu Lạc Ô. Trước khi đi, Lạc Ô bí mật kéo y sang một bên nói nhỏ với y: “Người nhặt được một tên không tồi, thấy hần quan tâm người như vậy ta cũng yên lòng, thử chấp nhận hần xem sao?”

Nói xong hai người ân ân ái ái kéo nhau ra về, để lại Mạc U ửng mặt đứng nhìn theo.

11. Chương 11: Tiến Triển

“Này, đi thôi.”

Vẫn đang suy nghĩ về những lời Lạc Ô nói ban nãy, bỗng nghe Sở Thần nói như vậy Mạc U không hiểu gì cả mở to mắt nhìn hẳn

“Chúng ta vào rừng hái trái cây.” Trong giọng nói còn mang theo ý cười.

Còn chưa kịp trả lời thì phía trước lóe sáng, khi y mở mắt ra đã thấy Cầu đầu đứng trước mắt y. Mạc U vui mừng tiến đến xoa xoa đầu nó, rồi chợt nhớ tới điều gì đó vội vã nhắc tay về. Sao y lại quên mất Cầu đầu là ai cơ chứ!

“Lên đi, ta công người đi.” Ngay khi Mạc U rút tay về, Sở Thần đã vươn lưới liềm nhẹ lên mu bàn tay y.

“Ồ... không...” Mạc U đỏ mặt lắc lắc đầu.

“Vào sâu trong rừng, đường khó đi, người lại ngốc như vậy, lên đi, không thì ta biến lại hình người BẾ người đi.” Dụ dỗ không được thì uy hiếp vậy. Vật nhỏ nhà hắn mềm không ăn chỉ thích ăn cứng.

“Được rồi...” Bất đắc dĩ leo lên người Sở Thần, Mạc U bĩu môi lầm bầm “...ta mới không ngốc, đáng ghét.”

Nghe được câu mắng thầm của y, trong đôi người bạc hiện lên vẻ cứng chiều. Thấy y ngồi vững thì bắt đầu cuộc hẹn hò đầu tiên của bọn họ.

Ngồi trên lưng Sở Thần, hai tay ôm chặt lấy hắn, lúc đầu Mạc U có chút sợ hãi, nhưng sau đó cảm nhận được tiếng gió lướt qua cực mát thì y bắt đầu cảm thấy thích thú. Nhanh thật nha!

“Nhanh nữa đi!!!!”

Nghe thấy tiếng cười của vật nhỏ trên lưng, cảm giác được tâm tình y đã vui lên, Sở Thần càng tăng tốc hơn. Ấu sâu không hợp với y, hắn muốn y lúc nào cũng phải vui vẻ như vậy

Chạy mãi một đoạn đường dài, Sở Thần dừng lại. Lần trước đến đây đồn gỗ hắn đã phát hiện ra nơi này có khá nhiều loại cây ăn quả. Mặc dù chúng không giống như trái cây ở địa cầu nhưng mùi vị ngon ngọt không kém. Máy hôm nay ngày nào cũng thịt cá, Sở Thần muốn đổi vị cho Mạc U.

Khom người để y trèo xuống, Sở Thần biến lại hình người, nắm lấy tay vật nhỏ vẫn còn đang động ý cười ở khóe môi, dắt y đến một gốc cây.

Mạc U đang còn phẫn khích, bị Sở Thần nắm tay kéo đi cũng không phản kháng, y phản kháng cũng vô ích nha! Ngồi xuống gốc cây, nhìn gương mặt anh tuấn gần ngay trước mặt, mặc hắn giúp y chỉnh sửa tóc lại, động tác vô cùng dịu dàng, y lại chợt nhớ tới lời Lạc Ô.

Y có nên hay không đây?

Sở Thần khẽ xoa đầu Mạc U, thấy y lại miên man suy nghĩ gì đó thì bất đắc dĩ cười, nhéo má y một cái, thấy y giật mình che má lại mới hài lòng nói:

“Người đứng đây, ta trèo lên cây hái quả thả xuống cho người.”

“Ừm...” người này sao cứ thích nhéo má y vậy nha?!!! Ngược nhìn độ cao của cây, Mạc U kinh hoảng vươn tay nín vật áo hắn lại. Thấy hắn nhìn mình thì mặt hồng hồng tránh đi tầm mắt hắn, nhỏ giọng nói ra một câu: “Người cẩn thận một chút!”

“Ừ.” Sở Thần nở nụ cười, trong lòng cảm thấy vui mừng. Như vậy xem như thành công bước đầu rồi đi!

Bám lên thân cây, Sở Thần nhanh chóng leo đến chỗ những chùm quả chín mọng, ngắt lấy chuẩn xác thả xuống chỗ Mạc U phía dưới.

Mạc U chụp lấy bỏ vào bao nhỏ mang theo, tuy có chút luống cuống nhưng rất vui nha. Quả đây thật to, lại còn thơm nữa.

Hai người cứ thế hái mỗi cây một ít, đến khi đầy cả bao mới ngừng lại. Mạc U tiếc nuối nhìn những chùm quả lủng lẳng trên cao. Biết vậy y đã mang theo thêm bao đựng, đâu phải lúc nào cũng đến đây được, tranh thủ hái nhiều nhiều để dành lại.

Liếc mắt một cái là Sở Thần đã biết trong đầu vật nhỏ ngu ngốc kia đang nghĩ cái gì. Xốc bao trái cây lên, hân hân lên tiếng:

“Không cần phải tiếc rẻ như vậy, nếu người thích vài bữa nữa ta lại mang người đến đây cắm trại.”

“Thật không?” Nghe lời hân nói, Mạc U liền vui hân lên.

“Ừ, nhưng ta hái trái cả buổi đau nhức hết cả người...”

“Ồ? Đau ở đâu? Người có sao không?” Nghe hân nói đau, Mạc U lo lắng nhìn chằm chằm kiểm tra xem hân có bị thương ở đâu hay không.

Đang lúc y đang lo lắng xem xét thì bỗng nhiên có gì đó mềm mềm lạnh lạnh chạm vào môi y. Mạc U cứng người, chưa kịp phản ứng lại thì vật đó đã bắt đầu gặm cắn môi dưới của y, nhân lúc y vội vàng mà hé môi liền nhanh chóng lén vào, bắt lấy đầu lưỡi y, triển miên dây dưa.

Sở Thần vòng tay qua eo Mạc U, kéo y kề sát vào mình, nâng một tay khép mắt y lại, làm sâu sắc thêm nụ hôn, Sở Thần hôn Mạc U một cách cuồng dã nhưng không kém phần dịu dàng, đây không phải nụ hôn đầu tiên của hân nhưng chắc chắn đây là nụ hôn dành nhiều tình cảm nhất của hân – không mang chút *** nào, ôn nhu vô cùng tựa hồ đang nâng niu một bảo vật trân quý của cuộc đời vậy. Thẳng đến khi cảm nhận được vật nhỏ trong lòng mềm nhũn đứng không vững mới quyến luyến rời khỏi nơi ngọt ngào kia.

Mạc U thở dốc tựa vào ngực Sở Thần, bên tai vang lên nhịp tim đập dồn dập của hân, bất giác nghĩ – hóa ra không chỉ có y là loạn nhịp nha! Nhưng vừa rồi hân là... hôn y ư?! ‘Bùm’ một phát, màu đỏ bao trùm Mạc U, y cứ nhiên để yên cho hân hôn!!!! Đây là nụ hôn đầu của y nha!!!! Tuy rằng bất ngờ nhưng y biết bản thân không hề ghét ngược lại còn có chút rung động bởi y cảm nhận được sự dịu dàng của người nọ. Vùi đầu vào lòng Sở Thần, Mạc U khẽ nghĩ dường như y đã hãm sâu vào sự ôn nhu sẵn sóc của hân mất rồi. Có lẽ y nên thử đánh cuộc một lần —

Cảm nhận được động tác của Mạc U, Sở Thần hơi ngạc nhiên nhưng rất nhanh khôi phục lại bình thường. Cong khéo môi, hân khẽ vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng đơn bạc của vật nhỏ trong lòng, chờ y bình tâm lại.

“Ừm... chúng ta đi về thôi!” Đỏ mặt đầy nhẹ Sở Thần ra, Mạc U ngượng ngùng nói.

“Ừ.”

Như biết y xấu hổ, Sở Thần chỉ yên lặng nắm tay y bước đi, nhưng trong đôi mắt bạc nét cười không tản đi.

“Chúng ta ghé nhà Lạc Ô chia ít trái cây cho hân nha?!” Nhiều trái cây tươi như vậy, nên chia một ít cho nhà Lạc Ô cùng nếm thử.

“Được, nhưng sáng mai hãy đi, bây giờ sắp tối rồi.” Sở Thần mỉm cười nhìn Mạc U “Ta công người.”

Nhìn bóng lưng đang ngồi xổm xuống trước mặt mình, Mạc U có chút băn khoăn nhưng cuối cùng vẫn ngại ngần leo lên, ôm lấy cổ Sở Thần. Tựa đầu lên bờ vai hữu lực, Mạc U trầm nghĩ trong một buổi chiều y vừa được nằm trên lưng Cầu đầu vừa được Sở Thần công. Tuy cùng là một người nhưng thật đặc biệt nha! Mặc dù đến hiện tại y vẫn không biết người sói là gì càng không biết tại sao hân lại xuất hiện ở trong rừng... có khi nào —

“Người sẽ không biến mất chứ?” Mạc U ngập ngừng hỏi ra lo sợ trong lòng mình

“Không.” Nhận ra bất an trong lời y, Sở Thần nhanh chóng khẳng định với y. Vật nhỏ ngu ngốc này...

“Cả đời này ta sẽ quấn lấy người, cho dù người chán ghét ta, ta cũng sẽ không rời khỏi người.”

Câu nói bá đạo như một lời tuyên cáo ấy thấm vào trái tim Mạc U, đánh tan những băn khoăn trong đó. Mím cười, y im lặng tựa vào Sở Thần, vòng tay đang ôm lấy cổ hần thoáng tăng thêm lực. Chỉ cần câu nói này của hần là đủ—

Mãi một lúc lâu, khi Sở Thần nghĩ y đã ngủ quên thì một giọng nói khê khàng vang bên tai hần, ngậy người một giây, Sở Thần liền đáp lời

“Được.” Ngay lúc ấy hần nghĩ đây có lẽ là khoảnh khắc hạnh phúc nhất từ trước đến nay mà hần có được. Bởi vật nhỏ của hần đã nói – câu hỏi lúc trước của người ta đã có câu trả lời: Ta đồng ý.

Hoàng hôn chiều rọi, in xuống mặt đất hình bóng hai thân ảnh một lớn một nhỏ đang chồng lên nhau, hài hòa ấm áp.

12. Chương 12: Hạnh Phúc

“Dậy nào, không phải người đòi đi tặng trái cây cho Lạc Ô sao?” Nhéo nhéo má vật nhỏ đang ngủ nướng, Sở Thần buồn cười nhìn y rụt cổ trốn đi, cuộn tròn người vào chăn, cọ cọ mấy cái rồi mới chui ra, lơ mơ ngồi dậy.

Nhìn bộ dạng vô cùng đáng yêu của Mạc U, trái tim Sở Thần như có gì đó chạm vào, ngứa ngứa. Không cần suy nghĩ, hần liền nghiêng người phủ lên đôi môi hồng phấn ngọt ngào kia. Đầu lưỡi nhanh chóng công thành đoạt đất, mạnh mẽ chiếm lấy từng tắc một trong khoang miệng y, cuốn lấy đầu lưỡi nhỏ nhắn của y dụ hoặc nó cùng mình triền miên.

Mạc U chưa tỉnh ngủ đã bị người nọ tấn công không kịp đề phòng đành cam chịu làm bữa sáng cho đầu sói nào đó đánh chén.

“Ừ...ừm...đủ...đủ rồi.” Nhận thấy móng vuốt người nọ từ khi nào đã lẩn vào trong vật áo vuốt ve qua lại bên hông y, Mạc U vội vàng đẩy đẩy Sở Thần ra.

“Sao đủ được, người quên quan hệ hiện tại của chúng ta rồi sao?” Sở Thần rải những nụ hôn lên má y, có lòng tốt nhắc nhở.

“Ta không quên, nhưng...” y đã đáp ứng hần nhưng không thể nhanh như vậy chứ. Cảm nhận được hần đang hôn lên vết sẹo bên má trái của mình, Mạc U hơi cứng người lại....

“Là người quyến rũ ta trước.” Ôn nhu hôn lên vết sẹo như an ủi, Sở Thần nhìn thẳng vào mắt y, nhìn thấy tia bất an trong đó thì thương xót hôn lên, hần cố gắng dùng sự dịu dàng của mình để trấn an Mạc U. Rốt cuộc thấy vật nhỏ trong lòng dần thả lỏng thì hần tiếp tục bữa sáng thơm ngon của mình.

Một lát sau Sở Thần không trêu y nữa, hài lòng chấm dứt nụ hôn, nhìn Mạc U thở dốc từng ngụm thì buồn cười nhéo nhẹ mũi y: “Mũi đây sao không biết thở, hử?”

Mạc U đỏ mặt, dùng vẻ mặt uất ức trừng Sở Thần

“Ta không giỏi như người. Trước đây người đã hôn bao nhiêu người rồi?”

Nhận ra câu chuyện đang phát triển theo chiều hướng xấu, Sở Thần nhanh chóng hôn lên khóe môi y, liếm thỏa thích còn sót lại sau nụ hôn vừa rồi. Sau đó, ám muội thì thầm bên tai y: “Ngọt thật!”

Quả nhiên thỏ con ngu ngốc đã bị sói xám đánh lừa, chỉ biết ngồi đó với hai má đỏ bừng bừng.

“Được rồi, rửa mặt rồi ăn sáng, sau đó chúng ta qua nhà Lạc Ô.”

Thấy y như được tha bổng chạy ra thùng nước rửa mặt, Sở Thần cười cười dọn bữa sáng cho vật nhỏ nhà hần.

“Ồ, hai người tới chơi à, mau vào mau vào.” Lạc Ô nhiệt tình chào đón Sở Thần và Mạc U. Ánh mắt thì vẫn dán vào đôi bàn tay đang đan vào nhau kia. Ngược nhìn thấy vẻ mặt hạnh phúc của Mạc U thì an tâm nở nụ cười mời bọn họ vào nhà.

Nhà Lạc Ô và Điền Ưu nằm dưới chân núi, ngoài bìa rừng, căn nhà không lớn lắm nhưng khá ấm cúng. Sở Thần thầm đánh giá căn nhà, nghĩ nghĩ có lẽ hẳn cũng nên xây một ngôi nhà tử tế, hiện tại mùa nóng không sao, nhưng khi trời chuyển lạnh thì hang đá không phải nơi thích hợp để cư ngụ.

“Đây là trái cây ở sâu trong rừng, rất ngon nên mang đến cho hai người nếm thử.” Mạc U hưng phấn lấy trái cây ra đưa cho Lạc Ô. “Mà Điền Ưu đâu rồi?”

Nhận lấy trái cây, Lạc Ô cũng khá vui, loại trái cây này hẳn từng ăn qua một lần, mãi đến bây giờ mới lại thấy chúng, rừng sâu đâu phải dễ vào. Nam nhân này của Mạc U cũng khá thật. Trong lòng Lạc Ô âm thầm tăng điểm cho Sở Thần.

“Hắn ta vào rừng săn thú chắc cũng sắp về rồi. Hai người ở lại đây dùng bữa với bọn ta nhé?! “

“Nhưng Sở Thần bảo phải làm gì đó...” bản khoản trả lời Lạc Ô, mặc dù y cũng muốn ở lại tâm sự với Lạc Ô nhưng Sở Thần có việc nha.

“Không sao, người cứ ở đây chơi, chiều tối ta ghé rước người.” Nhẹ nhàng xoa đầu Mạc U, Sở Thần ôn nhu nói. Lại quay sang Lạc Ô: “Chăm sóc y giùm ta.”

Nói xong hắn đứng dậy rời đi, trước khi đi còn không quên hôn lên má y một cái. Hai má Mạc U ửng hồng, gương mặt không dám nhìn ánh mắt trêu chọc của Lạc Ô, nghiêng đầu tránh đi.

“Chăm sóc y giùm ta, ôi, ngọt ngào quá!” Lạc Ô biết y mắc cỡ nhưng vẫn cố trêu ghẹo, nhìn bộ dạng quần bách của y thì cười lớn. Cười chán chê, Lạc Ô mới buông tha cho Mạc U, bắt đầu hóng hớt

“Thế nào rồi? Kể ta nghe xem nào?”

“Cũng không có gì... chỉ là ta muốn đánh cược một lần.” Thử tin tưởng hắn, y biết ván cược này khá nguy hiểm nhưng y vẫn muốn thử. Bởi với đối phương là Sở Thần nên y nguyện tin tưởng một lần.

“Ừm, người xứng đáng có được hạnh phúc. Thôi, chúng ta vừa nấu cơm vừa trò chuyện, Điền Ưu cũng sắp về tới rồi.” Lạc Ô kéo tay Mạc U vào bếp, rất nhanh tiếng cười nói từ trong đó vang vọng ra.

Trong lúc này đây, Sở Thần đang loay hoay trong rừng sâu. Hắn tỉ mỉ chọn từng cây gỗ cứng cáp cho việc dựng nhà, sau đó dùng sức đốn gãy chúng. Cây riu bén ngọt cùng bộ dao, cung tên này là Sở Thần dùng một con hươu lớn đổi được từ một thợ rèn trong thôn bên cạnh. Cộng với sức khỏe kinh người của hắn, rất nhanh Sở Thần đã đốn xong những cây gỗ tốt nhất, lại còn sẵn tiện cắt chết một con heo rừng.

Vác xong số cây cuối cùng về tới hang, Sở Thần thở phì phò, ngồi xuống nghỉ mệt. Từ miệng Lạc Ô, Sở Thần biết bấy ngày nữa là giỗ phụ mẫu Mạc U, hắn muốn dựng nhà nhanh nhanh để tổ chức một đám giỗ hoành tráng cho họ. Nghỉ ngơi một lát, Sở Thần vác một con heo rừng đi thẳng về phía nhà người thợ rèn ở thôn Mạc Tú. Hắn cần một cái cửa lớn.

Theo tính toán của Sở Thần thì hắn muốn cửa gỗ thành từng lát phủ hết toàn bộ ngôi nhà, sau đó mới dùng rơm rạ phủ lên trên. Thật ra Sở Thần muốn dựng một ngôi nhà bằng đá nhưng đáng tiếc không có giẻ kết dính nên đành phải dựng nhà gỗ.

Bận rộn cửa gỗ hết cả buổi chiều, nhìn sắc trời đã dần sẫm tối, Sở Thần dọn dẹp dụng cụ, đi qua nhà Lạc Ô. Đã đến giờ rước vật nhỏ của hắn về rồi.

Khi Sở Thần đến nhà Lạc Ô thì thấy một bóng người nhỏ nhắn đang ngồi xổm trước cửa nhà, nhìn thấy hân đến thì vui mừng chạy lại.

Mỉm cười ôm lấy Mạc U, Sở Thần nói: “Chúng ta về nhà thôi.” Đúng vậy, là nhà, nhà của hân và Mạc U.

Mạc U cũng nở nụ cười tươi, nắm lấy tay hân gạt đầu: “Ừm, về nhà thôi.”

Nhìn thân ảnh hai người nắm tay nhau rời đi, Lạc Ô tựa người vào ngực Điền Ưu khóe miệng cong lên.

Là á chừng thì sao chứ, rồi cũng sẽ tìm thấy hạnh phúc cho riêng mình.

.

.

Về tới trước cửa hang, nhìn thấy gỗ, cây chất đống, Mạc U ngạc nhiên vô cùng. Vừa ngồi xuống giường, y liền quay sang nhìn Sở Thần đang nằm dài kế bên

“Là người đồn à?”

“Ừ, phu quân người đang rất mệt đây.” Lật người ôm lấy eo Mạc U, Sở Thần than nhẹ một hơi.

“Rất mệt sao? Mà người đồn chi nhiều củi vậy?” Nghe hai tiếng ‘phu quân’ Mạc U đỏ mặt nhưng cũng không lên tiếng. Lại nhìn cái đầu xám đang cọ cọ bên eo mình, Mạc U khẽ vươn tay vuốt nhẹ, đồn nhiều củi như vậy.

“Không phải củi, gốc. Người cứom như vậy một lát là được.”

Không phải củi?!!! Mặc dù nghi hoặc nhưng nhìn Sở Thần mệt mỏi như vậy, Mạc U ngoan ngoãn để hân ôm, nếu đã đưa ra quyết định tiếp nhận Sở Thần, y cũng không nên vì ngưỡng chừng mà chống lại những hành động thân mật của hân.

Qua một hồi lâu, cảm thấy cơ thể dần khôi phục năng lượng, Sở Thần mới ngồi dậy, đi vào trong đun nước chuẩn bị tắm rửa. Pha nước đầy bồn gỗ lớn, dĩ nhiên bồn gỗ này cũng là hân ‘mua’ về, Sở Thần bước đến bể bồn Mạc U lên.

“Chúng ta cùng tắm cho nhanh.”

“Không cần... người tắm xong rồi đến lượt ta là được.” Nghe Sở Thần nói vậy, Mạc U xấu hổ ngập ngừng từ chối.

“Chỉ tắm thôi, ta cóan thịt người đâu mà sợ, với lại chúng ta đã xác định quan hệ rồi, người còn ngại gì? Ngoan, tắm nhanh rồi đi ngủ, hôm nay ta mệt lắm.” Vừa dỗ vừa than, cuối cùng Mạc U cũng đồng ý.

Bắt Sở Thần quay đầu đi, Mạc U cởi y phục bước vào trong bồn, làn nước ấm khiến y thoải mái hít thở hắt ra một hơi. Bỗng nhiên cả người y rơi vào một cái ôm, cảm nhận được da thịt tiếp xúc nhau, y hơi cứng người lại một chút, đây là lần đầu tiên y gần gũi một người như vậy. Quay người lại nhìn Sở Thần, thấy hân đang nhắm mắt giữa đầu vào thành bồn, có vẻ mệt mỏi, một tay thì vẫn choàng qua eo y, đẩy lồng y chậm rãi dâng lên tia yêu thương, gạt qua những ngại ngùng, Mạc U vươn tay nhẹ nhàng xoa bóp cánh tay và vai hân, giúp hân thả lỏng.

Sở Thần mệt thật nhưng không đến mức như vậy, hân chỉ muốn y bớt căng thẳng, nhưng khi Mạc U xoa bóp cho hân thì hân lại cười khổ trong lòng. Vật nhỏ này xoa bóp gì như gãi ngứa, không chút lực nào, nhìn vẻ mặt nhu thuận đang chuyên tâm xoa bóp, Sở Thần chồm người qua hôn lên môi y. Mặc dù có hơi cương cứng người nhưng lần này Mạc U không hề đẩy hân ra, ngoan ngoãn cho hân hôn, không ngoài dự đoán, Sở Thần nổi lên phản ứng.

13. Chương 13: Thăng Thần

Mạc U bị hấn hôn mềm nhũn người ngã vào ngực hấn nhuận khí. Cảm nhận được có vật girdó nóng cứng chĩa vào bụng mình thì cúi nhìn. Nhận ra đó là gì thì đỏ bừng mặt nghiêng đầu không dám nhìn Sở Thần. Lại nhớ tới những hình ảnh trong quyển sách chiều nay Lạc Ô đưa y coi, mặt như muốn bốc khói.

Sở Thần ngồi yên tự bình ổn dực vọng, liếc thấy vẻ mặt Mạc U thì hơi nghi hoặc, kéo y lại gần mình, hôn hôn vành tai đỏ au của y, khàn giọng hỏi:

“Người hiểu? Hử?”

“Ừm... là... Lạc Ô...”

Sở Thần nghe được câu trả lời, hiểu được là tên sắc số kia dạy y, không hỏi nữa, chỉ hôn nhẹ lên môi y rồi đứng dậy bước ra khỏi bồn

“Người tắm đi, ta ra kia tắm.”

Ngẩn người nhìn hấn nhanh chóng đi khỏi, nháy mắt trong lòng Mạc U trừ bỏ thả lỏng còn có chút mất mát xen lẫn chua xót. Đưa tay sờ lên vết sẹo trên má, hốc mắt bắt giác nóng lên.

Sở Thần ra ngoài xối nước lạnh hạ hỏa, khi hấn mặc quần áo tiến vào thì thấy vật nhỏ ngu ngốc kia còn đang ngâm mình trong bồn, hai mắt thì đỏ hoe. Vật nhỏ này không sợ cảm lạnh sao? Cau mày, hấn tiến tới dùng một tấm vải lớn bế y lên bọc lại ôm về giường.

Lau khô người, mặc y phục cho y xong xuôi, Sở Thần nhét y vào chăn, mình cũng chui vào ôm lấy y, dịu dàng hỏi:

“Sao vậy? Giận ta? Đây là chuyện bình thường của nam nhân mà thôi.”

Tựa vào ngực hấn, nghe được nhịp tim hấn, Mạc U có chút ủy khuất nhỏ giọng nức nở:

“Người không muốn ta sao còn ôm ta!!!”

Bất ngờ trước câu trả lời của Mạc U, như hiểu ra điều gì Sở Thần phì cười, xoay người đặt y dưới thân

“Ngốc, ai nói ta không muốn người?” Thấy y bấu môi, nghiêng đầu không nhìn mình, ý cười trong mắt Sở Thần càng đậm “Vốn nghĩ cho người chút thời gian thích ứng, đợi hôn lễ cử hành rồi mới ăn người, nào biết nương tử nhỏ này lại gấp đến như vậy.”

“Nương tử gì chứ...” biết mình hiểu lầm, lại nghe hấn nói toẹt ra nào là ‘hôn lễ’ này nọ như vậy, Mạc U ngượng ngùng nhắm mắt lại không thêm để ý tới hấn nữa.

“Ngoan, đừng suy nghĩ lung tung nữa, có gì thì nói thẳng với ta, đừng một mình miên man, tổn thương đến thân thể như hồi này là ta sẽ phạt người đấy.” Ôm lấy y, để y gối đầu lên tay mình, Sở Thần nhẹ giọng uy hiếp.

“Người... thật sự thích ta? ” Mạc U suy ngẫm một hồi mới thu hết can đảm hỏi ra.

“Không... Ta yêu người.”

“Kể cả ta là một á chủng xấu xí?”

“Vậy người có chê ta là một quái vật?”

“Không có, người tốt lắm.”

“Vậy được rồi, với ta mà nói thì người rất xinh đẹp.”

“Sẽ không rời đi?”

“Không.”

“Thật?”

“Thật.”

.....

Nhéo cằm Mạc U, Sở Thần cười cười: “Hết lo lắng rồi chứ? Người không cần tin ngay, một năm mười năm thậm chí là năm mươi năm, người sẽ thấy lời ta nói chưa bao giờ là giả. Ngủ đi.” Hôn nhẹ lên trán y, Sở Thần vừa nhắm mắt lại thì cảm nhận được một nụ hôn khẽ rơi lên má. Môi nhếch lên, hần cứ thế ôm người chìm vào giấc ngủ.

Mặc cho gió ngoài hang động xào xạc thổi, bên trong hang vẫn cứ ấm áp vô cùng.

.

.

“Thần, nghỉ tay ăn cơm thôi!!!” Mạc U bưng mâm cơm ra trước hang. Mấy bữa nay vì Sở Thần bận rộn nên y lại được nấu cơm. Cuối cùng y cũng đã biết Sở Thần đồn cây để làm gì, việc này đã khiến y vui vẻ suốt ba ngày nay, rốt cuộc y cũng đã có một ngôi nhà thuộc về mình nha!

Mạc U và Sở Thần quyết định sẽ xây nhà ở mảnh đất trống trước hang. Không dựng nhà ở ngoài bìa rừng mà vẫn kiên trì lại trong rừng, một phần là vì Mạc U quyến luyến mảnh đất mà y đã sống hơn mười năm nay, một phần là do y không muốn tiếp xúc với những người khác, thậm chí cùng Sở Thần sống cuộc sống hai người mà thôi. Về phần Sở Thần thì hần hiểu vật nhỏ muốn gì, vả lại hần thích bầu không khí trong khu rừng này, thanh bình, tự do tự tại.

Gắp một miếng thịt cá đã gỡ xương bỏ vào bát Mạc U, thấy y không tập trung ăn cơm mà chỉ lo cười tùm tùm nhìn ngắm ngôi nhà đã thành hình, Sở Thần cũng cảm thấy buồn cười. Vật nhỏ này đã cười như vậy suốt mấy ngày nay —

“Ngốc, không ăn là cơm nguội hết, vui như vậy sao?”

“Ừm, vui lắm!” Bị hần nhắc nhở, Mạc U chậm rãi cho cơm vào miệng, ánh mắt vẫn không rời khỏi căn nhà lớn trước mắt. Nhà của y và Sở Thần lớn y như nhà đại bá vậy, thậm chí là còn đẹp hơn nha!!

Bất đắc dĩ, Sở Thần chỉ đành mặc y, vừa ăn cơm lâu lâu lại đút y một ít cá, thấy y vui như vậy trong lòng hần cũng vui theo. Ngôi nhà căn bản là đã xong, chỉ cần lợp mái là hoàn thành. Nhưng cần phải sửa chữa vật dụng trong nhà đầy đủ mới dọn vào ở được. Hần còn phải nỗ lực nhiều...

“Ngày mai ta vào rừng săn thú, người ở nhà hay tới nhà Lạc Ô chơi?” Ăn cơm xong, Sở Thần ngồi nhìn Mạc U đang dọn dẹp chén bát, hỏi.

Mạc U dọn chén vào mâm, để qua một bên rồi rót một ly nước đưa cho Sở Thần, ngay lập tức bị hần kéo vào lòng, ngồi trên đùi Sở Thần, Mạc U thuận thế dựa vào ngực hần, nhỏ giọng trả lời: “Ta muốn đi cùng người.”

“Không nên, sẽ mệt.” Vuốt ve mái tóc mềm nhuyễn đen tuyền của Mạc U, Sở Thần từ chối.

“Đi mà, nha~” Xoay người lại mặt đối mặt Sở Thần, Mạc U nhìn thẳng vào mắt hần, nài nỉ, trong giọng nói mang theo tia làm nũng mà chính chủ nhân nó cũng không phát giác ra. Kể từ hôm kia hai người thẳng thắn với nhau, Mạc U dường như đã buông bỏ đi những bất an trong lòng, thoải mái ý lại vào Sở Thần.

Bị y dùng cặp mắt thô con long lanh nhìn chăm chăm, lại còn giọng nói ngọt ngào đáng yêu kia nữa, Sở Thần ngay lập tức đầu hàng, nhưng ngoài mặt vẫn không biến đổi gì. Môi khẽ nhếch lên, Sở Thần thấp giọng nói khẽ bên tai Mạc U

“Làm gì đó cho ta vui biết đâu ta sẽ đổi ý.” Nói xong còn cố day day vành tai y, hần lòng khi thấy chúng ửng hồng.

Mặt hồng hồng trềng tên đáng ghét trước mắt, đọc được tia lửa nóng trong đôi ngươi bạc, Mạc U liền biết hần muốn gì hơi nhắm mắt lại. Ba hôm nay ngày nào cũng bị hần hôn cho choáng váng, nào là nụ hôn đánh thức, nụ hôn chúc ngủ ngon...

Nhưng đợi mãi mà vẫn không thấy gì cả, Mạc U mở mắt ra khó hiểu nhìn hần, chỉ thấy khuôn mặt tà mị kia tràn ngập ý cười đang nhìn y, không hề có định động dục.

“Ngốc, tự mình đến.”

‘Xoạt’ một cái khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc U đỏ bừng, trừ nụ hôn đêm hôm kia bình thường đều là Sở Thần chủ động, y chỉ việc ngoan ngoãn giao bản thân cho hắn, bây giờ hắn lại bắt y chủ động... Nghĩ lại đúng là y đang năn nỉ hắn, liệu vậy —

Mạc U nhắm mắt lại, hai tay vòng qua cổ Sở Thần, chồm tới hôn lên bờ môi dày của hắn, cố gắng bắt chước theo động tác mọi khi của Sở Thần... bắt đầu cắn —

Sở Thần ăn đau, vừa tức vừa buồn cười, để yên cho y gặm gặm cắn cắn một hồi liền đoạt lấy quyền chủ động. Lần này y hôn rất tử tế, nhuần nhuyễn nhắm nháp một món ăn ngon, vừa hôn vừa dạy cho Mạc U. Cảm nhận được y bắt đầu trúc trắc đáp lại thì đôi mắt bạc lóe lên một tia sáng, nụ hôn càng thêm mãnh liệt.

“Ừm...”

Không biết qua bao lâu, thóa dịch tràn ra khoe môi Mạc U, y cảm giác linh hồn mình như bị hút cạn, lúc này Sở Thần mới buông tha cho y. Mạc U gục vào ***g ngực Sở Thần, liệu mạng hít thở.

Sở Thần nâng cằm y lên, liếm sạch những sợi chỉ bạc bên môi y, đầu sói nào đó hơi hơi thỏa mãn chép miệng, ôm chặt lấy con mồi của mình vào lòng, dịu dàng vuốt ve tấm lưng đơn bạc của y.

Hai người ngồi dưới gốc cây nghỉ ngơi một hồi, bỗng Mạc U nhớ ra điều gì liền ngồi bật dậy

“Lạc Ô mời chúng ta tối nay qua nhà bọn họ ăn thịt dê nướng, suýt nữa là quên rồi!”

Thấy y nhăn mặt, Sở Thần mỉm cười nựng nựng má y, cảm thấy đã nhiều hơn tí thịt, hài lòng gật đầu:

“Ừ, để ta dựng cho xong nhà rồi chúng ta đi.”

“Vậy còn chuyện đi săn, người đã hứa rồi nha!” Y muốn nhìn hắn săn thú nha!

“Ừ, kỹ thuật hôn hơi tệ nhưng tạm chấp nhận.” Tuy rằng giống cắn hơn là hôn nhưng đúng là không tệ.

“Ya~ tuyệt thật!!! Ta vào trong chuẩn bị chút đồ mang qua nhà Lạc Ô đây.” Nói xong Mạc U vui vẻ chạy vào hang.

Sở Thần nhìn bóng lưng vật nhỏ nhà hắn, cười cười rồi tiếp tục công việc xây dựng tổ ấm của hai người bọn họ.

14. Chương 14: Ta Là Của Người

Khi Sở Thần hoàn tất việc dựng nhà, hai người tới nhà vợ chồng Lạc Ô thì trời đã sẩm tối. Trên bàn ăn lúc này là một con dê nướng thơm lừng cộng thêm một nồi súp lớn, chén bát đã được bày biện, xem ra chỉ còn chờ hai người Sở Thần tới là được.

“Thơm quá!” Mạc U cười híp mắt thả tay Sở Thần ra chạy lại bàn, áy náy nhìn Lạc Ô “Xin lỗi, tại Sở Thần bận dựng nhà nên bọn ta đến hơi trễ!”

“Không sao, đồ ăn cũng mới dọn lên thôi!” Lạc Ô cười cười. “Nào, Sở Thần, ngồi xuống đi, tối đủ rồi thì chúng ta dùng bữa nào.”

Mỉm cười ngồi xuống bên cạnh Mạc U, Sở Thần hơi gật đầu chào hỏi Điền Ưu thì nghe gã hỏi:

“Người dựng nhà? Sao không nói để ta qua phụ một tay.”

“Không sao, ta đã làm xong, vài bữa nữa sẽ mời hai người tới ăn tiệc tân gia với bọn ta.”

Lạc Ô nghe thấy cũng nói chen vào: “Tất nhiên là phải tới rồi, thôi khai tiệc!” Sau đó còn cười một cách đầy thâm ý với Mạc U khiến y có chút bối rối.

Bữa tối diễn ra rất vui vẻ, đa phần là tiếng cười nói của Lạc Ô và Mạc U, hai người còn lại chỉ ngồi nghe, mỉm cười phụ họa.

“Ngốc, trên má bị dính.” Sở Thần tự nhiên vươn tay chùi vết thức ăn dính trên má Mạc U, không bận tâm tới ánh mắt châm chọc của Lạc Ô bên kia.

Bị hành động đột ngột của hắn làm cho xấu hổ, Mạc U cúi đầu chuyên chú gặm thịt chỉ chừa lại vành tai hồng hồng.

Nhìn bộ dạng đáng yêu của y, mọi người đều bật cười, Mạc U túm quần vội lái sang chuyện khác

“Sao tự nhiên hôm nay hai người lại mở tiệc?”

Nghe y hỏi, Lạc Ô và Điền Ưu bắt giác nở nụ cười hạnh phúc, Lạc Ô đưa tay đặt lên bụng mình, nhìn Mạc U nói

“Ta có thai.”

“Khi nào nha? Đúng là phải ăn mừng mà!” Mạc U vô cùng bất ngờ, tươi cười hỏi thăm Lạc Ô.

“Đã một tháng rồi, bọn ta cũng vừa mới biết mấy hôm trước.” Vì hắn không bị hành nôn, ăn uống bình thường nên không chú ý lắm, đến mấy hôm trước tự dưng ngắt đi, Điền Ưu mời đại phu đến thì mới biết mình đã có tin vui. Lúc vừa biết tin hắn và Điền Ưu kích động không thôi. Bọn họ kết hôn đã hai năm, cuối cùng cũng chờ được đến ngày này.

Trong lúc Mạc U vui vẻ chúc mừng Lạc Ô, Sở Thần ngồi bên sừng người một hồi. Hắn đã quên mất chuyện ách chủng có thể sinh con nên có hơi kinh ngạc một chút, vô thức nhìn sang Mạc U, sau đó lấy lại tinh thần mỉm cười chúc mừng hai vợ chồng Điền Ưu.

Để chúc mừng, Điền Ưu lấy ra một loại rượu ủ bằng gạo, Sở Thần cùng uống với gã. Bên kia, Mạc U bị Lạc Ô kéo vào phòng nói chuyện riêng.

“Ngươi và Sở Thần đã tiến triển tới mức độ nào rồi?”

“Mức độ gì... gì cơ?!” Tự dưng nghe Lạc Ô hỏi vậy, Mạc U lắp bắp lắp lại.

“Nhớ quyển sách hôm trước ta cho ngươi xem không?” Thấy y bối rối mặt đỏ bừng thì biết y còn nhớ, Lạc Ô thở dài thở phào: “Vậy hai người làm tới bước nào rồi?”

“...hôn môi.” Qua một lúc lâu, Mạc U mới dùng giọng nhỏ như muỗi bật ra một từ.

“Chỉ hôn môi?”

Y đỏ mặt gật gật đầu sau lại nhỏ giọng bổ sung “Lần trước có tắm chung.”

Biết y không nói dối, Lạc Ô thăm nghĩ tên Sở Thần này cũng khá quân tử.

“Hắn có nổi lên phản ứng với ngươi hay không?” Lạc Ô hiếu kỳ tiếp tục truy hỏi. Bộ dạng thập phần giống mấy bà thím nhiều chuyện.

Đầu Mạc U lúc này đã cúi gằm muốn đụng đất, nhưng vẫn thành thật trả lời

“Có...”

Gật đầu hài lòng, trong lòng Lạc Ô âm thầm tăng thêm điểm cho Sở Thần – khả năng nhẫn nhịn tốt.

Hai người trò chuyện thêm một lát thì ra khỏi phòng, trước mắt họ là Điền Ưu đã say khướt, còn Sở Thần thì mặt vẫn không đỏ sắc uống cạn giọt rượu cuối cùng. Sở Thần giúp Lạc Ô dìu Điền Ưu vào giường rồi cáo từ, nắm tay Mạc U ra về.

Lúc này đây trời đã tối đen như mực, giữa rừng trống hoang vu vang vọng lên những âm thanh khiến người ta rợn người, gió lại mạnh mẽ thổi và chạm vào các hốc cây phát ra những tiếng động lạnh lẽo, tiếng cú mèo kêu, tiếng sói tru, tất cả tạo nên bầu không khí ám u, hiem khi Mạc U đi đêm thế này nên có chút sợ nhích lại gần Sở Thần, bàn tay bắt giác cũng siết chặt tay hắn.

Sở Thần nhận ra y đang sợ hãi, ngay lập tức khom người vòng tay qua chân y nhấc bổng lên. Mạc U bị bắt ngờ, theo bản năng quàng tay qua cổ hắn, khẽ kêu lên một tiếng sau đó an tâm tựa vào ngực hắn, ngoan ngoãn cho hắn bế.

Sở Thần dùng tốc độ nhanh nhất đi về, về tới hang đá, đặt Mạc U xuống giường, Sở Thần lấy ra một bộ y phục mới đưa cho y

“Thay ra, cảm lạnh không tốt.”

Mạc U thay quần áo xong xuôi vội chui vào chăn, quấn kín người lại, trời bắt đầu chuyển lạnh rồi nha!

Sở Thần đi rót một ly nước ấm, vừa bước ra thì thấy một con sâu đang làm kén, môi cong lên, tiến tới đào y ra, đặt ly nước vào tay y.

“Uống đi cho ấm người, sâu con” Ý cười trong giọng nói hiện ra rõ ràng.

Nhận lấy ly nước, hơi ấm tỏa ra khiến y cảm thấy thật dễ chịu, Mạc U im lặng ngồi yên nhấp từng ngụm từng ngụm. Lén nhìn Sở Thần thì thấy hắn đang cởi áo ra thay đồ, thân mình thon dài không to lớn thô thiển mà rắn chắc, tráng kiện, cơ bắp chắc nịch nổi bật trên làn da rám nắng, cộng thêm gương mặt tuấn mỹ ngũ quan sắc bén, hết thấy đều tỏa ra vẻ tà mị hấp dẫn ánh mắt người khác, Mạc U bất giác ngẩn người nhìn Sở Thần, nghe được hắn cười khẽ một tiếng thì mặt đỏ bừng như bị hun nóng vội dời tầm mắt, cúi đầu nhìn chằm chằm vào ly nước. Thật xấu hổ nha, sao lại nhìn hắn như vậy chứ!!!

“Đẹp không?” Sở Thần tà tà cười, để ngực trần tiến lại chỗ Mạc U, cúi người thì thầm bên tai y.

Hơi thở người kia phả bên tai nóng vô cùng, Mạc U nhắm nghiền mắt cúi đầu không đáp lại hắn, bỗng Mạc U cảm nhận được đầu lưỡi lạnh lạnh bắt đầu vờn quanh vành tai lướt đến má, dừng lại bên vết sẹo xấu xí của y, những nụ hôn khẽ khàng rơi xuống, cảm giác ngứa ngứa làm Mạc U đưa tay chống lên ngực Sở Thần muốn tránh đi, nhưng khi chạm lên khuôn ngực trần săn chắc của hắn thì lại luống cuống rút tay về.

“Ng Sloan, mở mắt ra nhìn ta.” Giọng nói trầm ấm mang theo dụ hoặc.

Mạc U bị hắn dẫn dụ chậm rãi mở mắt ra, đập vào mắt y là đôi đồng tử xinh đẹp màu bạc lấp lánh, hiện tại trong đó tràn ngập nhu tình. Mạc U như bị hút vào trong đôi mắt ấy, không kiềm được vươn tay chạm vào, đôi mắt sắc bén này chỉn chu như vì y?

Mạc U miên man nhớ lại lời Lạc Ô nói, tự dưng cảm thấy có chút không thật. Mọi chuyện cứ như một giấc mơ—

“Người thuộc về ta?”

“Ta là của người, mãi mãi chỉ thuộc về người.” Nhìn vẻ mặt mê mang của y, Sở Thần biết y lại loạn nghĩ, hôn lên môi y một chút rồi nhẹ giọng trả lời y.

“Thật tốt!” Mạc U nhào người tới ôm lấy Sở Thần, thật tốt vì có người, thật tốt vì người đã xuất hiện bên đời ta. Mạc U biết mình đã hãm sâu vào sự dịu dàng của hắn mất rồi, cả đời này sợ rằng không cách nào dứt ra được.

“Ngu ngốc.” Nhéo mũi y, Sở Thần khẽ mắng một tiếng.

Đưa tay che mũi lại, Mạc U ủy ủy khuất khuất nheo mắt nhìn Sở Thần thì nghe hắn khàn khàn nói

“Quyến rũ ta à?”

Mạc U chưa kịp phản bác thì môi đã bị lấp đầy, bất ngờ chốc lát, y khép mắt lại trức trặc đáp trả hắn.

“Nhiệt tình như vậy, hử?” Ngạc nhiên với biểu hiện của y, Sở Thần trêu chọc. Nào ngờ y đáp lại một câu làm hắn càng thêm kinh ngạc.

“Người không thích?”

“Thích, thích muốn chết!”

Cười lớn một tiếng, Sở Thần nhấc bổng Mạc U lên, đặt y ngồi lên đùi mình, nhìn khuôn mặt non nớt còn vương sắc đỏ sau nụ hôn lúc này đây mang theo một chút phong tình, lại không phai đi nét thuần khiết, đôi mắt đen láy trong trẻo dù ngưng ngừng nhưng vẫn mở to nhìn hấn, không lảng tránh.

“Thật xinh đẹp!” Mút lấy môi dưới Mạc U, Sở Thần cảm thán, thấy y vươn đầu lưỡi liếm nhẹ môi mình, đôi người bạc tối đi, đưa tay đèot y lại, làm nụ hôn trở nên sâu hơn.

Lần đầu tiên Mạc U bị Sở Thần hôn một cách cuồng bạo như thế này, cảm thấy hơi hốt hoảng, mọi lần dù cho mãnh liệt nhưng vẫn rất ôn nhu, còn bây giờ đây Sở Thần như một con dã thú không ngừng tàn sát bờ môi trong khoang miệng y, khiến Mạc U chỉ có thể bị động mặc hấn cắn nuốt, nước mắt tràn ra khóe mi, đau đớn nhưng lại sinh ra tia khoái cảm, tiếng rên rỉ không nhịn được bật ra khỏi bờ môi. Xúc cảm xa lạ này lần đầu trải nghiệm làm y có chút run rẩy, y nức nở thành tiếng

“Thần, ta sợ.”

Một tiếng ‘sợ’ của Mạc U đã thức tỉnh Sở Thần, hấn vội rời khỏi bờ môi đã sưng đỏ kia, thấy khóe mắt y ướt đầm nước mắt, Sở Thần thắm máng mình một tiếng, áy náy liếm sạch nước mắt còn đọng lại, nhẹ giọng dỗ dành:

“Ta xin lỗi, tại người quá xinh đẹp nên ta nhịn không được.”

“Ừm.” Nghe lời hấn nói, Mạc U đỏ mặt tựa vào lòng Sở Thần.

“Lần này ta sẽ dịu dàng.”

Vuốt nhẹ lọn tóc trước ngực Mạc U, Sở Thần chậm rãi một lần nữa hôn y, hôn một cách vô cùng ôn nhu nhưng không kém phần nóng bỏng. Mạc U cũng bắt đầu đáp lại hấn, cùng hấn triền miên.

Khi hai người tách ra thì Mạc U đã bị Sở Thần đặt dưới thân từ lúc nào, mái tóc đen dài xỏa tung, đôi môi bị chà đạp đến đỏ mọng đang hé mở hấp khí, ánh mắt ướt át trừng Sở Thần. Y không biết lúc này bản thân mê người như thế nào, Sở Thần cảm thấy cả người nóng khan, khàn giọng nói

“Bảo bối, ta yêu người.”

Mạc U vốn đang định đẩy hấn ra ngồi dậy, bị câu tỏ tình đột ngột của hấn làm cho sững người, nhìn vào mắt hấn, thấy được tia lửa nóng trong đó, ngưng ngừng quàng tay khẽ kéo cổ hấn xuống, nhắm mắt lại.

15. Chương 15: Ta Muốn Người

Kỳ thật phía dưới Sở Thần đã trướng đến phát đau, nhưng hấn cố nhẫn xuống, mặt vẫn không đổi sắc nhéo nhéo cằm y

“Muốn? hử?”

“Ai muốn chứ!?” Nghe hấn trêu chọc, Mạc U ngay lập tức phản bác lại, trừng Sở Thần, vươn tay đẩy đẩy hấn ra.

“Ta muốn người.” Dịu dàng nhìn vào mắt Mạc U, Sở Thần bắt lấy bàn tay y kéo xuống phía dưới đã căng cứng của mình, cường ngạnh không cho y rút tay về.

“Bảo bối, ta muốn người.”

Lặp lại câu nói ấy một lần lại một lần, Sở Thần cúi đầu hôn xuống bờ môi đã bị mình tàn phá mà trở nên cực kỳ diễm lệ, nơi đây thật ngọt, nếm thử bao nhiêu lần hấn vẫn thấy không đủ, thật muốn nuốt trọn y vào bụng mà.

Mạc U bị hấn bắt chạm vào cái nơi đáng xấu hổ kia thì đỏ chín mặt, cách mấy lớp vải nhưng thứ đó vẫn nóng đến dọa người, y muốn rút tay ra nhưng không thể, chỉ đành mặc hấn. Sau đó y lại bị hôn, Mạc U không nhớ đây là nụ hôn thứ bao nhiêu trong đêm nay, chỉ biết môi y đã vô cùng đau rát, nước mắt cũng theo đó mà tuá ra.

“Umm...ừ...”

Những tiếng rên rỉ vụn vỡ thoát ra khỏi miệng Mạc U, nước bọt tràn ra hai bên khóe môi bị Sở Thần liếm sạch. Nụ hôn dần di chuyển xuống dưới, từ cằm xuống cổ, Sở Thần há miệng ngậm lấy hầu kết đang phập phồng của Mạc U, mút thật mạnh tạo ra những vết hôn ngân đỏ sẫm, cảm nhận được người dưới thân nẩy lên, dường như cảm thấy chưa đủ, hấn dùng răng nanh cắn xuống, mùi máu tươi xông vào khoang mũi kích thích đến cùng cực, bộ vị phía dưới lại lớn thêm một vòng

“Aaa!!!!”

Mạc U đau đớn kêu lên. Nghe y kêu đau thì Sở Thần nhả ra, vươn đầu lưỡi liếm sạch vết máu trên đó, hôn những giọt nước mắt của y như xin lỗi. Hai tay Mạc U bị hấn cố định phía trên đỉnh đầu, y phục cả hai không biết từ lúc nào đã bị Sở Thần xé rách, vươn vai khắp mặt đất, da thịt trần trụi dán vào nhau, Mạc U nằm dưới thân hấn, cặp mắt ướt át mở to ủy khuất nhìn hấn, bộ dạng thập phần điêu dâm đáng yêu.

“Thần, ta lạnh.”

Sở Thần vung tay tung chăn phủ trùm lên cả hai, tiếp tục công việc đang dở.

Ánh đuốc le lói trong hang động tạo thành một không gian mờ mờ ảo ảo

“U...ừm...Thần...ừ...”

Hai viên đậu nhỏ trước ngực Mạc U dưới sự chăm sóc của Sở Thần mà đã sưng đỏ dựng đứng, khó nhịn rên rỉ thành tiếng. Bàn tay Sở Thần vuốt ve cái bụng nhỏ mềm mịn của y, chậm rãi lần xuống dưới cầm lấy phân thân đã động tình của y nhẹ nhàng gầy gầy vài cái, cảm nhận được người dưới thân bị kích thích ưỡn người lên thì càng hút mạnh đầu nhũ y hơn, dùng răng day day một chút rồi mới nhả ra.

“Thoải mái không?” Thấp giọng thì thầm bên tai Mạc U, Sở Thần cười hỏi, dưới tay cố tăng thêm chút lực.

“Umm...Thần...ừ...”

Lúc này trong đầu Mạc U trống rỗng, khoái cảm lạ lẫm như cơn sóng dữ đánh ập vào y, làm cho y chỉ biết vận vẹo rên rỉ kêu tên Sở Thần. Khóe mắt ướt đầm nước mắt.

“Ngoan, để ta giúp ngươi càng thêm thoải mái.”

Hôn nhẹ lên má y một cái, Sở Thần cúi đầu ngậm lấy phân thân Mạc U vào miệng, hút mạnh một hơi rồi bắt đầu phun ra nuốt vào, tốc độ mỗi lúc một nhanh, hai quả bóng tròn bên cạnh cũng được chăm sóc kỹ lưỡng. Đầu lưỡi ra sức lấy lòng đối phương, thấy y rên rỉ càng lớn thì tăng thêm lực đạo. Bàn tay Mạc U siết chặt lấy mái tóc xám tro của hấn, không biết là đẩy ra hay kéo vào, hông vô thức nẩy lên hòa theo động tác của hấn. Chỉ một chốc, vật nhỏ trong miệng Sở Thần giật giật vài cái, Sở Thần biết y muốn xuất ra, hút mạnh vào.

“Bỏ ra... ta muốn... aaa.” Mạc U vươn tay đẩy đẩy hấn ra nhưng đôi lại là một cú hút sâu.

Hét lên một tiếng, một dòng dịch thể trắng bắn thẳng vào miệng Sở Thần. Mạc U nằm xụi lơ, ***g ngực phập phồng, hé môi liều mạng thở dốc, hai mắt nhắm nghiền tận hưởng dư vị cao trào đầu tiên trong đời. Nghe ‘ực’ một tiếng, y mở mắt ra nhìn thì thấy Sở Thần đang liếm liếm khóe môi, vẻ mặt giống như vừa được thưởng thức một món ăn ngon, Mạc U kinh ngạc tròn mắt lắp bắp

“Ngươi... ngươi...”

“Bảo bối ngon thật. Lần đầu tiên?” Nháy mắt một cái, Sở Thần chếp chếp miệng cảm thán.

‘Bùm’ một phát, mặt ai đỏ đỏ như xuất huyết, đưa tay che mặt lại không dám nhìn Sở Thần. Hấn cư nhiên, cư nhiên nuốt thứ đó nha!!!

Buồn cười, Sở Thần gỡ tay y ra, một lần nữa kéo tay y xuống dọc vọng đã cương cứng của mình, thấp giọng nói:

“Ngốc, người thoải mái nhưng ta thì chưa nha!”

Cúi đầu xuống, Sở Thần cắn cắn vành tai y: “Ngoan, giúp ta.”

Mặt Mạc U nóng bừng, cảm nhận được thứ kia của Sở Thần còn lớn hơn hồi này, bất chợt y lại nhớ tới mấy trang sách kia của Lạc Ô, có chút hơi căng thẳng

“Dùng tay giúp ta là được.” Như nhận ra y đang nghĩ gì, Sở Thần mở miệng trấn an, giọng nói khàn khàn trầm đục.

Nghe Sở Thần nói, lại nhớ tới hành động vừa rồi của hắn cùng độ nóng dưới tay, Mạc U hiểu được hắn đã cố đề nén dọc vọng bản thân mà ra sức giúp y thoải mái, người này lúc nào cũng nghĩ tới y trước cả! Một dòng nước ấm chảy vào tim y, lấy hết can đảm, Mạc U vươn tay nắm lấy dọc vọng của Sở Thần, to quá! Thứ kia của Sở Thần quá mức hùng vĩ, một bàn tay của y căn bản không tài nào nắm trọn, Mạc U phải dùng cả hai bàn tay, nhưng sau đó y lại không biết phải làm gì tiếp tục. Đáng thương hề hề nhìn Sở Thần cầu cứu

Vật nhỏ này đúng là... Sở Thần bất đắc dĩ cười cười, ngay khi y chạm vào, hắn đã phải ráng nhịn để không rên lên, gục đầu vào cổ y, Sở Thần nắm lấy tay y bắt đầu chuyển động lên xuống.

Sở Thần chôn đầu vào cổ Mạc U làm y không thể nhìn thấy mặt hắn nhưng hô hấp ồ nóng rực phả vào cổ khiến y có chút run rẩy, lại có chút hưng phấn, phân thân vừa mới phóng thích không tự giác ngóc ngóc đầu dậy.

“Mẫn cảm thật.”

Mạc U ngượng ngùng rũ mi xuống, bối rối vô cùng. Sở Thần phì cười dùng tay kia một lần nữa giúp y bắn ra.

Một lúc lâu, tay Mạc U đã mỏi rã rời mà thứ kia của Sở Thần vẫn không hề nhỏ lại. Hai tay nhứt mỗi rã rời, Mạc U vô lực mặc Sở Thần cầm lấy tay y tự cử động, qua một hồi bỗng môi y bị chiếm đoạt, cắn mút, xâm nhập, cuồng dã quẩn lầy, động tác ở tay nhanh hơn, động mạnh vài cái cùng với tiếng gầm nhẹ của Sở Thần, một dòng dịch nhầy bắn ra khắp tay, bụng y.

Dựa vào người Mạc U chốc lát, Sở Thần đứng dậy bước xuống giường, lấy vải thấm nước ẩm lau người cho y.

Lúc này, Mạc U đã mềm nhũn, mặt vẫn còn đỏ phừng chỉ có thể nằm im nhìn hắn thay mình lau tẩy, trộm liếc nhìn xuống phía thân dưới của hắn lập tức chấn kinh. Nơi đó vẫn còn rất lớn nha! Lại nhìn nhìn của mình, Mạc U thất vọng thở dài, cách biệt quá lớn —

Bất gặp hành động này của y, Sở Thần nhịn không được cười to ra tiếng. Vật nhỏ của hắn thật sự quá mức đáng yêu mà.

Lau chùi thân thể cả hai sạch sẽ, Sở Thần leo lại lên giường, chui vào chăn ôm lấy vật nhỏ của hắn, hai người vẫn không mặc gì cứ thõm nhau, phân thân Sở Thần vẫn đang trong trạng bán cương hơi đâm vào người Mạc U, y tựa vào ***g ngực rắn chắc của hắn lấy ngón tay chọc chọc mấy cái, ngáp ngừng lên tiếng:

“Người... thật... không muốn nữa à?”

“Người còn động nổi? Hử?” Khẽ cười, Sở Thần bắt lấy ngón tay làm loạn kia cho vào miệng cắn cắn, sau đó lần xuống miệng y bóp nhẹ một phát, trên: “Hay là người muốn dùng chỗ này hầu hạ ta?”

Mạc U đỏ mặt, không dám động đậy nữa, đánh ngáp một cái, mơ mơ màng màng nhỏ giọng nói: “Ngủ ngon.” Nói xong lập tức thiếp đi.

“Ngủ ngon, bảo bối.” Xem ra y mệt lắm rồi, Sở Thần mỉm cười dịu dàng hôn lên trán y, vòng tay ôm chặt lấy y, khép mắt lại.

Một đêm ngọt ngào.

16. Chương 16: Săn Thú.

Khi Mạc U thức dậy thì trời đã sáng trưng, dụi mắt nhìn xung quanh, y vô cùng ngạc nhiên, trước mặt y là một nơi hoàn toàn xa lạ, chính xác mà nói thì y đang ở trong một ngôi nhà cây nhỏ, giường cây, bàn cây, trên trần nhà cũng phủ đầy lá cây, trong lúc Mạc U đang tự hỏi mình đang ở nơi nào thì Sở Thần bưng một thau nước vén màn bước vào.

“Ngốc, rửa mặt rồi ăn cơm trưa.” Nói xong liền cầm khăn vắt nước cúi người lau mặt cho y.

Thoải mái híp mắt lại, Mạc U ngoan ngoãn để yên Sở Thần làm việc, chợt nhớ ra hắn vừa mới nói gì thì tròn mắt hỏi lại

“Cơm trưa?”

“Đúng vậy, heo lười.” Tỉ mỉ lau mặt cho y xong, Sở Thần cười cười nhéo mũi y một cái.

“Ta mới không lười, tại... tại...” bụm mũi ủy khuất trừng Sở Thần, bỗng những hình ảnh đêm qua ồạt ủa về làm y đỏ mặt lấp ba lấp bắp không dám nói tiếp.

“Ha ha ha ha.” Sở Thần nhìn bộ dạng của y, phì cười. “Ngốc, ra ngoài ăn cơm thôi.”

Mạc U bị hắn cười cho xấu hổ, cúi gằm mặt leo xuống giường theo sau Sở Thần ra ngoài.

Ngồi xuống một gốc cây, Mạc U nhận lấy chén cơm từ tay Sở Thần, đảo mắt nhìn quanh một vòng, nhin không được hỏi:

“Thần, đây là đâu vậy?”

“Đây là khúc rừng sâu lần trước ta đưa ngươi đến hái quả, có nhớ không, căn chòi cây kia là chỗ dừng chân của ta mỗi khi đi săn.” Xé một cái đùi chim sẻ nướng đặt vào chén Mạc U, Sở Thần chậm rãi giải thích, “Ăn thử chim sẻ nướng đi.”

“Ngon.” Cắn một miếng thịt, lại ăn một ngụm cơm, Mạc U sung sướng cong cong môi.

“Ừ, thích thì ăn nhiều vào, ta bắn rơi cả bầy chim sẻ, chút về tấp qua nhà Lạc Ô chia hán ta một ít bồi bổ.” Coi như trả công tên sắc sỡ to bụng đó vì đã giáo dục giới tính cho vật nhỏ nhà hán. Đầu sói nào đó gật gù.

“Ừm, chút ta đi săn với ngươi, nha~”. Mạc U chớp chớp mắt nhìn Sở Thần. Y chưa thấy hán săn thú bao giờ cả.

“Ừ, ăn đi.” Gật đầu đáp ứng y, Sở Thần sợ y mệt nhưng thấy y hưng phấn như vậy cũng không nỡ từ chối. Về phần nguy hiểm thì- Sở Thần tự tin vào khả năng của mình có thể bảo vệ y thật tốt.

Ăn xong cơm trưa, Mạc U đưa tay xoa xoa bụng, hôm nay y ăn nhiều hơn mọi bữa một chén cơm nha!

Bưng ly nước đặt vào tay Mạc U, Sở Thần cũng đặt tay lên cái bụng nhỏ tròn vo của y, bế y lên đùi mình, chậm rãi xoa bụng cho y, giúp y tiêu cơm.

Qua một hồi, Sở Thần đứng dậy chuẩn bị công cụ chuẩn bị đi săn – một con dao sắc bén, một bộ cung tên. Mạc U cũng mang theo một bình nước da dê lớn. Xong xuôi hết thấy, Sở Thần biến thành hình sói công Mạc U phi nhanh vào sâu trong rừng.

Mặc dù biết hán là Cầu đầu nhưng mỗi lần hán biến thân y vẫn rất kinh ngạc. Mạc U ôm chặt lấy Sở Thần, thích thú vô cùng, cứ như đang cười gió vậy.

Khi Sở Thần kết thúc chuyến đi săn trở về thì thấy vật nhỏ của hắn đã ngồi đợi ở cửa hang tự bao giờ. Ánh trời chiều heo hắt bao trùm lên thân mình nhỏ nhắn của y, tỏa ra cảm giác nhu hòa ấm áp. Một dòng nước ấm chảy qua tim Sở Thần, môi hắn khẽ cong lên, gặp được y xem như hắn sống hai kiếp kia cũng đáng.

Mạc U tắm rửa sạch sẽ, dọn dẹp nhà cửa, nấu cơm chiều xong hết mà vẫn chưa thấy Sở Thần về, ám ảnh buổi trưa khiến y lo lắng tốt độ, ngồi đợi hắn mà lòng không chút an ổn. Nghe tiếng bước chân tiến tới, ngược đầu lên nhìn, Mạc U tươi cười chạy về phía Sở Thần, đang định ôm thì bị hắn cản lại

“Ngốc, bản nữa bây giờ.” Thấy y bĩu môi thì cười khẽ một tiếng, Sở Thần nắm lấy tay y đi vào trong.

Thả mớ thú săn được vào một cái chuồng ở góc hang, Sở Thần kiểm kê lại số lượng xem thử đã đủ chưa. Vật dụng cho nhà mới cần phải sắm sửa khá nhiều. Còn phải chuẩn bị đám giỗ vào ba ngày tới nữa. Xem ra ngày mai hắn phải đi thêm một chuyến.

“Nhiều quá!” Mạc U pha nước ấm cho hắn xong, đi lên định kêu hắn đi tắm thì bị số thú rừng kia hấp dẫn.

Một con hổ lớn, một con hồ ly lông đỏ quý hiếm, ba con chồn, hai con gà rừng, một con heo rừng cộng thêm cả đàn bò câu chim sẻ, trừ con hổ ra tất cả đều còn sống. Quá nhiều ấy chứ. Mạc U thích thú chọt chọt con hồ ly, thật lâu trước kia y từng nhìn thấy ở chỗ biểu ca, nhưng chưa từng chạm vào như thế này.

“Người thích thì chúng ta giữ nó lại.” Thấy y thích như vậy, Sở Thần nghĩ nghĩ, mùa đông sắp tới rồi, có lẽ hắn nên săn một mớ hồ ly làm áo choàng cho y.

“Cám ơn người.” Kiễng chân hôn nhẹ lên má Sở Thần, mặt Mạc U ửng hồng “Ta pha nước rồi, người vào tắm đi.” nhỏ giọng nói một câu rồi vọt chạy đi.

Sờ lên nơi được hôn, Sở Thần khẽ mỉm cười.

.

.

Để Mạc U ở lại chơi với Lạc Ô, Sở Thần theo chân Điền Ưu đi bán số thịt và da hổ. Điền Ưu rất kinh ngạc khi thấy Sở Thần có thể một mình tự săn một con hổ lớn như vậy. Phải biết cho dù gã là một trong những tay săn bắn tài ba của thôn Thác Thủy cũng không dám một mình địch hổ như Sở Thần. Nghi hoặc, Điền Ưu nhin không được mở miệng hỏi Sở Thần:

“Thật ra người từ đâu đến? Những thợ săn giỏi khắp lục địa này ta đều gặp qua nhưng chưa từng gặp người.”

“Ta đến từ một lục địa khác, do bạo lũ nên trôi dạt đến đây, không cách nào quay về được.” Đơn giản bịa ra một câu trả lời, Sở Thần im lặng đi theo gã.

“Hóa ra là vậy, hèn gì, người ở chỗ người đều mạnh như người sao?” Biết được thân thế của hắn, Điền Ưu tò mò hỏi thăm.

“Không, chỉ một ít.” Lần này là nói thật, mấy ai biến đổi gen thành công như hắn chứ. “Người kể ta nghe về lục địa này được không?”

“Được thôi.” Điền Ưu sáng khoái đáp ứng.

Qua lời Điền Ưu, Sở Thần biết được, lục địa này chia làm mười bảy thôn, mỗi thôn chuyên về một thứ. Ví dụ như thôn Thác Thủy hắn đang sống chuyên về lúa gạo, thôn Mặc Tú là nghề rèn, thôn Hải Ngư là về cá, hải sản, thôn Tùng Lâm là nghề mộc, thôn Mạn Hoa chuyên may mặc vải vóc...vvv.... Mỗi tháng mở ra ba lần chợ phiên ở mỗi thôn, mọi người từ khắp nơi có thể đến trao đổi những thứ mình cần. Khu rừng hắn với Mạc U sinh sống là khu rừng duy nhất trong thôn Thác Thủy, vì ở đây mọi người trông trọt là chủ yếu nên thịt thú rừng khá đắt giá. Điền Ưu nói với số thịt hổ này dư sức đổi được số lương thực cho hắn và Mạc U ăn trong vòng mấy tháng, bởi thịt hổ khá hiếm và quý ở thôn này.

Điền Ưu dẫn Sở Thần vào một nhà khá lớn ở đầu thôn, gã giới thiệu

“Đây là nhà trưởng thôn, người cũng nên chào hỏi một tiếng, sau này hôn lễ của hai người cần ông ấy chứng hôn, với lại có thể ông ta sẽ mua số thịt hổ của người với giá cao.”

Trước mặt Sở Thần là một ông lão ước chừng sáu mươi, râu tóc bạc dài, có vẻ nghiêm nghị. Sau khi chào hỏi, Điền Ưu giới thiệu Sở Thần qua loa, cũng không nói ra thân thế của hắn, chỉ nói hắn là bà con xa của gã.

Sau khi biết được Sở Thần có ý định kết hôn với á chủ Mạc U, lão trưởng thôn khá ngạc nhiên, bởi trong mắt lão Sở Thần khá tu tú, nhưng nghĩ tới Điền Ưu, lão chỉ lắc đầu cho qua, bắt đầu xem xét số thịt hổ kia.

“Người muốn đổi lấy cái gì, chàng trai trẻ.”

“Trừ bỏ lương thực, ta cần một số vật dụng mới cần thiết trong nhà như chén, bát, muống, dưa, ly, chai lọ...”

“Nếu người đưa ta toàn bộ con hổ trừ những thứ người muốn ta sẽ đổi thêm cho người một viên ngọc xanh, năm bao gạo, thế nào?”

Nghĩ nghĩ một hồi, Sở Thần đồng ý. Một lát sau, Sở Thần dùng xe đẩy mượn của trưởng thôn chở tất cả đồ về.

Tạm thời như vậy, những thứ còn lại ngày mai ra chợ phiên đổi là được.

17. Chương 17: Ta Cũng Yêu Người

Ngày hôm sau, trời còn rất sớm Sở Thần và Mạc U đã bắt tay vào việc dọn nhà. Sở Thần nhìn vật nhỏ vì vui sướng mà cật lực thao thức chỉ bất đắc dĩ cười.

Nhà mới của bọn họ có hai phòng ngủ, một phòng khách, một phòng bếp lớn, một phòng tắm rửa và một phòng vệ sinh. Trước nhà Sở Thần ương trồng khá nhiều hoa đủ màu sắc. Khiêng giường, bàn ghế, tủ kệ từ hang chuyển qua nhà mới xong, Sở Thần ngồi nhìn Mạc U sắp xếp những đồ dùng mới đổi được hôm qua vào trong kệ, nhìn thái độ cẩn thận của y, Sở Thần có chút đau lòng, mười năm qua y đã cực khổ rồi, một đứa trẻ bảy tuổi yếu ớt phải một thân một mình tự sinh tự diệt, không thể nào tưởng tượng được y đã phải chịu đựng những gì.

Bước tới từ sau lưng ôm lấy Mạc U, Sở Thần thấp giọng nói

“Sau này ta sẽ đối xử tốt với người.”

Quá quen với việc đột ngột bị hắn ôm như vậy rồi nên Mạc U không bất ngờ lắm, nghe hắn nói vậy thì mỉm cười tựa người vào lòng hắn

“Người đã rất tốt với ta rồi.”

“Chúng ta dọn xong rồi ra chợ mua thêm ít đồ, được không?” Sở Thần không quên chuyện lần trước ở chợ, cau mày hỏi ý kiến Mạc U.

“Được, chúng ta cùng đi.” Đúng là Mạc U vẫn còn ám ảnh chuyện cũ, nhưng y cũng muốn tư tay lựa chọn vật dụng trong nhà của bọn họ, vả lại có Sở Thần bên cạnh, y không sợ, y tin hắn.

“Ngaoan.” Hôn nhẹ lên môi y một cái, Sở Thần buông y ra tiếp tục sắp xếp đồ đạc.

.
. .
.

Chợ phiên hôm nay như mọi khi rất đông, sắp tới mùa đông nên mọi người tranh thủ mua sắm những thứ mình cần cho cả mùa lạnh giá.

Sở Thần đẩy một xe đầy thú rừng bước vào chợ. Mạc U đi sát bên cạnh y, thấy có người chỉ trỏ thì có chút cúi thấp đầu, ngay sau đó một bàn tay to lớn nắm chặt lấy tay y. Như được tiếp thêm sức mạnh, Mạc U mỉm cười với hắn, lờ đi những ánh mắt sầm soi của mọi người, bước theo Sở Thần.

Sở Thần đảo mắt một vòng, sát ý bắn ra rõ ràng, những kẻ bàn tán bất giác im miệng, chỉ dùng ánh mắt soi mói pha chút tò mò nhìn về phía Sở Thần.

Đẩy xe thudến thẳng thôn Mạn Hoa bên cạnh, Sở Thần dừng trước một sạp vải lớn, kéo Mạc U tới

“Người vào chọn mấy khúc vải may thêm vài bộ y phục đi.”

Gật đầu với Sở Thần, Mạc U thích thú đi lựa vải, đây là lần đầu tiên y được đi đến thôn Mạn Hoa nha!

Sở Thần nhìn y một chút, thấy y vui vẻ trở lại thì an tâm, quay sang bắt chuyện với chủ sạp.

Chủ sạp vải này là một nữ nhân trung niên họ Từ, khi nhìn xe thú rừng kia thì bà ta liền tươi cười niềm nở chào hàng

“Chàng trai anh tuấn, người cần gì, ở chỗ ta có rất nhiều mặt hàng.”

“Ta muốn một tấm vải dày để lót giường, chỗ bà có loại nào tốt nhất không, số thú kia tùy bà chọn.”

“Có chứ, có chứ, để ta lấy cho người xem.” Bà chủ Từ cười tươi như hoa lấy ra một vài kiểu vải cho Sở Thần chọn.

Sờ thử vải, cảm thấy độ dày tạm ổn, Sở Thần tùy tiện chọn một mẫu đưa bà chủ gói lại, sau đó đi tới chỗ Mạc U.

Mạc U cũng đã chọn xong ba xấp vải, thấy Sở Thần đi tới thì giơ lên cho hắn xem.

“Ngốc, lấy thêm vài khúc nữa, sẵn tiện may nhiều nhiều để dành mặc dần.” Vật nhỏ này thật là...

Cuối cùng trừ tám nệm bông, Sở Thần mua tất cả sáu khúc vải cho Mạc U, hai khúc cho mình, hai tấm màn cửa, một cái chăn dày nữa. Đổi lại hắn đưa cho bà chủ Từ một con heo rừng lớn, còn tặng thêm hai con bồ câu.

Mặc dù Mạc U muốn nói lời nhà y còn rất nhiều y phục, nhưng thấy Sở Thần kiên quyết như vậy cũng mặc hắn quyết định, trong lòng lại ngọt như mật.

Đẩy xe, Sở Thần cùng Mạc U tiếp tục chuyến mua sắm của mình. Địa điểm kế tiếp là một tiệm may y phục gần sạp vải của bà chủ Từ.

Sau khi đo đạc, Sở Thần đưa số vải cho thợ may, hẹn hai ngày sau lấy hàng, thanh toán xong xuôi liền dắt Mạc U trở về nhà. Trước khi đi hắn còn bí mật dặn dò girdó với thợ may, Mạc U hỏi thì hắn không nói, đành ôm một bụng nghi vấn theo hắn.

Lúc về tới thôn Thác Thủy thì xe đẩy chỉ còn sót lại năm con chim sẻ và hai con thỏ rừng, Sở Thần ghé vào đổi chúng lấy một ít rau củ và gia vị.

Trên đường về, Sở Thần ghé trả xe đẩy cho trưởng thôn, tự mình khiêng bao đồ, sau đó bỗng nhiên quay sang hỏi Mạc U nhàđại bá y ởđâu. Hơi nghi hoặc nhưng Mạc U vẫn ngoan ngoãn dẫn đường cho hắn.

Sở Thần nhướn mày nhìn căn nhà lớn trước mắt, qua lời kể của Lạc Ô, hắn khá chán ghét gia đình này, nhưng theo lễ nghi vẫn phải mời bọn họ đến ăn giỗ, dù gì bọn họ cũng là gia đình đại ca của phụ mẫu Mạc U.

Nhờ người làm vào báo một tiếng, Sở Thần đứng ở ngoài sảnh cảm thấy Mạc U có chút khẩn trương thì mỉm cười trấn an y

“Ngốc, có ta ởđây, chỉ là mời bọn họ đến dựđám giỗ phụ thân mẫu thân mà thôi.”

Mạc U kinh ngạc nhìn hắn, hắn biết?!! Ngay lập tức cảm động bao trùm lấy y, hai mắt ửng hồng, mặc kệ xung quanh có người, y nhào tới ôm lấy Sở Thần. Người này thật sự là quá tốt với y mà!

“Ngốc, sao vậy, bảo bồi ngoan, không khóc.” Như dỗ trẻ con, Sở Thần khẽ vuốt lưng y, giúp y bình tĩnh lại.

Cho nên, khi phu phụ Mạc đại lão gia bước ra thì thấy đứa cháu á chừng của mình đang ở trong lòng một nam nhân lạ mặt, mặc dù vô cùng ngạc nhiên nhưng lão ta nhanh chóng lấy lại tinh thần, nở nụ cười giả dối, tiến tới chào hỏi

“Mạc U, lâu vậy sao con không đến đây chơi, đại thẩm con ngày nào cũng nhắc tới con.”

“Đúng, đúng, đây là?” Hòa theo phu quân mình giả lả vài tiếng, Mạc đại thẩm đưa mắt nhìn sang Sở Thần, hỏi Mạc U.

“Chào đại bá đại thẩm, lần đầu gặp, ta là Sở Thần, là phu quân tương lai của Mạc U, rất cảm ơn thời gian qua hai người đã chăm sóc cho y.” Sở Thần mỉm cười ôn hòa chào hỏi, nói tới hai chữ ‘chăm sóc’ Sở Thần còn cố ý nhấn mạnh. Trước đây thiêu rụi mấy cánh đồng của bọn họ xem ra vẫn lắt.

Nhìn nam nhân tuấn mỹ trước mắt, trừ bỏ kinh ngạc, hai phu thê lão Mạc còn hơi rùng mình. Tuy lời hắn nói thập phần hòa nhã nhưng đôi mắt bạc kia lại mang theo tia sắc bén rõ ràng. Hai huynh muội Mạc La, Mạc Liên đứng phía sau phụ mẫu mình cũng giật mình. Xem ra lời đồn trong thôn là thật rồi. Từ khi nào thì tên á chừng ti tiện này lại tìm được một phu quân anh tuấn như vậy chứ?!! Mạc La bực dọc nhíu mắt liếc Sở Thần, còn trong mắt Mạc Liên thì mang theo tia mê luyến.

Chưa bao giờ nàng gặp nam nhân nào tuấn lãng như vậy, đôi mắt bạc kia mới hút hồn làm sao, Mạc Liên cảm thấy trái tim mình như loạn nhịp, thấy hắn nhìn sang mình thì đỏ mặt cúi đầu. Mạc U đứng đối diện vô tình nhìn thấy màn này, y vô thức cắn môi, bàn tay phía dưới siết chặt tay Sở Thần.

Kỳ thật Sở Thần chỉ nhìn phụ mẫu nàng ta mà thôi, vẫn mang theo nụ cười thanh nhã, Sở Thần vô thằng vẫn đề:

“Hôm nay, bọn ta đến đây trừ chào hỏi ra còn muốn mời cả nhà đại bá hai bữa nữa đến nhà bọn ta tham dự đám giỗ của phụ mẫu bọn ta, không biết có được hay không?”

“Được, nhất định sẽ tới.” Mạc đại bá cười cười đáp ứng. Trong lòng thì hy vọng hắn mau mau đi, sau lưng lão đâu đó dẩm mồ hôi lạnh.

“Vậy thì bọn ta xin cáo từ, gặp lại sau.”

Nói xong Sở Thần một tay khiêng bao đồ, tay còn lại nắm tay Mạc U ra về, không hề nhìn lại.

Vừa bước ra khỏi cổng, Sở Thần dừng lại ngồi xổm trước mặt Mạc U

“Ta công người.”

Mạc U nhìn thấy trên đường có nhiều người, ngượng ngùng định từ chối, nhưng nhớ tới thái độ của Mạc Liên hồi nãy, y chậm rãi leo lên lưng Sở Thần, ôm lấy cổ hắn. Hai người không bận tâm ánh mắt chán kinh, tò mò của mọi người xung quanh, cứ thế quay về nhà.

Mạc Liên ở phía sau nhìn thấy thì tức giận cắn khắn. Tên á chừng xấu xí kia có gì hơn nàng chứ?!! Chờ xem, nàng sẽ không từ bỏ đâu.

.

.

Hai người về tới nhà đã là xế chiều, Sở Thần và Mạc U ăn cơm xong lại tiếp tục sắp xếp nhà mới. Sở Thần lấy tấm nệm bông mới mua phủ kín giường rồi đặt gối, chăn lên. Xong xuôi, hắn đi đến bên vật nhỏ đang ngăn người kia, nhắc bóng y ném lên giường, bản thân thì nằm đè lên. Mạc U giật mình, khẽ trừng hắn, nhưng không đẩy hắn ra. Mồ mồ lên môi y vài cái, Sở Thần bất ngờ cắn xuống cổ y, chôn lên vết hôn ngân chưa phai màu kia.

“Đau nha~” ủy khuất nhìn Sở Thần, Mạc U thầm nghĩ người này sao thích cắn đến vậy chứ.

“Ta yêu người.” Thấp giọng nói một câu xong liền hôn xuống môi y. Vừa hôn vừa lặp đi lặp lại câu nói ấy.

Đúng vậy, Sở Thần yêu y nha, y phải tin tưởng hắn. Âm thầm tự nhủ với bản thân xong, Mạc U chủ động nâng đầu lên, đáp lại hắn.

Sau một hồi, Mạc U cảm thấy như mất hết đường khí, Sở Thần mới rời khỏi môi y, kéo theo một sợi chỉ bạc. Sở Thần liếm sạch nước bọt bên khóe môi y mới hài lòng nằm xuống, kéo y nằm sấp lên ngực mình, ôm lấy y nhẹ giọng hỏi

“Ngốc, hết bất an?”

“Ừm, ta tin ngươi.” Hóa ra hắn biết, Mạc U mỉm cười dịu ngoan nằm trên ngực Sở Thần, lắng nghe tiếng tim đập bên tai, trái tim như hòa theo nhịp điệu ấy, y chồm người dậy, nhìn thẳng vào mắt hắn, nở nụ cười mà Sở Thần thích nhất, nói “Ta cũng yêu ngươi nha!”

Lần này đến phiên Sở Thần bị bất ngờ, mặc dù biết y có tình cảm với mình, nhưng chính tai nghe được lại là chuyện khác. Và hắn đã dùng nụ hôn biểu đạt cảm xúc của bản thân lúc này.

Hắn tìm được rồi, cuối cùng hắn đã tìm được nơi thuộc về mình.

18. Chương 18: Kết Hôn Với Ta Nha, Bảo Bối

Rất nhanh đã tới ngày giỗ của phụ mẫu Mạc U, từ rất sớm Sở Thần đã thức dậy nấu nướng, Mạc U thì đứng bên cạnh phụ hắn. Phía nhà trên đã có phu phụ Lạc Ô giúp dọn bàn, tiếp khách. Khách ở đây là chỉ gia đình Mạc đại bá. Bụng thức ăn lên bàn thờ, Mạc U thấp nhang cúng cho phụ thân mẫu thân, nhìn hũ tro cốt trước mặt, y nhịn không được nước mắt lại tuôn rơi. Cuối cùng y đã có thể làm một đám giỗđàng hoàng cho hai người rồi, mọi năm y cố hết sức dành dụm cũng chỉ có một hai con cá nhỏ, một chén cơm để cúng. Thật sự Sở Thần đã cho y quá nhiều rồi! Sở Thần thấp nhang xong, bước đến ôm Mạc U vào lòng, dịu dàng an ủi y. Nhìn lên hũ tro cốt, hắn âm thầm phát thệ Căđời này ta sẽ chăm sóc cho Mạc U thật tốt, hai vị yên tâm. Cảm ơn!!! Cảm ơn hai người đã sinh ra y Cảm ơn vìđã yêu thương y, cho y một mảnh tuổi thơấm áp. Cảm ơn vì đã mang y đến cuộc đời hắn....

Cúng xong, Sở Thần dọn các đĩa thức ăn lên chiếc bàn lớn ngoài sân. Xung quanh hoa A La, một loài hoa hồng đại nở rộ, đủ màu sắc rực rỡ một khoảng sân. Vừa dọn xong hết thấy thì cả nhà Mạc đại bá kia cũng vừa đến. Sở Thần cùng Mạc U bước ra đón tiếp bọn họ. Gia đình Mạc đại bá nhìn ngôi nhà lớn xinh đẹp trước mắt lại cảm thấy kinh ngạc một trận. Nhìn thấy Lạc Ô lại càng thêm khinh thường. Mỗi người một tâm trạng ngồi vào bàn. Mạc Liên là người mở miệng trước, e lệ nhìn Sở Thần khen

“Sở Thần ca ca, nhà ngươi thật đẹp!” Nàng ta hoàn toàn phớt lờ sự hiện diện của Mạc U. Bởi vìđơn giản mà nói, Mạc U làm sao có khả năng xây được một ngôi nhà chứ. Mấy ngày nay, nàng đãđi dò hỏi khắp nơi thìđược biết Sở Thần đến từ phương xa, không chỉ diện mạo hơn người mà còn sản bản rất cừ. Nghe trưởng thôn bảo hắn sản được cả hổ, nàng càng thêm mêđắm Sở Thần. Tự nhận bản thân xinh đẹp, gia đình lại giàu có, xét về mọi mặt nàng đều hơn hẳn Mạc U á chứng kia. Chắc chắn tên ti tiện kia đã lừa gạt Sở Thần nên hắn mới muốn kết hôn với y. Nàng sẽ là người kéo hắn ra khỏi u mê. Càng nghĩ Mạc Liên càng vui sướng. Sở Thần nghe giọng điệu nũng na nũng nịu của ả ta liền cảm thấy khó chịu, lại nhìn ra sự khinh thường của ăđối với Mạc U thì cảm thấy vô cùng tức giận. Lạnh giọng không khách khí nói thẳng

“Bàn thờ phía trong, ngươi muốn thấp nhang thì vào trong, không thì rút.”

“Ngươi...” Mạc La nổi giận đập bàn đứng dậy. Mọi người cũng sửng người, không ngờđến Sở Thần lại khác như vậy. Bình thường thấy hắn hay mỉm cười, không nghĩ lại có mặt lãnh khốc như vậy. Mạc Liên là người sóc nhất, nàng nhìn chăm chăm vào Sở Thần, bất giác sát ý trong mắt hắn thì bật khốc nức nở. Mạc đại thẩm thấy con gái thương tâm liền lên tiếng mắng Sở Thần

“Tên khốn nhà ngươi dám chửi nhi nữ của ta, có tin ta...”

“Ta mời các người đến ăn giỗ làđã nể mặt Mạc U lắm rồi, dẹp ngay con mắt khinh thường của các người lại, không thì xéo.” Cắt ngang lời mụ ta, Sở Thần cười lạnh một tiếng, tà ngạo trừng bọn người kia

“Thần, đừng...” Mạc U bên cạnh len lén kéo kéo áo hần, ý bảo hần đừng nói nữa.

“Các người chiếm lấy gia sản phụ mẫu U U để lại thì đã đành, còn dám ra tay tổn thương đến y, Mạc lão ông làm đại bá khá thật, để mặc vợ con mình kiểm chuyện với cháu trai. Đừng nói vết sẹo ở má y ông không biết tại sao lại có. Ta cảnh cáo các người, Mạc U bây giờ là bạn đời của ta, không dính dáng gì đến các người nữa, thử động vào y một lần nữa mà xem. Hừ” Nghe hần nói như thế, cả nhà Mạc đại bá cứng họng, không nói thêm được một lời. Mạc đại bá thì có chút xấu hổ, năm xưa ông đã nhận lời phụ thân quá cố của Mạc U chăm sóc cho y nhưng rồi cuộc ông lại nghe theo tử xúi giục mà... việc Mạc La đẩy Mạc U ngã xuống hồ gây nên sẹo ông biết nhưng vì thương con nên... Sở Thần nói đúng, ông không phải một bá bá tốt. Mạc U nghe lời tuyên cáo của Sở Thần, trong lòng trừ bỏ cảm động thì chỉ ngập tràn hạnh phúc, nắm chặt tay Sở Thần, y mỉm cười nhìn hần. Đôi mắt đã đỏ hoe từ lúc nào. Chỉ có Lạc Ô là cười cười xem trò vui, trong lòng lại âm thầm tăng điểm cho Sở Thần – chữ nhau quá giỏi. Mạc đại bá vẫn im lặng này giờ, bỗng nghiêm nghị quát:

“Tất cả câm miệng lại, Sở Thần, bàn thờ đầu dẫn ta đi thấp nén nhang, các người cũng tới thấp nhang mau.” Nhướn mắt nhìn lão, sau một hồi Sở Thần dẫn lão ta đến chỗ thờ. Thấp nhang xong, Mạc đại bá vội cáo từ dẫn cả nhà ra về. Mạc U có giữ lại nhưng lão lúng túng từ chối... Sau biến động vừa rồi, bầu không khí trong căn nhà mới lại ngập tràn tiếng cười. Lạc Ô gấp thức ăn lia lịa cho vào miệng, vừa ăn vừa chép miệng khen không ngớt, Điền Ưu ngồi bên hầu hạ hết sức chuyên chú. Đối diện Mạc U ngồi nhìn bật cười, nhìn bụng Lạc Ô tự dưng có chút ước ao, y cũng muốn làm giớ cho Sở Thần.

“Ăn đi, nhìn thì không no được đâu, ngốc.” Sở Thần nhìn theo tầm mắt của y, cười cười gấp miếng thịt đút vào miệng y.

“Nếu thích thì sinh cho ta một đứa là được.” Nghe câu sau của hần, ngay lập tức Mạc U bị sặc, ho khù khụ, uống ly nước Sở Thần đưa tới, hai má đỏ bừng bừng. Kỳ thật Sở Thần cũng chỉ trêu Mạc U, thấy y sặc đến đáng thương như vậy thì lại xót. Nhẹ nhàng vỗ lưng giúp y bình ổn lại. Lạc Ô bên kia thì dùng ánh mắt trêu chọc, nháy nháy mắt với Sở Thần:

“Thế nào, đã quyết định kết hôn?”

“Ừ, bảy ngày sau, trước khi mùa đông tới.” Thản nhiên trả lời Lạc Ô, Sở Thần nhìn Mạc U ngốc lăng ra thì nhếch môi để yên cho y tiêu hóa thông tin đột ngột này. Ăn uống xong, Điền Ưu và Lạc Ô chào tạm biệt hai người bọn họ, trước khi đi Lạc Ô còn trêu cho Mạc U ngượng chín mặt mới chịu buông tha theo phu quân quay về... Dọn dẹp xong hết thấy, vừa bước vào phòng Sở Thần đã thấy Mạc U ngồi trên giường ngây ngốc nhìn lên trần nhà, miên man suy nghĩ giớ.

“Sao nào, không muốn kết hôn với ta, hử?” Leo lên giường, Sở Thần kéo y vào lòng, nhéo nhéo cằm y. Dựa vào ngực hần, Mạc U vội vã lắc lắc đầu. Vòng tay ôm hần thật chặt.

“Vậy là trách ta tự quyết định mà không nói trước với người?” Khẽ vuốt mái tóc dài mềm nhuyễn của Mạc U, Sở Thần hỏi tiếp.

“Không có, chỉ là...” ngập ngừng một chút, Mạc U nói ra những bất an trong lòng mình,

“Chỉ là có chút cảm giác không thật, ta sợ, lỡ đây chỉ là một giấc mộng thì sao đây?” Nâng cằm Mạc U lên bắt y nhìn thẳng vào mắt mình, Sở Thần chậm rãi nhưng kiên định nói ra từng chữ một:

“Người nên sợ hãi phải là ta, người mới chính là món quà thượng đế ban tặng cho ta, bảo bối, đừng suy nghĩ lung tung nữa, nếu người sợ đây là mộng thì hãy xác thực, mỗi ngày đều xác thực xem là mộng hay thực.”

“Xác thực?”

“Đúng vậy, dùng chính người cảm nhận.” Nói xong liền cúi đầu hôn y, không dịu dàng không ôn nhu, cái hôn lần này như muốn trấn định Mạc U, Sở Thần hôn y một cách mãnh liệt, dùng đau đớn để thức tỉnh y, nói cho y biết đây không phải là một giấc mộng – và cũng là trấn an chính bản thân hần. Chấm dứt nụ hôn, môi Mạc U đã sưng đỏ, y ngã vào ngực Sở Thần thở dốc, những bất an trong lòng dường như đã tan thành từng mảnh, bị cuốn mất theo nụ hôn cuồng dã vừa rồi.

“Hết lo sợ?” Thấy y mỉm cười, Sở Thần cũng cười theo, nhéo nhéo mũi y một cái. Sau đó, hần bất ngờ lấy ra một sợi dây chuyền bạc, mặt dây chuyền là một mảnh ngọc trong suốt lấp lánh màu xanh nhạt, cực kỳ

xinh đẹp. Mạc U ngậy người nhìn Sở Thần bước xuống quỳ trước mặt mình

“Kết hôn với ta nha, bảo bối?” Kinh ngạc, vui sướng, hạnh phúc, tất cả cảm xúc hóa thành nước mắt, Mạc U bụm mặt lại, y cười nhưng nước mắt vẫn cứ tuôn trào. Y không thể thốt ra dù là một chữ, chỉ có thể vừa khóc vừa gật đầu. Đứng dậy, đeo sợi dây chuyền vào cổ Mạc U, Sở Thần hôn lên khóe mắt y, ôm y nhẹ giọng dỗ dành. Mảnh ngọc này hắn đã phải kiếm rất lâu mới tìm thấy, nó rất giống với y, thuần khiết, trong sáng, mang theo hương vị của cỏ non ban mai, yếu ớt nhưng cũng rất kiên cường. Mạc U khóc xong thì ngủ luôn trong lòng Sở Thần, tựa hồ phát tiết ra hết nên cảm thấy nhẹ nhõm, lúc ngủ khóe môi vẫn cong lên không buông. Đặt Mạc U nằm xuống giường, đắp chăn cho y thật kín, Sở Thần hôn nhẹ lên trán y, nhìn y một hồi rồi mới cầm lấy vũ khí chuẩn bị đi sẵn. Hôm nay hắn sẽ qua mấy khu rừng bên thôn khác sẵn, hắn đã nhận đơn đặt hàng của vài phú hộ, chỉ cần săn thú mang đến nhà bọn họ, bọn họ sẽ tìm những thứ hắn cần đến cho hắn, không cần phải đi từng nơi đổi hàng mất thời gian. Xem ra con hổ lần trước giúp hắn cũng khá nhiều... Mạc U ngồi trước nhà Lạc Ô, chống tay lên cằm, nhìn chằm chằm phía trước mặt.

“Đừng nhìn nữa, còn sớm mà, Sở Thần chưa về nhanh vậy đâu.” Lạc Ô ngồi bên cạnh vừa bóc củ lạc ăn vừa trêu ghẹo y. Mạc U biết là hắn chưa về bây giờ, chỉ là nhịn không được mà lo lắng. Nhớ tới lần săn hổ đợt trước, mặc dù Sở Thần đã cam đoan nhưng mỗi lần hắn đi sẵn là y lại thấy lo. Mấy ngày nay, Sở Thần bận rộn săn bắn chuẩn bị cho hôn lễ, y ở nhà hoặc chăm sóc mấy luống rau, cho gà ăn không thì đến nhà Lạc Ô chơi. Y phục hôm trước đặt hàng đã lấy về, trừ những bộ đã đặt ra trong đó còn có hai bộ hỉ phục đồ thẫm. Nghĩ tới ba ngày nữa là tới hôn lễ, tự dưng y lại có chút hồi hộp lại có chút trông mong.

“Này, người nghĩ gì mà mặt đỏ vậy?” Rốt cuộc Lạc Ô nhịn không được vỗ vai y một cái, không cho y ngẩn ngơ nữa.

“Đâu...đâu có.” Mạc U chối biến.

“Ta có thứ này cho người, mang về mà xem, sẽ cần đến.” Vào trong lấy ra một sấp giấy đưa cho Mạc U, Lạc Ô đầy ẩn ý nháy mắt với y. Thấy y xem xong mặt như xuất huyết thì bật cười ha hả. ===== Thời gian cứ thế lặng lẽ trôi qua, rất nhanh đã đến ngày diễn ra hôn lễ của Sở Thần và Mạc U.

19. Chương 19: Thỏa Mãn

Warn: H (18+)

Vào những ngày cuối cùng của mùa thu, vạn vật ở thôn Thác Thủy bắt đầu trở nên tĩnh lặng, cùng nhau chào đón mùa đông rét buốt ủa về.

Hôm nay là ngày kết hôn của Sở Thần và Mạc U. Mấy ngày nay, chuyện này cũng là đề tài mà mọi người lôi ra bàn tán nhiều nhất. Ai cũng biết Mạc U là một á chủng xấu xí nghèo hèn, cho nên tất cả đều bất ngờ với tin y sắp kết hôn. Khi biết phu quân của y là Sở Thần, nam tử anh tuấn đạo gầy đây khá nổi danh về tài săn thú dữ, thì mọi người lại càng thêm kinh ngạc. Trong mắt bọn họ, Sở Thần và Mạc U như hai thái cực cách biệt nhau. Bởi vậy rất nhiều người mang tâm tình xem hài kịch muốn đến dự hôn lễ của bọn họ.

Hôn lễ của Sở Thần và Mạc U diễn ra vào lúc xế chiều, trong buổi tiệc rượu đơn giản ấm cúng trừ trường thôn làm chủ hôn thì khách mời chỉ có Lạc Ô và Điền Ưu. Về phần những người trong thôn muốn đến dự thì phải xem vận may của họ, chỉ cần họ vượt qua được đàn sói hoang trước nhà thì Sở Thần sẽ nhắc ghế mời họ ngồi dùng tiệc, nhưng xem ra chả có ai may mắn cả.

Nghi thức hôn lễ cũng khá đơn giản, sau khi quỳ lạy linh vị phụ mẫu Mạc U, hướng người chứng hôn phát thệ sẽ yêu thương nhau trọn đời, người chứng hôn tuyên bố hai người là phu thê xong là kết thúc nghi lễ, mọi người cùng nhau ngồi vào bàn tiệc.

Trường thôn uống rượu mừng của Sở Thần xong liền cáo từ, Sở Thần cũng không giữ lại, bốn người bọn họ cùng nhau ăn uống chúc mừng. Tiếng nói cười vang vọng giữa khu rừng, xua tan bớt đi cơn lạnh đang dần đến.

Hôm nay, Sở Thần và Điền Ưu không uống quá nhiều rượu bởi vì Điền Ưu phải chăm sóc Lạc Ô đang mang thai. Hai người bọn họ xong liền nói lời chúc mừng rồi cáo biệt ra về, chừa lại không gian riêng cho đôi phu phu mới cưới.

.

.

Mạc U tiễn hai người Lạc Ô xong bước vào nhà thì Sở Thần đã dọn dẹp xong hết thảy, nhìn bóng lưng hắn, dưới đáy lòng y chậm rãi dâng lên niềm hạnh phúc. Gặp hắn, được hắn yêu và bây giờ đã kết hôn với hắn, tất cả đều quá đỗi hạnh phúc. Ngược nhìn linh vị phụ mẫu, Mạc U nở nụ cười ngọt ngào – cảm tạ hai người đã mang hắn đến bên cạnh con.

Phía sau rơi vào cái ôm ấm áp, Mạc U yên lặng thả người vào lòng Sở Thần, ngoan ngoãn cho hắn ôm.

“Bảo bối, chúng ta đi tắm thôi.” Ôm y một hồi, nhìn bầu trời đã tối đen trước mặt, Sở Thần cúi đầu thấp giọng nói khẽ bên tai Mạc U.

‘Phụt’ một tiếng, Mạc U cảm nhận được dây thần kinh nào đó của y đã đứt đoạn, luống cuống đẩy Sở Thần ra, “Để ta... ta đi nấu nước nóng.” bỏ lại một câu liên vội vã chạy vào trong.

Sở Thần bị đẩy ra, nhìn vật nhỏ nhà mình hai tai đỏ bừng chạy mất hút thì phì cười. Tên Lạc Ô kia chắc lại cho y xem mấy thứ bày bợ gì nữa rồi, để xem lát nữa y chạy thế nào —

=====H=====

Đổ nước ngập bồn, Mạc U nghĩ đến chuyện kế tiếp bất giác lại có chút ngại ngùng, những hình ảnh xấu hổ trên mấy tờ giấy mà Lạc Ô đưa cho y xem bất chợt hiện lên trong đầu. Sau lần thân mật trước, những ngày sau Sở Thần chỉ hôn y chứ không tiến thêm một bước nào nữa. Tự nhủ với bản thân là bọn họ đã kết hôn rồi, động phòng là bình thường, bình thường nha~... hức... nhưng y vẫn sợ!!!! Nghe Lạc Ô nói lần đầu rất đau, mà y lại sợ đau nha!!!! Oaaa...

Mạc U ỏ đó rồi rầm không kịp đề phòng bị đầu sói nào đó vỗ lấy nhắc bổng lên, giật mình hét lớn một tiếng

“A... Thần, thả ta xuống.”

Xoay y vài vòng, Sở Thần mới buông y xuống, đợi y đứng vững, hắn mới khẽ cười một tiếng, nói: “Bảo bối, giúp ta cởi y phục ra.” Giọng nói từ tính, trầm thấp, tuyệt không cho phép y cự tuyệt.

“Ồ...” Mạc U mở to mắt nhìn hắn, ngượng ngùng hiện rõ trong đôi ngươi đen tuyền đó.

“Nương tử hầu hạ phu quân là chuyện bình thường, ngoan.” Đầu sói nào đó tiếp tục dụ dỗ

Mạc U đỏ bừng mặt, ngại ngùng nhưng vẫn nghe theo lời Sở Thần, bắt đầu giúp hắn cởi y phục, cả quá trình cúi đầu thật thấp không dám nhìn.

Sở Thần tựa lưng vào thành bồn nhìn vật nhỏ nhà mình cả người đỏ ửng cứng ngắc đứng xoắn xuýt bên kia, ý xấu nổi lên, hạ thấp giọng nói:

“Bảo bối, tự thoát y phục rồi lại đây, chả lẽ muốn ta hầu hạ ngươi? Hử?”

Cảm giác đêm nay Sở Thần hơi lạ, Mạc U ngẩng đầu nhìn về phía hắn, thấy hắn đang nhướn mày nhìn mình thì hơi hoảng, luống cuống tay chân, ngần ngừ đôi chút rồi bắt đầu làm theo.

Đầu sói xấu xa nhìn chằm chằm miếng thịt tươi ngon trước mắt, kiềm chế người anh em phía dưới đang có xu hướng rục rịch lại, thậm chí từ từ rồi sẽ cho mi ăn no. Đêm còn dài, bây giờ chỉ mới là bắt đầu.

Mạc U chậm rãi bước tới gần hắn, cố gắng trấn an bản thân, đó là phu quân của y, là người y yêu, y thuộc về người đó, không việc gì phải sợ, chỉ cần hắn vui y sẽ nguyện ý làm hết thảy, đúng vậy —

Nhẹ nhàng bóp vai cho Sở Thần, nhưng y chỉ vừa xoa bóp vài cái thì cả người đã bị nhấc lên thả vào bồn tắm, y ngồi trong lòng hắn, tựa lưng vào ngực hắn, da thịt liền kề, bộ vị phía dưới của hắn cạ vào mông y. Hơi cứng người một chốc xong lại thả lỏng, y lấy hết can đảm xoay người lại, ngoan ngoãn dùng khăn chà người cho Sở Thần.

Để yên cho y hầu hạ mình, Sở Thần vẫn giữ khuôn mặt không biểu tình nhìn thẳng vào Mạc U, bàn tay khẽ vuốt ve qua lại xương quai xanh tinh tế của y, thấy y rung người nhưng không né tránh vẫn dụ ngoạn tắm rửa cho hắn, đôi mắt bạc tối đi vài phần. Bàn tay chậm rãi vòng ra sau, vờn quanh huyết động do căng thẳng mà đang khép mở kia, không báo động trước bất ngờ đâm một ngón tay vào. Chặt quá, Sở Thần nhú nhú mày.

Mạc U bị đau ngáup vào ngực Sở Thần, bấu chặt lấy cánh tay hắn, cả người cứng còng không dám cử động. Cảm giác dị vật xâm lấn khiến y khó chịu, cảm nhận được ngón tay Sở Thần đang ngo ngoáy, bới móc trong đó, y hít sâu một hơi, nội bích cũng theo đó mà cắn chặt ngón tay Sở Thần.

Vỗ mông y một cái, bảo y thả lỏng, thêm một ngón tay được bỏ vào, rồi số ngón tay tăng thành ba ngón, Sở Thần chậm rãi khuyếch trương cho Mạc U. Dòng nước ấm men theo những ngón tay tràn vào trong mắt huyết, cửa vào chậm rãi được nới rộng ra, tuy vẫn còn rất chặt, rốt cuộc tìm được điểm mẫn cảm của y, hắn nhấn mạnh vào, hài lòng khi nghe y khẽ hét lên, phân thân bé nhỏ của y cũng hơi ngóc đầu dậy chìa chìa vào người Sở Thần.

“Mẫn cảm thật.”

Sở Thần nhếch môi, rút tay ra, nâng cằm Mạc U lên, cúi đầu hôn xuống, trần trọc dây dưa, cái miệng nhỏ nhắn đầy mật ngọt này hắn ăn bao nhiêu lần vẫn cảm thấy không đủ.

Hôn một hồi, cảm thấy nước giảm dần độ ấm, Sở Thần đứng dậy bế Mạc U đến giường. Sợ y bị cảm lạnh, Sở Thần lấy khăn lau khô người y rồi nhét người vào chăn, còn mình thì chỉ lau qua loa.

Dưới gầm giường, Sở Thần đã sớm đốt than sưởi ấm, hơi ấm tỏa khắp căn phòng, Mạc U trèm chán mở to cặp mắt trong suốt ngược nhìn Sở Thần. Đôi mắt lúc này đã có chút ướt át, bộ dạng như bị ức hiếp nom rất đáng thương.

Chôn ý cười vào sâu dưới đáy mắt, Sở Thần ngồi bên cạnh tựa vào thành giường, nhàn nhạt ra lệnh: “Lại đây.”

Ng ngoan bò lại chỗ Sở Thần, Mạc U hiểu ý ngồi lên đùi hắn, vùi đầu vào ngực hắn, lại nghe hắn nói

“Xoay người lại, nhếch mông lên.”

Mặc dù xấu hổ chín cả người, nhưng Mạc U vẫn không hề làm trái ý hắn, xoay người nằm sấp, lưng ngùng nâng mông lên. Mật huyết nhỏ nhắn màu hồng nhạt cứ thế phơi bày ra trước mắt Sở Thần, mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Bỗng nhiên y cảm nhận được có gì đó trơn mềm, ướt chui vào mông mình, liếm lộng, thọc xoáy. Cảm giác ngứa ngứa, y vô thức vận vận cơ thể, vật nhỏ phía dưới cũng hơi cương lên rỉ ra một giọt nước. Mạc U trộm nhìn thử liền sững người, bối rối xoay người lại, đẩy hắn ra, không cho hắn tiếp tục

“Đừng... bắn lắm, đừng...”

“Ng ngoan nào, bảo bối lại không nghe lời rồi. ” Không hài lòng nhú mắt nhìn Mạc U, Sở Thần ra vẻ tức giận

Mạc U tưởng hắn giận thật, có chút ủy khuất mếu mếu, bất ngờ bị Sở Thần kéo lại gần, ngã sấp vào người hắn, vô tình liếc thấy bộ vị khủng bố của hắn. Mặc dù không phải lần đầu nhìn thấy nhưng y vẫn ngạc nhiên với kích thước to lớn của nó.

Và rồi, mông y bị vỗ mạnh một cái — Oaaa đau nha!!! Nước mắt kiềm nén này giờ bất chợt trào ra, Mạc U thút thút, cắn môi để không bật ra tiếng nước nỡ.

Để y khóa ngồi trên người mình, Sở Thần không trêu y nữa, khôi phục bộ dạng thường ngày, vừa cắn lên cổ y vừa nhắc nhở: “Bảo bối, ngươi là của ta, chỉ có ta mới được chạm vào, biết không?” Vừa nói Sở Thần

vừa lấy ngón tay cái xoa xoa môi dưới của Mạc U, không cho phép y cắn nó.

“Ừm...ừ...Thần~” Mạc U khẽ rên lên một tiếng, bởi vì Sở Thần đã cho thẳng ba ngón tay vào mật huyết của y. Nơi đó do vừa được khuếch trương trong nước âm cộng thêm nước bọt của Sở Thần nên đã trở nên khá mềm mại, ba ngón tay đã ra vào dễ dàng

Đặt Mạc U nằm xuống giường, Sở Thần lấy một cái gối mềm kê dưới lưng y, hấn nằm đè lên, há miệng ngậm lấy viên đậu đỏ trước ngực y, mút mạnh, viên bên kia thì dùng tay xoa nắn, tay còn lại lần xuống phía dưới chậm rãi vuốt ve phân thân đã động tình của y.

Ba tầng kích thích khiến Mạc U nhin không được nức nở, lần này y không dám kiềm lại nữa mà bật ra thành những tiếng rên rỉ ngọt ngào. Sở Thần khẽ tăng lực đạo ở tay, tốc độ càng ngày càng nhanh, rốt cuộc Mạc U nhin không được hét lên một tiếng, tiết ra trong tay Sở Thần.

Vừa phóng thích xong, Mạc U cả người mềm nhũn, nằm im, ***g ngực phập phồng thở dốc. Bỗng y cảm thấy có gì cứng nóng đến dọa người đang đặt trước huyết động của mình, gượng chồm dậy nhìn thì kinh hãi. Thứ kia của Sở Thần to khủng khiếp, gân xanh nổi lên cuộn cuộn, cho thấy chủ nhân của nó đã gấp đến cỡ nào. Y che mắt lại, im lặng chờ đợi bước kế tiếp.

“Bảo bối, nhìn ta.”

Sở Thần chen vào giữa hai chân Mạc U, lấy tay banh rộng ra, ngay lập tức đẩy phân thân lửa nóng của mình vào.

“Aaa.... Ừ...đau...”

Đầu khắt vừa tiến vào, Mạc U đã đau đến tái mặt, cảm giác phía sau bị nông ra đau đớn vô cùng, dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng vẫn nhin không được mà rên lên. Vươn tay kéo cổ Sở Thần xuống, Mạc U chồm người lên hôn hấn, muốn dùng nụ hôn giảm bớt đau đớn.

Biết y đau, nhưng lúc này hấn không thể dừng lại được, Sở Thần dứt khoát từng chút một đâm mạnh vào.

“....”

Nơi yếu ớt nhất chưa từng bị xâm nhập nay lại như toác ra, không phải đau đớn như bình thường mà là cơn trướng đau đặc thù, Mạc U đau đến mức không thể hét lên thành tiếng, hai tay bấu chặt lớp nệm bông đã trắng bệch, mồ hôi ứa ra khắp trán y, mùi máu tươi tràn vào miệng, hóa ra do quá đau y vô ý cắn môi Sở Thần bật máu. Mặc kệ cơn đau, y vươn đầu lưỡi liếm sạch vết máu trên môi hấn.

Sở Thần không động, kiên nhẫn để cho y thích ứng, thái dương hấn cũng đã ướt đầm mồ hôi, cảm giác dục vọng được khít khao bao phủ trong một nơi nóng ẩm cơ hồ khiến hấn phát điên. Bấu lấy cái lưỡi không yên phận kia, Sở Thần cuống đã hôn y, không ngừng chiếm lấy, thấy đối phương nhiệt tình đáp lại thì càng thêm điên cuồng, quấn lấy nhau, hòa vào nhau.

Qua một hồi, tuy cảm giác đau đớn vẫn còn nhưng thêm vào chút tê dại, phía trong nội bích cũng tiết ra dịch lỏng, Mạc U hơi co rút phía dưới một chút, ngay lập tức cảm nhận được phân thân nóng hổi kia chậm rãi chuyển động ra vào, sau đó là một trận đâm rút mãnh liệt, Mạc U cảm giác mình như đang dập dềnh giữa cơn sóng dữ mà Sở Thần là cọc gỗ cứu mạng duy nhất, y bấu mạnh vào lưng Sở Thần, hé môi hô hấp một cách khó khăn, mỗi cú thúc vào của hấn như đánh vỡ linh hồn y, âm thanh rên rỉ tràn ra khỏi khóe môi

“A...ừ..chậm....ừm...chậm....ừ...”

Sở Thần cuống bạo động đưa eo, được dịch lỏng nội bích tiết ra bôi trơn, ra vào càng thêm thuận lợi.

“Bảo bối, ta là ai?”

“Thần...ừm...là phu quân...ừ...sâu quá....A...”

Hai tiếng ‘phu quân’ như chất kích thích, rốt cuộc Sở Thần cũng không thể khắc chế được nữa, sa vào dục vọng mê loạn.

Thô bạo lật người y lại, hấn dùng tay cố định eo y, phân thân nhắm thẳng tuyến tiền liệt mà xông mạnh vào, đâm tới tận cùng.

“Aaaaa—”

Hét lớn một tiếng, một lần nữa Mạc U bắn ra. Còn cự vật cứng nóng trong người y vẫn không hề có dấu hiệu dừng lại.

Không biết qua bao lâu, thay đổi bao nhiêu tư thế, Mạc U hiện tại nằm ngửa, hai chân bị hấn kéo đặt lên vai, y đã không thể bắn ra gì được nữa, ý thức dần trở nên mơ hồ, xụi lơ, mặc Sở Thần xâm chiếm. Cả người y lấm đốm những vết bầm xanh tím, có vài chỗ còn bị cắn rỉ máu, trước ngực bị tàn phá thê thảm, phía sau thì chứa đầy dịch thể, theo động tác ra vào của hấn mà tràn ra ngoài, những tiếng ‘nhóp nhép’ *** mỹ vang lên khắp không gian tĩnh lặng.

Cuối cùng, sau khi nhấp mạnh vài cái, Sở Thần gầm lên một tiếng phóng thích những hạt giống cuối cùng vào sâu trong Mạc U.

Đổập xuống giường, Sở Thần sáng khoái cả người, phân thân vẫn chôn trong cơ thể y, không rút ra, nhìn sang Mạc U, thấy y đã ngất đi từ lúc nào. Sở Thần vuốt ve những dấu vết mình để lại trên cơ thể Mạc U, có chút áy náy, có chút thỏa mãn. Chưa bao giờ hấn điên cuồng như hôm nay, yêu thương hôn lên trán Mạc U, ôm y vào lòng, Sở Thần chậm rãi khép mắt lại.

Mạc U đã thuộc về hấn, chân chính là của hấn.

20. Chương 20: Thế Giới

“Um~~”

Mạc U tựa mình khê động, tức khắc một cổ đau nhức ập đến khiến y rên lên. Mở mắt nhìn quanh một vòng, đại não dần hoạt động, ký ức dần qua tràn về, cả người liền ửng đỏ, y chống tay muốn ngồi dậy nhưng ngay lập tức bị cánh tay đang vòng qua eo mình kéo lại.

“Ư—” Phía sau bị đâm vào đột ngột làm y hốt hoảng kêu lên. Cảm nhận được thứ kia vẫn còn đang rục rịch trong cơ thể mình, Mạc U liền cứng cả người, vô tình nội bích lại siết chặt khiến nó lại lớn lên một vòng.

“Ngoan, đừng nhúc nhích.”

Vỗ nhẹ hông y một cái, Sở Thần chậm rãi rút dục vọng vẫn đang tràn đầy sức sống ra khỏi huyết động tiêu hồn kia. Tinh dịch chảy xuống ướt đầm nệm bông, Sở Thần nhìn thấy khê nhếch môi. Nghe y rên rỉ thì thấp giọng dọa: “Kêu nữa là người cả tháng không xuống giường được đấy, bảo bối.”

“Bại hoại!” Yếu ớt trừng Sở Thần, Mạc U giật mình khi nghe giọng mình khàn đục như vậy, còn cả nóng rất ở cổ họng.

“Ngoan, uống ngụm nước rồi mắng tiếp.” Đỡ y dựa vào người mình, Sở Thần đưa nước đến bên môi y.

Da thịt trần trụi ma sát vào nhau làm Mạc U có chút ngượng ngùng, uống vài hợp nước xong liền ôm chặt lấy Sở Thần, vùi đầu vào ngực hấn, mắng khê: “Bại hoại!”

“Sao nào, vi phu chưa thỏa mãn vật nhỏ háu ăn này à?” Nặng nệm cảm y, Sở Thần mờ ám vuốt ve qua lại bên ngoài mặt huyết đã sưng tấy kia.

“Đau nha

” tức giận trừng Sở Thần, nhưng không có chút khí thế nào, Mạc U không nhận ra kỳ thực là y giống đang làm nũng hơn.

Đầu sói nào đó biết mình sai, tự giác xoa bóp eo cho vật nhỏ của mình, động tác cực kỳ nhẹ nhàng.

Mạc U được hấn dùng lực đạo vừa phải xoa bóp, vô cùng thoải mái bất giác thiếp đi.

Đưa tay vén sợi tóc trước trán y ra, Sở Thần ngấm nhìn khuôn mặt say ngủ của Mạc U, dưới đáy lòng chậm rãi dâng lên dòng nước ấm. Cúi người vươn đầu lưỡi lên từng dấu vết mình đã để lại trên người y đêm qua, khi lướt xuống bụng y, đôi ngươi bạc lóe lên tia sáng, sau đó hần nằm xuống ôm y vào lòng.

.

.

Khi Mạc U tỉnh dậy lần nữa thì trời đã xế chiều, cơn đói làm y tỉnh giấc, cả người tuy vẫn còn đau nhức nhưng không quá nặng nề như lúc trưa, đầu óc cũng thanh tỉnh hơn. Đường như Sở Thần đã giúp y tắm rửa thay đồ.

“Tỉnh rồi à? Ăn trong đây hay muốn ra ngoài?” Sở Thần từ ngoài bước vào phòng, tiến đến gần Mạc U hôn nhẹ lên môi y, hỏi.

Vòng tay qua cổ hần, Mạc U suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Ra ngoài sân đi, ta muốn ngấm vườn hoa một chút.”

Nhấc tay bế y ra khỏi phòng, đặt y ngồi xuống ghế, Sở Thần vào trong múc cháo ra cho y.

Mạc U ngồi trên chiếc ghế gỗ lót vải bông thật dày, vì sự chu đáo của hần mà nở nụ cười ngọt ngào.

Đút Mạc U ăn hết hai chén cháo, hần nhanh chóng ăn hết số cháo còn lại. Quả nhiên vận động kiểu này hao năng lượng thật, phải tắm bổ cho Mạc U mới được — đầu sói nào đó chưa no bắt đầu tính toán vỗ béo con mồi.

.

.

“Mãnh liệt thật!” Lạc Ô ngồi bên cạnh Mạc U chọt chọt mấy vết cắn trên cổ y, phát ra một câu cảm thán.

Mạc U bị hần trêu đồ chín mặt, vội kéo áo khoác lên che lại. Đổi lại là một tràng cười kinh hồn của Lạc Ô.

Suốt ba ngày sau đêm động phòng, Sở Thần đều ở bên cạnh Mạc U, nửa bước cũng không rời, đi thì bế, ăn thì đút, phải nói là chăm sóc chu đáo đến từng chi tiết. Sau khi Mạc U có thể đi lại bình thường, Sở Thần phải tiếp tục công việc săn bắn của mình. Do mùa đông sắp đến, nên cần một lượng lớn thức ăn dự trữ suốt mùa đông. Sở Thần bàn bạc với Mạc U, cuối cùng quyết định ban ngày để y qua nhà Lạc Ô, vừa có người trò chuyện, vừa chăm sóc lẫn nhau. Vậy nên hiện tại y mới ngồi đây cho hần ta chọc ghẹo.

Nhìn cái bụng đã hơi nhô lên của Lạc Ô, Mạc U có chút ước ao — y cũng muốn sinh cho Sở Thần một đứa nhỏ nha!

Bắt gặp đường nhìn của y, Lạc Ô cười cười nói: “Đừng nóng vội, ta với Điền Ưu cũng phải mất hai năm mới có...” tạm dừng một chút, ra vẻ ám muội nháy mắt với Mạc U: “...nếu người muốn có đứa nhỏ, thì nên cố gắng nhiều nhiều, biết chưa? ha ha ha.”

Mạc U hai má nóng bừng, trừng hần ta một cái nhưng không nói gì trong lòng thầm hạ quyết tâm.

.

.

Cơn kích tình qua đi, Mạc U trần trụi vô lực nằm trong lòng Sở Thần, thấy hần muốn rút ra thì ngăn lại

“Đừng, cứ để yên vậy đi, nha!”

“Nhiệt tình như vậy?” Cả đêm nay Mạc U đều rất chủ động.

Nheo mắt nhìn Mạc U, tuy hơi nghi hoặc nhưng hần không hỏi, để nguyên phần thân trong cơ thể y, không lấy ra nữa, cứ vậy để y nằm tựa lưng vào lòng mình, tay vòng qua eo y, ôm chặt lấy y.

“Thần, kể ta nghe về thế giới của ngươi đi.”

Qua hồi lâu, khi hần nghĩ Mạc U đã ngủ thì nghe thấy y nhỏ giọng cất tiếng. Có chút bất ngờ trước đề nghị của y, nhưng rất nhanh Sở Thần mở miệng, chậm rãi kể:

“Một nơi giàu có hơn nơi này, phong phú hơn nơi này, phức tạp hơn nơi này và cả dơ bẩn hơn nơi này.”

Đơn giản nói ra vài cụm từ, thấy y im lặng không nói gì, Sở Thần vùi mặt vào gáy y, khẽ nói:

“Nhưng nơi đó không phải thế giới của ta, bảo bối, nơi đó không có người.”

Nghe lời hắn nói, có gì đó thật ngọt chảy qua tim Mạc U, khóe môi cong lên nụ cười hạnh phúc, bàn tay giờ lên đan vào tay hắn, siết thật chặt, thay cho những gì y muốn nói —

Nếu y là thế giới của hắn thì trong thế giới của y cũng chỉ có hắn mà thôi.

21. Chương 21: Lễ Hội

“Lễ hội?”

Sở Thần nhướn mắt nhìn nam tử trung niên trước mặt, khó hiểu hỏi lại. Đồng gia chủ mỉm cười hiền hậu, rút tách trà đẩy qua cho Sở Thần rồi mới chậm rãi giải thích:

“Hằng năm vào cuối thu, ba thôn Mạn Hoa, Mặc Tú và Thác Thủy sẽ cùng nhau tổ chức lễ hội xem như là buổi họp mặt trước khi nghỉ đông. Năm nay địa điểm diễn ra lễ hội là tại thôn ta.”

“Vậy thì liên quan gì đến ta?” Sở Thần thật sự không biết tên phú hộ này đang muốn nói gì.

Nhấp ngụm trà, Đồng gia chủ tiếp tục nói cặn kẽ: “Trong lễ hội, ngoại trừ vui chơi tiệc tùng thì còn có tổ chức cuộc thi săn bắn giữa những thợ săn giỏi của cả ba thôn, bình thường người không tiếp xúc nhiều với mọi người nên trưởng thôn nhờ ta thuyết phục người tham gia, hy vọng người đừng nên từ chối. Dù sao người lấy Mạc U thì cũng xem như người của thôn ta.”

Suy nghĩ một chút, Sở Thần nói: “Ta không nói trước được, về phần tham gia hay không để Mạc U quyết định đi, cáo từ.” Nói xong liền đứng dậy xách bao ngô quay đi.

.

.

“Vậy người có muốn tham gia hay không nha?!”

Mạc U vừa gặm ngô nướng vừa nghe Sở Thần kể lại chuyện hồi chiều. Khi nghe tới trưởng thôn mời hắn tham gia lễ hội, ngập ngừng lên tiếng hỏi.

Lấy ngón tay phải đi bụi than bên khóe môi y, Sở Thần mỉm cười hỏi lại:

“Vậy người có muốn tham gia hay không? Hử?”

“Ta hỏi trước cơ mà.” Mạc U bĩu môi, nhỏ giọng phản bác.

Sở Thần cười cười, vòng qua chỗ y ngồi, bế y lên đùi mình, ôm lấy eo y nhẹ giọng nói: “Ngốc, người có tham gia thì ta mới tham gia được chứ!”

Chợt hiểu ra ý của hắn, Mạc U xoay người lại vùi đầu vào ngực hắn, môi bắt gặp nở nụ cười hạnh phúc.

Hai người ôm nhau một hồi, bỗng Sở Thần nghe y nói khẽ: “Chúng ta cùng nhau tham gia, có người ta không sợ gì hết.”

“Ừ.”

.

.

Nhốt số thú còn sống vào mấy cái chuồng trong hang động, Sở Thần nhìn lương thực trữ đông đã chất đầy hang, hài lòng mỉm cười. Lao động vất vả một thời gian cuối cùng hắn đã có thể nghỉ ngơi, tận hưởng tuần trăng mật rồi.

“Thần, vào ăn cơm thôi!” Mạc U nấu cơm trưa xong liền chạy qua gọi hắn về dùng bữa. Nhìn hang động đầy ắp, y cũng rất bất ngờ. Một tia tự hào lóe lên bên môi — nam nhân ưu tú này là phu quân của y nha.

Thấy nụ cười mê người của Mạc U, Sở Thần cảm thấy cổ họng có chút khô nóng, đôi mắt bạc tối đi vài phần, cũng đã ba ngày rồi...

Cả người bị bế bổng lên, Mạc U chỉ hơi giật mình, cũng không phản kháng, hai má ửng hồng, ngón tay đâm đâm ngực hắn: “Cơm trưa thì sao nha?”

“Ăn ngơi trước đã!” Cười khê một tiếng, Sở Thần nhanh chóng phi vào phòng, trong lòng thầm mắng — bảo bối của hắn càng ngày càng yêu nghiệt mà.

=====~=====

Gục đầu xuống bờ ngực trần hữu lực của Sở Thần, Mạc U liều mạng thở dốc, cố gắng bình ổn lại sau trận ân ái cuồng nhiệt. Y vẫn đang khóa gối trên người Sở Thần, vật kia của hắn còn chôn trong cơ thể y, tạo thành nút chặn ngăn không cho những giọt mồ hôi giống tràn ra ngoài, nhưng vì quá nhiều nên vẫn nhỏ giọt nhiều xuống lớp nệm bông, hình ảnh cực kỳ *** mỹ.

Cảm nhận được dự vọng của hắn vẫn còn chưa tận, Mạc U lần tay khê vuốt ve cánh tay săn chắc của hắn, ngay lập tức bàn tay bị nắm lấy.

Cắn cắn mấy ngón tay chai sạn do năm tháng cơ cực hắn lên, Sở Thần vuốt ve tấm lưng nhẵn nhụi của y, cười nói:

“Giao, qua lễ hội sẽ cho ngươi ăn no, vật nhỏ háu ăn, ngươi không muốn tham gia lễ hội ngày mai à, châm lửa nữa là khỏi xuống giường đấy?”

Mạc U bĩu môi, đỏ mặt yên lặng tựa vào người hắn. Không quá đau đớn như lần đầu, những lần ân ái sau, có lẽ do thể chất ách chùng, trừ chút khó chịu khi tiến vào, rất nhanh y đã cảm nhận được khoái lạc, bởi vậy, y mới chủ động như vậy. Đưa tay qua lại trên bụng, Mạc U rủi. Y muốn mau chóng sinh cho hắn đứa nhỏ nha!!!

.

#####

.

Trên khoảng đất rộng lớn giữa thôn Thác Thủy, lễ hội tam thôn diễn ra rộn ràng, tiếng trống tiếng sáo réo rất từng bừng. Mọi người từ ba thôn đổ về đây cùng nhau vui chơi, ca hát, nhảy múa. Đây cũng là dịp cho nam thanh nữ tú tìm đến nhau.

Sở Thần và Mạc U đến lễ hội thì đã giữa trưa, hắn không tham gia cuộc thi săn bắn. Lúc này mọi người đang xúm lại xem mổ heo rừng. Gã đại thúc lực lưỡng râu ria xồm xoàm ngược thấy Sở Thần đến thì ha hả cười tiến về phía hắn, ném dao mổ trong tay qua cho hắn

“Sở Thần, ngươi đến đúng lúc lắm, nhường con súc sinh này cho ngươi đấy.”

Lúc này, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Sở Thần. Khoan nói về danh tiếng đả hổ của hắn, vẻ ngoài của Sở Thần đã cực kỳ nổi bật. Thân mình thon dài, cao ngất, không thuộc dạng to con thô thiển mà rắn chắc hữu lực, mái tóc ngắn màu xám tro để phất phơ, gương mặt góc cạnh tuấn lãng, đặc biệt là đôi mắt của hắn, con ngươi bạc bén nhọn, lạnh băng. Cả người hắn toát ra khí chất lạnh khốc khiến người khác kinh sợ, đồng thời lại không kiềm được mà bị vẻ tà ngạo của hắn thu hút. Phải nói Sở Thần đứng giữa đám người như hạc giữa bầy gà. Hắn không tham gia cuộc thi săn bắn nên mọi người nghĩ hôm nay sẽ không nhìn thấy hắn, cho nên khi hắn xuất hiện tất cả đều bất ngờ.

Lúc này đây, có rất nhiều thiếu nữ đỏ mặt trộm nhìn Sở Thần, nhưng hắn hoàn toàn không nhìn tới. Sự chú ý hoàn toàn đặt lên vật nhỏ bên cạnh hắn. Cầm con dao trong tay, Sở Thần dịu dàng nhìn Mạc U, hỏi: “Người đứng yên ở đây được không?” Tức khắc lại lắc đầu “Hay thôi vậy, ta không yên tâm để người một mình.”

Nói xong liền quay sang gã râu ria định từ chối, Mạc U vội kéo hắn lại, rụt rè lên tiếng: “Người cứ đi đi, ta đứng đây nhìn người, ta không sao cả đâu, nha.”

Mọi người bây giờ mới để ý đến thiếu niên ốm yếu bên cạnh Sở Thần. Cuộc đối thoại của bọn họ, ai nấy đều nghe thấy, trừ người trong thôn Thác Thủy, những người khác hiện tại đã biết thiếu niên kia là thê tử bảo bối của hắn. Những tiếng xầm xì bắt đầu vang lên, có ai đó đã nói á chừng, xấu xí gì gì đó...

Mạc U cúi gầm mặt, cố áp chế sự khó chịu trong lòng. Điều y lo ngại đã xảy ra, Sở Thần sẽ vì y mà mất mặt, y lẽ ra không nên đến đây.

“Câm miệng.”

Gầm lên một tiếng, Sở Thần kéo Mạc U xuyên qua đám người tiến vào giữa. Quay sang nói với gã râu ria:

“Hổ Đầu ca, con heo này để ta, người nhìn chừng bảo bối của ta một chút.”

“Được thôi, Mạc đệ đứng đây xem giết heo với ta, ta cam đoan không việc gì.” Gã râu ria được gọi là Hổ Đầu sáng khoải đáp lời. Chỉ cần là thợ săn giỏi trong những thôn lân cận đều biết Sở Thần này cực yêu bảo bối nhà hắn, ai đụng vô chỉ có nước khổ. Không tin, nhìn hắn chặt bay đầu hổ người sẽ tin thôi.

Sắp xếp xong, Sở Thần hôn nhẹ lên môi Mạc U một chút liếm liếm môi cười:

“Ngoan, ở yên đây, phu quân rất nhanh sẽ quay lại.”

Mạc U bị hôn trước mặt vô số người thì đỏ bừng mặt, thầm mắng Sở Thần không biết chọn chỗ, trong lòng lại rất đổi ngọt ngào. Những khó chịu vừa rồi bay mất tiêu, chỉ còn sót lại hạnh phúc.

Sở Thần bước lại gần con heo rừng to lớn, thấy nó điên loạn vùng vẫy thì ra hiệu cho những người kia thả dây ra, nhanh như cắt hắn cầm dao nhắm thẳng cổ nó đâm tới. Bị đâm trúng, con heo rống lên bắt đầu dùng cặp răng dài tấn công Sở Thần. Sở Thần khéo léo tránh né, phản thủ bắt lấy cặp răng nanh, vận lực quật ngã nó, dùng chân kiềm nó lại, bẻ gãy vũ khí duy nhất của nó, ngay sau đó rút con dao còn ghim trên cổ nó ra, chém mạnh một đường. Cổ con heo rừng đứt lìa, văng ra, máu bắn ra khắp người hắn.

Sở Thần dùng ngón cái chùi vết máu bắn trên mặt, lãnh khốc đảo mắt một vòng, sát ý hiện ra rõ ràng. Mọi người xung quanh chứng kiến màn này đều vô thức rùng mình, lùi về sau một bước. Ánh mắt hắn rõ ràng đang cảnh cáo bọn họ— nếu còn dám động đến Mạc U, kết cục của bọn họ chắc chắn cũng sẽ như vậy.

Gia đình Mạc đại bá đứng đằng xa khẽ run người, không dám nhìn hắn. Mạc La thâm thâm cảm thấy may mắn vì đã nghe lời phụ thân không đi kiếm chuyện với Sở Thần.

‘Bộp bộp bộp’ Mấy người thợ săn xung quanh phấn khích hò hét vỗ tay tán thưởng Sở Thần, bọn họ đã quen với sự tàn khốc của hắn.

“Thần, người có bị thương ở đâu không?” Mạc U thấy cả người hắn toàn là máu, không e ngại huyết tinh, vội vàng chạy tới bắt đầu kiểm tra.

Môi khẽ cong lên, Sở Thần cười cười để yên cho Mạc U kiểm tra, vật nhỏ này lúc nào cũng chỉ lo cho hắn.

“Ta không sao.” Trấn an Mạc U xong liền quay sang Hổ Đầu, ném trả con dao cho gã “Trả cho người, ta dẫn Mạc U về nhà tắm rửa sạch sẽ rồi chút quay lại, huynh đệ mình uống với nhau vài chén.”

“Được, đa tạ người, huynh đệ, còn lại giao cho bọn ta.” Hổ Đầu gãi gãi đầu, sang sang cười đáp lời.

.

.

Sau khi uống hết mấy vò rượu gạo với mấy huynh đệ thợ săn, Sở Thần viện cớ say kéo bảo bối nhà mình sang một góc, tận hưởng thế giới hai người.

Ngồi trên một gốc cây, Mạc U tựa đầu vào vai Sở Thần, nhìn ra đồng lửa bập bùng cháy đằng xa. Trái với không khí yên tĩnh nơi này, bên kia mọi người đang xoay vòng múa hát xung quanh đồng lửa, vô cùng náo nhiệt. Thấy Sở Thần này giờ im lặng không nói gì, Mạc U lấy ngón tay chọc chọc người hắn

“Thần, người say rồi à?”

Bế y lên đùi mình, hai người mặt đối mặt nhìn nhau, Sở Thần không trả lời, chỉ khẽ hôn khắp khuôn mặt y, mỗi một chỗ đều hôn lên, nhìn gương mặt non nớt dịu ngoan khép hờ mi mắt để yên cho hắn hôn, Sở Thần bật cười, cắn mũi y một cái

“Say, say người.”

Cuối cùng không đợi y mở miệng, đã cúi đầu chiếm lấy bờ môi phần hồng ngọt ngào của y, đem tất cả chôn sâu vào nụ hôn.

Nơi đây có lẽ không náo nhiệt như bên kia, nhưng tuyệt đối ấm áp hơn hết.

22. Chương 22: Tuần Trăng Mập

Cảnh báo: H 21+, thú x nhân

Cuối cùng thì mùa đông cũng đã tràn về. Vạn vật bắt đầu kỳ ngủ đông của mình. Thôn Thác Thủy hiện tại trắng toát một màu. Những bông tuyết trắng xóa lả tả tuôn rơi, đọng lại mặt đất tạo thành một lớp băng tuyết dày. Mọi người trong thôn hầu hết đều ở trong nhà đốt than sưởi ấm, tận hưởng kỳ nghỉ hiếm hoi trong suốt một năm lao động vất vả của mình. Thỉnh thoảng cũng có vài đứa trẻ nghịch ngợm khoác trên mình bộ đồ lông xù giấu chạy ra ngoài sân chơi ném tuyết.

Khu rừng nơi Sở Thần và Mạc U sinh sống cũng đã thay áo đón mùa đông. Cây cối trơ trụi lá, khẳng khiu mỗi cành, thú vật đa phần đều trốn vào ổ hoặc di cư tránh rét hết, cho nên bầu không khí dị thường tĩnh lặng, độc mỗi tiếng gió u sầu.

Trong ngôi nhà gỗ duy nhất của khu rừng, ngược lại bầu không khí ấm áp lại bao trùm. Sợ vật nhỏ của hắn lạnh, Sở Thần dự trữ rất nhiều than, dưới gầm giường than được đốt liên tục, bởi vậy Mạc U lười biếng mặc chiếc áo khoác lông dày ụ, cuộn tròn trong chiếc chăn lớn chỉ ló đôi mắt to tròn ra tận hưởng sự ấm áp mà chiếc giường mang lại. Đây là kỳ ngủ đông đầu tiên y cùng với Sở Thần, cũng là mùa đông ấm áp nhất của y nhà.

Bụng chén cháo gà nóng hổi bước vào, Sở Thần nhìn cục bông trước mắt, bật cười.

“Đáng ghét.” Bĩu môi trừng đầu sói đang cười nhạo mình, Mạc U nhích nhích người lại sát mép giường.

Thấy cục bông bự kia từng chút từng chút một lăn ra kiếm ăn, Sở Thần thu hồi nụ cười, tiến tới ngồi xuống bên cạnh y.

Đút Mạc U một muỗng cháo, nhìn cái miệng nhỏ nhắn nhai nhai nuốt nuốt, bất chợt Sở Thần cúi người ngậm lấy môi y, hút hết số cháo trong miệng y, sau đó hôn thêm một lúc mới buông y ra, tiếp tục đút.

Kết thúc bữa ăn, một nửa số cháo đều nằm trong bụng Sở Thần, nhúng khăn ẩm chu đáo lau mặt cho Mạc U, Sở Thần vừa lau vừa nói:

“Ngày mai ta dẫn người vào rừng chơi, chịu không?”

Mạc U khó hiểu nhìn hắn, phản đối ngay: “Lạnh như vậy, ở nhà đi nha~”. Trong giọng nói mang theo ý làm nũng rõ ràng.

“Ngoan, ta sẽ dẫn ngươi đến một nơi cực kỳ ấm áp.” Thần thần bí bí nói ra một câu, Sở Thần đứng dậy dọn dẹp, để lại vật nhỏ nào đó tò mò ngồi suy đoán.

Đêm hôm đó, Mạc U cố ý trêu ghẹo Sở Thần nhưng hắn vẫn điềm tĩnh ôm y ngủ, không mấy may lay động khiến y vừa khó hiểu vừa khó chịu, để lại mấy dấu răng trên cổ hắn mới chịu ngoan ngoãn cho Sở Thần ôm.

.

.

.

Ngày hôm sau, khi Mạc U tỉnh dậy đã thấy mình đang ở trong một hang động xa lạ, chống người ngồi dậy, y mới phát hiện ra phía dưới là một chiếc giường bằng đá lớn sờ lên rất ấm, bên cạnh là một bể nước bốc khói nghi ngút, Mạc U kinh hãi tròn mắt nhìn — luôn tuyền nha!

Trong trí nhớ của y, khi y còn rất nhỏ đã từng được phụ thân dẫn đi tắm ôn tuyền một lần. Không ngờ bây giờ y lại được nhìn thấy nó thêm lần nữa. Bỗng có tiếng nói từ sau truyền tới

“Thích không?”

“Thích!!!” Mạc U ngay lập tức trả lời hắn, sung sướng hí mắt cười, hiện tại y chỉ muốn nhảy ùm xuống dưới ấy chứ.

Sở Thần từ phía sau đi đến bên cạnh Mạc U, nhìn dáng vẻ vui mừng của y, môi Sở Thần khẽ nhếch lên, không uống công hắn chuẩn bị bắt nạt này cho y.

Hang động ôn tuyền này là do một lần đuổi theo con hoẵng mà hắn tình cờ phát hiện ra. Lúc ấy, hắn đã nghĩ tới kỳ nghỉ đông này ngay tức khắc.

“Ngươi xuống ngâm mình trước đi, ta đi lấy vài thứ rồi sẽ quay lại ngay.” Bỏ lại một câu, Sở Thần liền rời khỏi.

Mặc dù cảm thấy từ hôm qua đến giờ Sở Thần là lạ, nhưng hiện tại ôn tuyền đã chiếm trọn tâm trí của y. Mạc U nhanh chóng cởi sạch quần áo, bước xuống làn nước ấm kia. Ngay tức thì, cả người từ đầu đến chân đều cảm thấy vô cùng thư thái. Thoải mái thở hắt ra một tiếng, Mạc U khép mắt lại, tận hưởng sự sáng khoái do ôn tuyền mang đến.

Bỗng nhiên, cả người y bị rơi vào một cái ôm quen thuộc. Thả lỏng người, Mạc U đem toàn bộ sức nặng giao cho Sở Thần. Nhưng chỉ một lát sau, cảm nhận được bàn tay hư hổng của người kia đang lần mò khắp cơ thể mình và cả vật cương cứng đang đâm vào đùi mình, Mạc U liền hiểu ra ý định của hắn. Hơi lúc lắc người tránh đi, hiện tại y chỉ muốn ngâm mình thôi nha.

“Ngoan nào bảo bối, không phải ngươi muốn sinh đứa nhỏ cho ta sao?” Cẩn cẩn vành tai Mạc U, Sở Thần thấp giọng thì thầm.

Hắn biết?!?!?! Mạc U ngạc nhiên nhìn Sở Thần, y tưởng mình giấu kỹ lắm rồi chứ, y vốn muốn tạo bất ngờ cho hắn, nào ngờ—

Sở Thần nhìn bộ dạng mất hứng của bảo bối nhà mình, ý cười trong mắt càng thêm đậm nét. Sao hắn có thể không nhận ra cơ chứ? Ánh mắt khao khát khi y nhìn bụng bầu của Lạc Ô và cả sự nhiệt tình trúc trắc khiêu khích hắn mỗi đêm. Y nào biết mỗi một cử động nhỏ nhất của y đều không thoát khỏi mắt hắn, bởi trong mắt Sở Thần trừ y ra chẳng còn gì nữa cả.

Cười cười, Sở Thần hôn nhẹ lên gáy Mạc U, nói khẽ bên tai y: “Nếu muốn sớm có đứa nhỏ thì phải nghe lời ta, được không bảo bối?”

“Ừm...” Nghe ngữ khí mờ ám của hắn, không biết hắn lại nghĩ ra chiêu gì trêu chọc mình, Mạc U có chút chần chờ, nhưng khi nghe đến ‘sớm có đứa nhỏ’, chút băn khoăn kia liền biến mất vô tung. Dù sao cũng không phải lần đầu y chiều theo hắn nha, với lại trong lúc đó y cũng không phải không thoải mái.

“Vậy thì, không được cãi lời ta, biết chưa ngốc?” Sớm biết y nhất định sẽ đồng ý, Sở Thần nở nụ cười âm tà. Bắt đầu tuần trăng mật thôi!

=====H=====

“Ừ~ nhẹ chút ...Thần.... ừm...”

Sở Thần men theo dòng nước nóng, từ phía sau đâm thẳng ba ngón tay vào trong mật huyết Mạc U, tay còn lại đỡ lấy y không để y khuỵu xuống. Đâm vào rút ra chừng vài cái, cảm nhận được ba ngón tay của mình được bao bọc trong sự nóng ẩm khít chặt, lại nghe những tiếng rên rỉ vụn vỡ ngọt ngào của y, Sở Thần khuyếch trương qua loa liền để y đứng khom người chống tay lên thành bể, đặt dục vọng sưng nóng của mình trước lối vào, không nói một lời thúc mạnh vào.

“Aaaaaa—”

Hét lớn một tiếng, nước mắt Mạc U ứa ra, môi dưới cũng bị y cắn rướm máu. Phía sau chưa được mở rộng hẳn, không trải qua tiền diễn, dù có nước ấm làm mềm nội bích, nhưng thứ kia của Sở Thần quá lớn, lại thô bạo tiến vào như thế, Mạc U cảm thấy đau vô cùng. Sở Thần không hề cho y chút thời gian hít thở đã vội vàng chuyển động. Mỗi lần đều đâm vào thật sâu, Mạc U có cảm tưởng hần như đang đâm thủng y vậy, đầu óc trống rỗng, Mạc U chỉ có thể há miệng liều mạng thở dốc.

“Ừm....Thần....ừ.. A...”

Mỗi một cú đâm rút, Sở Thần đều cố ý ma sát qua điểm nhạy cảm của y, tay hần luôn qua mân mê đầu nhũ y, thô bạo ngắt nhéo, phía dưới dán vào thật khít, điên cuồng đưa hạ thân, xen lẫn đau đớn khoái cảm nhanh chóng ập đến, phân thân y cũng chậm rãi dựng đứng lên, nhịn không được, Mạc U lần tay xuống dưới cảm lấy nó chậm rãi luật động. Qua một hồi, sau cú thúc mạnh của Sở Thần, y tiết ra, mà hần vẫn không hề có dấu hiệu hạ nhiệt

Chậm rãi rút dục vọng ra khỏi cơ thể Mạc U, Sở Thần ôm lấy người đang mềm nhũn sau cao trào bước ra khỏi bể nước. Đặt Mạc U lên giường đá, Sở Thần tách hông y ra kiểm tra. Do ngâm nước nóng nên cả người y đều ửng hồng, thấy phía sau y ngoại trừ hơi đỏ ra thì không hề bị thương chút nào, Sở Thần an tâm hơn. Xem ra hần nghĩ không sai, thân thể chủng cónhững đặc thì thích hợp với chuyện phòng the. Vậy là hần có thể buông tâm, tùy hứng một chút rồi.

Nằm trên giường đá, Mạc U khẽ rung mình, mặc dù đã ở đây khá ấm, nhưng so với độ nóng của ôn tuyền thì cách biệt xa. Tư thế nằm sấp khiến y không thể nhìn thấy phía sau, chỉ cảm nhận được Sở Thần tách hông y ra, sau đó—

“Ừ

Thần, lấy ra đi mà...ừm...”

Nhét một quả Y La vào trong huyết động Mạc U, thấy y ngo ngoáy muốn trốn thì vỗ hông y một cái, cảnh cáo

“Đã bảo không được làm trái ý ta mà bảo bối, đành vậy.” Nói xong, hần dừng tay không tiếp tục nữa. “Người tự mình nhét vào đi, nếu nhét vào được bảy cái, ta sẽ dịu dàng với người.”

Nghe hần nói, Mạc U xoay người lại, ủy khuất nhìn hần, thấy hần đứng yên, nhìn y mỉm cười hiền nhiên không có ý định thay đổi chủ ý. Không còn cách nào khác, Mạc U cầm lấy một quả Y La nhỏ, mềm, màu đỏ lên do dự một chút rồi chậm rãi nhét vào cửa sau của mình.

Sở Thần đứng bên nhìn y khó khăn cho từng quả Y La vào trong cơ thể, hai mắt dần chuyển sang màu xám đục. Quả Y La là Sở Thần được Hồ Đầu giới thiệu cho, đó là một loại quả có tác dụng trị thương cầm máu. Hiện tại y cần nó.

Mạc U cắn răng cố hết sức nhưng khi nhét đến quả thứ ba thì y đã không thể chịu được nữa, mồ hôi y đã tuôn ra ướt đầm vầng trán, phân thân y cũng lại hơi hơi ngẩng đầu lên. Biết mình không thành công, lại nhìn đôi mắt tối sầm của hần, Mạc U quay sang mang theo tia lấy lòng ôm lấy Sở Thần, trong lòng thâm hy vọng hần đừng quá thô bạo. Sở Thần bình thường rất ôn nhu nhưng khi hoan ái thì rất đáng sợ nha...

Sở Thần đưa tay vuốt nhẹ tóc y, khàn giọng nói: “Nằm úp sấp, nâng hông cao lên.” Giọng điệu không cho phép cự tuyệt.

Nhìn y ngoan ngoãn làm theo lời mình, mật huyết phần hồng luân phiên hé mở, bên trong ẩn hiện những quả đố, tất cả hiện ra mồn một trước mắt hắn, Sở Thần nằm đè lên người y, nói khẽ bên tai y một câu “Ráng nhìn một chút.” Ngay lập tức đẩy mạnh phân thân lửa nóng của mình vào, mật huyết đã chứa ba quả Y La nay càng thêm chật chội. Mạc U kêu lên một tiếng đau đơn.

“Aaaa—”

Sở Thần nắm chặt eo Mạc U, thúc thật mạnh vào, nghiền nát số quả đại kia, thịt quả kết hợp với *** thủy mật huyết tiết ra tạo thành chất lỏng bôi trơn tuyệt vời, khiến cho Sở Thần ra vào càng thêm trơn tru, tiếng rên rỉ của Mạc U cũng bắt đầu trở nên ngọt ngào hơn. Sở Thần thò tay bịt chặt lỗ nhỏ trên đỉnh phân thân của Mạc U, ngăn cản y phát tiết

“Thần, buông ...ư...”

Tuyến tiền liệt liên tiếp bị đánh vào, khoái cảm cuộn trào muốn bắn ra nhưng lại bị cản trở, Mạc U khó nhịn vặn vẹo mông.

“Ngoan, một chút nữa thôi, cùng ta.”

Xoay cầm y lại, Sở Thần hôn lên môi y, đầu lưỡi chui vào liếm lộng xung quanh, quét sạch mật ngọt trong khoang miệng y. Mạc U cũng nhiệt tình đáp lại hắn. Qua một lúc, Sở Thần nhấp mạnh vài cái phóng thích thật sâu vào trong cơ thể y, dịch thể nóng hổi từng dòng từng dòng bắn mạnh vào khiến Mạc U nẩy mạnh người, tay Sở Thần vừa buông, y liền tiết ra.

Hai lần cao trào làm Mạc U mệt lả người, gục xuống giường, ồ ồ thở gấp, cả người y lúc này mềm nhũn, tay chân thì mỏi nhừ. Sở Thần để yên trong cơ thể y một chút rồi chậm rãi rút ra. Nằm xuống bên cạnh Mạc U, hắn vuốt nhẹ lưng y, giúp y điều chỉnh hô hấp lại.

Bóp nát một quả Y La, Sở Thần đút vào miệng Mạc U, lại ngồi dậy, múc một bát cháo đem từ nhá đến đút y ăn. Thấy y ăn hết thì mỉm cười hôn lên má y một cái, nhẹ nhàng giúp y xoa bụng tiêu thực.

“Bại hoại.” Môi cong lên, Mạc U gầy gầy cái thứ khiến y vừa khổ sở lại vừa vui sướng kia. Đáng ghét, còn lớn đến như vậy làm gì chứ.

“Vốn muốn cho người nghỉ ngơi chốc lát, xem ra không cần thiết rồi.” Đen mặt nhìn vật nhỏ ngu ngốc không biết tốt xấu, Sở Thần nói xong liền dùng một sợi vải buộc chặt đỉnh phân thân y, rồi lật người y lại.

Thật ra, vừa làm ra hành động kia Mạc U đã hối hận rồi. Bị hắn lật người lại, quỳ gối hai tay chống thẳng, bỗng Mạc U cảm giác có gì đó khác lạ, xoay người lại, y liền nhìn thấy — Cậu đầu?!?!!!!

Sững người một chút, biết hắn muốn làm gì, y méo mào, vội vàng nài nỉ cầu xin

“Thần, biến lại hình người được không?”

“Người không muốn đưa nhỏ nữa à?” Sở Thần dùng một câu chốt cuộc đối thoại lại ngay.

Mạc U vừa nghe đến ‘đưa nhỏ’ thì chậm rì rì quay người lại, ngay lập tức bị đè lên, bộ lông xám cọ xát da thịt khiến y có chút ngứa ngáy, liếc xuống bộ vị sinh dục phía dưới của hắn, bất giác lại căng thẳng cả lên. Y chắc sẽ không bị đâm nát luôn đó chứ.

Sở Thần vươn đầu lưỡi liếm xung quanh huyết đông của y, dùng nước bọt giúp nó trơn thêm một chút. Cảm thấy đã tạm ổn, hắn liếm lưng y một chút rồi chậm rãi đưa phân thân của mình vào.

“Ư...ưm...ưm...ư.”

Cảm nhận được phân thân Sở Thần vừa tiến vào liền phình to lên gấp mấy lần, lại như mọc ra một cái móc câu bầu chặt lấy vách tường non mềm bên trong cơ thể mình, Mạc U vừa cảm thấy lạ lẫm vừa đau rất. Phân thân bị cột chặt, không thể phát tiết. Cảm giác bị nhồi đầy khiến y rên lên từng tiếng đứt gãy. Tâm lý đang mập mờ với một dã thú làm cho Mạc U thấy thẹn rồi lại mang theo tia kích thích khó nhịn, *** dịch trong mật huyết cũng bắt đầu tràn ra.

Sở Thần dừng một chút, biết y đã thích ứng liền không cố kỵ mãnh liệt luật động. Bên trong y vừa ẩm ướt vừa nóng, cho dù đã làm lâu vậy nội bích vẫn gát gao cần chặt lấy hắn cơ hồ khiến hắn điên cuồng.

“Umn...Ư...a...ư...”

Nếu lúc này có ai tiến vào hang động sẽ bắt gặp một cảnh tượng cực kỳ *** loạn, một con sói hoang to lớn đang đè lên người một thiếu niên nhỏ gầy, khối thịt khổng lồ miệt mài ra vào trong hậu môn của y, thiếu niên kia thì đang rên rỉ một cách thống khổ nhưng lại có chút vui sướng.

“Aaa...ư...ưm...”

Hai tay Mạc U đã không thể chống đỡ được nữa, y úp mặt xuống giường, mông vẫn nhếch lên cao đón nhận từng cú đâm vào của hắn. Vai, gáy và cả mông y đã bị hắn cắn ứa máu, phân thân phía dưới đã trương to nhưng y không dám tháo ra, nước mắt ướt đầm cả khuôn mặt nhưng vẫn cố gắng xoay mông giúp hắn tận hưởng. Sở Thần thô bạo ác liệt như vậy làm y có chút ủy khuất lại có chút mừng rỡ— càng mạnh bạo càng chứng minh hắn yêu y càng nhiều nha!

Ước chừng một canh giờ, Sở Thần áp chặt hạ thể vào mông y, mạnh mẽ bắn tinh. Cả người Mạc U co giật mạnh, cong người hứng lấy những dòng tinh của hắn.

Qua một hồi lâu, Sở Thần mới rút phân thân ra, biến lại hình người, với tay lấy một nút gỗ bịt chặt cái lỗ nhỏ của y lại.

“Thần.... cho ta bắn.” Vô lực xoay đầu lại nhìn Sở Thần, Mạc U yếu ớt nói. Y nhìn đến sắp hỏng rồi.

“Cầu ta, bảo bối.” Vừa nói vừa vuốt ve lên xuống phân thân bé bỏng đang cần bộc phát kia

“Cầu... cầu người, phu quân.”

“Ngoan.” Sở Thần tháo dây buộc, một dòng dịch trắng tràn ra. Mạc U liền gục xuống giường.

Sở Thần cắn vài quả Y La rồi cúi đầu mớm vào miệng y, dòng nước ngọt lịm chảy vào cuống họng khô rát khiến Mạc U cảm thấy dễ chịu hơn hẳn. Tham lam mút lấy môi Sở Thần, y muốn nhiều hơn.

“Yêu tinh này...” mắng khê một tiếng, Sở Thần dùng miệng đút y thêm vài quả, sau đó lạnh giọng nói:

“Khỏe rồi, vậy tiếp tục nào.” Đưa phân thân đã mềm nhũn của mình đến bên môi Mạc U, ra lệnh: “Ngậm nó.”

Do lần ăn đau vừa rồi, Mạc U ngoan ngoãn trườn dậy, há miệng ngậm lấy dục vọng của hắn. Phía sau bị trướng đầy có chút khó chịu. Mùi xạ hương xông thẳng vào mũi, cả vị tanh tưởi đọng lại trên đó làm y nhả ra

“Ọe...ọe...khụ khụ...”

Áp chế bớt cảm giác buồn nôn, y vội vàng cho thứ kia vào lại miệng, nhớ lại những hình ảnh Lạc Ô cho y xem trước kia, Mạc U chậm rãi phun ra nuốt vào dục vọng của Sở Thần. Cảm giác phân thân trong miệng lớn thêm một vòng thì vui mừng đẩy nhanh tốc độ. Khối thịt trong miệng càng ngày càng lớn, Mạc U đã chỉ có thể ngậm lấy phân nửa, cộng thêm thể mao của hắn chĩa vào mặt khiến y khó chịu nhưng vẫn cố cử động lên xuống.

Sở Thần nhìn đôi môi sưng đỏ bóng lưỡng cật lực hầu hạ mình, mặc dù lần đầu có hơi trức trặc, răng nanh đôi lúc cạ vào chỗ yếu hại của hắn nhưng Sở Thần vẫn cảm thấy hưng phấn vô cùng.

Rút phân thân ra khỏi miệng y, cầm lấy võ thật mạnh lên má y vài cái, rồi lại thô bạo nhét vào. Sở Thần nắm lấy tóc Mạc U, tự mình chuyển động ra vào, ép y phải há miệng thật lớn, đẩy mạnh vào sâu cuống họng y, cứ thế vài lần thì dừng lại, lệnh nói

“Bảo bối, cái miệng phía dưới của người hết chỗ chứa rồi, đành phải nhờ cái miệng nhỏ nhắn này vậy, mút mạnh một chút, ta muốn bắn vào đây.”

Mạc U có chút khó thở nhưng vẫn nhu thuận nghe theo, mút mạnh vài cái thì một dòng dịch thể phóng sâu vào cuống họng y. Không thể tránh đi, y đành phải cố gắng nuốt xuống, nhưng căn bản không thể nào nuốt hết vào được, dịch thể tràn ra ngoài khóe môi cực kỳ *** mỹ.

“Khụ khụ khụ...”

Sở Thần vuốt lưng y, bất ngờ bế bổng y lên ngậm lấy môi y. Hôn hết sức dịu dàng, giống nhút nhát thú vừa rồi không phải hấn vậy.

“Ừ”

” Mạc U hơi cựa người, động phải nút gỗ phía dưới lập tức rên rỉ ra tiếng. Lại nghe hấn thấp giọng cười, nói:

“Vi phu chưa no nha bảo bối, nhưng phía dưới người đầy rồi, vậy nên phải rửa sạch đi đã.” Nói xong liền bế y xuống ôn tuyền.

Tắm rửa sạch sẽ xong, Sở Thần lau khô người y, mặc vào cho y một chiếc áo choàng lông lớn, nhưng lại không cho y mặc quần. Mạc U then đỏ mặt trừng hấn một cái. Không biết hấn lại muốn làm gì đây.

“Ăn cơm trước đã, hay người muốn tiếp tục luôn?”

“Ăn cơm, ta đói.”

Phì cười một tiếng, Sở Thần bưng hạp cơm lại, múc cháo ra đút y ăn. Do quá mệt, y ăn liền hai chén. Sở Thần ngồi bên cạnh ngó nướng nhìn y no nê rồi nằm ườn ra xoa bụng, cười cười, bước lại giúp y xoa xoa.

.....

Đã hai ngày trôi qua, Sở Thần như một con dã thú đói khát không ngừng đòi hỏi, tác cầu trên cơ thể Mạc U. Qua những lần làm tình, hấn biết cơ thể y tuy gầy yếu nhưng dẻo dai, sức chịu đựng lại hơn người, cộng thêm quả Y La hỗ trợ, cho nên hấn càng ngày càng không cố kỵ, càng làm càng mạnh bạo. Mà Mạc U nhu thuận lại như chất kích thích khiến hấn càng thêm cuồng dã.

Hiện tại, Mạc U đang đứng thẳng chống tay lên vách đá, chân dang rộng ra, cong người chống hông tự mình đưa đẩy khối thịt to lớn của Sở Thần ra vào trong cơ thể. Miệng không ngừng rên rỉ

“Ừ...ừm...ừ...”

“Xoay hông mạnh lên, đã cho người nghỉ ngơi một đêm rồi thì nên dùng sức một chút.” Võ mạnh hông y, Sở Thần xấu xa hỏi: “Thoải mái không, bảo bối?”

“Thoải mái...ừm...lớn quá...ừ...” Mạc U trải qua điều giáo ngoan ngoãn thành thật trả lời. Những lời *** đang khiến y ngượng chín mặt. Cố gắng lắc hông cho hấn tiến vào sâu thêm. Phân thân của y đang bị cột chặt để không tiết ra quá sớm.

“Ng Sloan thật.” Khen một câu, Sở Thần rút ra, lệnh nói: “Xoay người quỳ xuống.”

Biết hấn muốn gì, Mạc U xoay người lại, quỳ xuống, vươn đầu lưỡi liếm lộng dục vọng của Sở Thần, sau đó há miệng thật to phun ra nuốt vào. Nước mắt tràn trề trên gương mặt nhỏ nhắn.

Đứng yên cho y hầu hạ, khi sắp tới cao trào, hấn mạnh mẽ nâng hông y lên, cắm vào phóng ra bên trong.

Trong bụng y không biết đã chứa bao nhiêu dịch thể của hấn nữa, nhưng mật huyết vẫn co bóp như muốn hút cạn hấn.

Lôi phân thân ra, Sở Thần dùng nút gỗ bịt kín lại. Mỗi lần bắn vào hấn đều giữ lại bên trong một lúc rồi mới tháo ra. Không chỉ Mạc U, Sở Thần cũng muốn sớm có một đứa nhỏ của hấn và y. Cho nên hấn càng phải tích cực cây cày hơn nữa.

Mạc U nằm rạp dưới mặt đất bình ổn hô hấp, thấy hấn đưa phân thân đắm tình trước mặt mình, ngoan ngoãn há miệng nuốt sạch.

Sở Thần khom người bế y đặt lên giường, hôn lên môi y một chút rồi cúi người tháo dây buộc trên phân thân y ra, ngậm lấy nó liếm hút. Động tác cực kỳ dịu dàng hầu hạ y tiết ra những giọt tinh hoa cuối cùng.

“Xong rồi?” Thoải mái nằm trên giường, Mạc U mở to mắt nhìn Sở Thần.

“Ừ, hôm nay tha cho người, cực khổ rồi bảo bối.” Ôm y vào lòng, Sở Thần vuốt ve mấy vết sẹo trên khắp cơ thể y “Đau không?!”

“Ừm, đau nhưng... ta thích.” Hai tiếng cuối cùng nhỏ như muỗi, Mạc U đỏ bừng mặt, xấu hổ vùi đầu vào lòng hắn, nghe hắn cười thì há miệng cắn hắn một phát, khẽ mắng: “Bại hoại.”

Đưa tay xoa bụng y, Sở Thần cười lớn.

hương 23:

Bảy ngày bảy đêm

Một lần nữa mở mắt ra, Mạc U thấy mình đã quay về nhà từ lúc nào. Nằm trên chiếc giường êm ái ấm áp, y thử động thân, nào ngờ cơ thể đau nhức như rục rã ra làm y đành phải ngoan ngoãn nằm yên.

Không biết Sở Thần đã đi đâu rồi nha!! Bất chợt nhớ tới mấy ngày mấy đêm cuồng hoan trong hang động, cả người y liền biến thành con tôm luộc. Phía sau y tê dại đau nhức, còn có chút trướng đầy giống như Sở Thần vẫn còn đang ở bên trong vậy. Cúi đầu nhìn xuống người, chỉ có thể hình dung bằng hai chữ—thê thảm.

Trước ngực bị tàn phá nặng nề, tím xanh khắp người, bụng với đùi non bị hắn cắn chi chút sẹo. Tuy đáng sợ nhưng được nhìn thấy một mặt khác của Sở Thần khiến y có chút vui sướng. Hắn điên cuồng vì y nha!!!

Khi Sở Thần bước vào thì bất gặp vật nhỏ của hắn đang ngậy ngốc khúc khích cười. Lúc hoan ái thì kiều mị, ngọt ngào, bây giờ lại ngốc trở lại rồi.

“Hưng phấn như vậy? Chúng ta tiếp tục?” Nâng cằm y lên, Sở Thần tà tà nói.

Nghi hoặc nhìn nhìn Sở Thần, vật nhỏ ngu ngốc nào đấy không biết sống chết, ngậy thơ thốt ra một câu

“Người còn cương được?”

Vốn chỉ muốn trêu y nào ngờ khả năng sinh lý bị nghi ngờ, đầu sói nào đỏden mặt nhào tới, cười lạnh

“Người thử là biết vì phụ được hay không được, ngu ngốc.”

Hậu quả của việc nghi ngờ và chứng minh là Mạc U phải nằm liệt cả tháng trời trên giường.

.

.....

.

“Thần, chúng ta qua thăm Lạc Ô đi.”

Bưng chén canh gà húp một ngụm, thoải mái híp mắt lại, Mạc U sức nhớ ra gì đó quay sang nói với Sở Thần.

Thấy trời dần sang xuân cũng đã bớt lạnh, Sở Thần nghĩ một chút gật đầu đồng ý.

Điền Ưu nhận lấy con cá chép to trên tay Sở Thần, gật đầu cảm ơn, Lạc Ô thì vác bụng bầu nhanh chóng kéo tay Mạc U vào trong phòng trò chuyện. Hơn hai tháng nay hắn đã không gặp y rồi.

“Hồng hết rồi!” Chột chột vùng cổ chỉ chút vết bầm tím của y, Lạc Ô cười cười chọc ghẹo. “Xem ra người đã có một kỳ nghỉ đông vui về nhà~”

Mạc U đỏ bừng mặt, túng quần quay mặt đi không dám nhìn Lạc Ô. Đối lại là một tràng cười khiếp đảm của hắn.

“Muốn sờ thử không?” Thấy y cứ nhìn chăm chăm bụng mình, Lạc Ô hỏi.

“Muốn.” Khẽ đưa tay chạm vào phần nhô ra trên bụng Lạc Ô, Mạc U càng thêm ước ao.

“Đợi ta một chút,” bỗng Lạc Ô đứng dậy, lấy ra một cái hộp đưa cho y “Cho người, đây là bí quyết mẫu thân ta truyền lại.” Mẫu thân hắn chính là một á chủng.

“Bí quyết???” Nhìn những hạt thủy châu màu đen trong hộp gỗ, Mạc U hỏi lại

“Đúng vậy, dùng thứ này, hoan ái liên tục bảy ngày, một tháng sau nhất định thụ thai.” Lạc Ô thần thần bí bí giải thích.

Nhận lấy chiếc hộp gỗ trên tay Lạc Ô, Mạc U ngây người ra “Thật sao?”

“Thật, người về thử là biết. Chỉ sợ người chịu không nổi thôi.” Có kẻ nào đó gian tà cười nói.

Mạc U ngây thơ bị người nào đó dụ dỗ, trong lòng thầm hạ quyết tâm phải cố gắng bỏ thân thể. Chỉ là nếu suy nghĩ cẩn thận sẽ phát hiện ra lỗ hổng — nếu linh nghiệm vậy sao Lạc Ô không dùng mà phải đợi mất hai năm mới có thai. Ai.....

.

.

.

Những ngày sau đó, dưới con mắt khó hiểu của Sở Thần, Mạc U ra sức ăn thật nhiều. Lúc đầu Sở Thần còn có chút nghi hoặc, nhưng sau nửa tháng thấy y có da có thịt hơn, hẳn chẳng nghĩ nhiều nữa, chỉ chuyên tâm nấu thật nhiều món ngon vỗ béo vật nhỏ của hắn.

Mùa đông lạnh giá đã tan biến, khí trời vào xuân ấm áp, trong lành. Muôn hoa đua nhau khoe sắc, vạn vật tràn đầy sức sống. Mọi người trong thôn bắt đầu tất bật sửa soạn nhà cửa đón xuân.

Sở Thần đi ra hang lương thực kiểm tra lại, cảm thấy đủ sức dùng trong nửa tháng nữa thì hài lòng. Bưng tô canh cá bước vào phòng, vừa vào tới thì bắt gặp vật nhỏ của hắn đang ngồi trên giường cặm cụi đọc đọc xem xem giớ, có vẻ rất bí mật. Đặt tô canh xuống bàn, Sở Thần nhẹ nhàng đi đến sau lưng y nhìn thử.

“Vật nhỏ *** đang, nửa tháng rồi không chạm vào người, muốn lắm rồi à?” Đúng là nửa tháng nay y lấy lý do muốn bồi bổ sức khỏe không cho phép hắn chạm vào mình, cự tuyệt hẳn cầu hoan, hại hắn nhịn đến khổ sở.

Mông bị bóp mạnh làm cho Mạc U giật nảy người, nghe Sở Thần nói vậy thì xấu hổ vô cùng. Vội vàng xoay người lại giấu ‘bí kíp’ của Lạc Ô ra sau lưng, cười ngượng:

“Không phải... là....là...”

“Chuyện gì? Đến cả phu quân mà người cũng muốn giấu à?” Sở Thần nhún mày, trầm giọng ép y phải nói ra.

“Không phải, là thế này....”

Lúng túng kể hết ra những gì Lạc Ô chỉ, Mạc U đỏ mặt cúi đầu len lén liếc trộm Sở Thần.

Sở Thần nhìn mấy viên mọng nước màu đen trong hộp gỗ cầm một viên đưa lên mũi ngửi — chỉ là một loại tinh dầu cô đặc có tác dụng bôi trơn, lại nghe câu chuyện hoang đường kia, cau mày không nói gì cả. Bảy ngày bảy đêm hoan ái? Có ngốc cũng phải nghe ra điều vô lý trong đó. Hắn bắt đầu có chút không hiểu Mạc U vì sao lại muốn có đứa nhỏ như vậy

Quỳ trước mặt Mạc U, nâng mặt y lên nhìn mình, Sở Thần ôn nhu hỏi:

“Người không tin ta?”

“Không phải, ta tin người, nhưng mà....” nhỏ giọng trả lời hắn, y thoáng dừng lại, những bất an trong lòng như nước vỡ bờ tràn ra thành những tiếng nức nở không kìm được: “Hức...hức... nhưng ta sợ một ngày nào đó người sẽ rời khỏi thế giới này như người từng đến vậy... ta chỉ muốn có giớ ràng buộc chúng ta lại với nhau... ta biết người rất tốt với ta, rất yêu ta, nhưng ta vẫn cứ nhịn không được mà lo sợ... hức... Thần, ta rất yêu người nha.”

Dịu dàng vuốt ve mái tóc vật nhỏ đang chôn đầu vào ngực hắn nức nở, nghe y nói ra lời yêu, Sở Thần cảm giác những giọt nước mắt nóng ẩm của y thấm qua lớp vải, chảy vào tim hắn — bỏng rát, nhức nhối nhưng cũng rất ấm áp.

Vật nhỏ ngu ngốc này, bảo bối của hần, hần không ngờ y lại có nhiều bất an như vậy. Tự trách mình, Sở Thần đưa tay lau đi những giọt lệ lo sợ kia, hôn nhẹ lên trán, mũi rồi dừng lại trên đôi môi phẩn hồng. Sở Thần hôn rất chuyên tâm, rất ôn nhu, như muốn vỗ về an ủi y. Rồi khỏi môi Mạc U, Sở Thần nắm lấy tay y đặt lên vị trí trước ngực mình

“Bảo bối, cảm nhận được không? Nơi này chỉ vì ngươi mà sống, ngươi nói xem nếu rời khỏi ngươi nó sẽ còn đập nữa không?”

Nhìn vào cặp mắt đỏ hoe, Sở Thần mỉm cười, nói tiếp:

“Ta không phải đã nói rồi ư, cả đời này ta sẽ quấn chặt ngươi cho đến chết...”

“Xui xẻo, không được nói bậy.” Mạc U nghe đến chữ chết liền bịt miệng hần lại, không cho hần nói nữa “Là ta lo nghĩ lung tung, ta tin ngươi mà! Nhưng ngươi không muốn đứa nhỏ sao?” Đôi mắt to tròn mở to hỏi hộp nhìn hần.

Sở Thần bật cười, liếm lên ngón tay y, gặm gặm mấy cái mới thả ra, vỗ nhẹ đầu y mấy cái, nói: “Ngươi đã là ràng buộc cả đời của ta rồi, đứa nhỏ ta đương nhiên muốn, bởi vì đó là do ngươi sinh cho ta, hiểu không?”

Ngẫm ngẫm lại từng chữ trong lời nói của hần, hai mắt Mạc U nóng bừng lên, ôm chặt lấy Sở Thần. Có một người xem mình là tất cả của hần, yêu hết mọi thứ thuộc về mình, y còn đòi hỏi gì nữa, gặp được hần là niềm hạnh phúc nhất đời của y. Mỗi nở một nụ cười ấm áp, giờ phút này trong lòng y chỉ có ngọt ngào chiếm giữ mà thôi.

Một lúc sau, y ngẩng đầu lên nhìn Sở Thần, ngượng ngùng nói khẽ: “Vậy ngươi không muốn bảy ngày bảy đêm hoan ái sao?”

Lần này đến phiên Sở Thần ngẩn người, khó tin nhìn y. Vật nhỏ nhà hần tháo gỡ lệnh cấm cho hần ư? Nuốt xuống một ngụm nước bọt, Sở Thần khàn giọng cảnh báo: “Ngươi biết ta thích cuồng hoang?”

Mạc U đỏ mặt gật gật đầu, qua mấy lần ân ái, y đã nhận ra điều này.

“Vậy lúc đó mọi chuyện đều phải nghe theo lời ta, không được làm trái ý, cũng đừng khóc bảo ta dừng lại, được chứ?”

“Ừm.” Xấu hổ gật đầu, Mạc U đỏ mặt đáp ứng.

Cười tà một tiếng, Sở Thần bưng tô canh qua, múc cho y một chén, nói:

“Bảo bối, ăn đi, bảy ngày bảy đêm tới phải để ngươi chịu khổ rồi.”

23. Chương 23: Điền Cuồng

Cảnh báo: H nặng 21+, thú x nhân

Bạn nào ngán H thì bỏ qua chương này luôn cũng được, chương này đơn thuần là H, xem như 1 phiên ngoại H thôi:”>

Chiều tà, trong khu rừng vắng lặng thôn Thác Thủy, ánh hoàng hôn thả mình buông lơi, dùng sắc cam xinh đẹp của mình chiếu rọi khắp nơi — tạo nên một quang cảnh vô cùng diễm lệ.

Lúc này, tại căn nhà nhỏ nằm giữa rừng hoa, nhũn như hiện vang lên tiếng thở dốc nho nhỏ.

Mạc U hiện tại đang nằm trên người Sở Thần hé miệng hấp thu dưỡng khí sau nụ hôn dài tưởng chừng như bất tận.

“Ngoan, chỉ mới bắt đầu thôi mà, thoát y.” Sở Thần nâng vật nhỏ dậy, nhẹ nhàng lệnh nói.

Chậm rãi leo xuống người hắn, Mạc U đỏ mặt đưa tay từng lớp từng lớp trút bỏ quần áo trên mình xuống.

Sở Thần ngồi trên ghế bành gỗ, nhìn đường cong nhỏ nhắn dần lộ ra trước mắt, dưới đường nhìn của mình mà trở nên ửng hồng quyến rũ, bộ vị cấm dục đã lâu nay trưởng đau, phình to, đứng thẳng tạo thành túp lều lớn ở quần.

“Lại đây.”

Mạc U tiến tới bên người hắn, không đợi hắn ra lệnh, ngoan ngoãn giúp hắn thoát y. Dục vọng to lớn kia bật ra khỏi lớp vải sừng sững chia thẳng. Cúi đầu, Mạc U khê đánh lưỡi lên đỉnh phân thân, kéo rê dọc theo chiều dài của nó, sau đó chậm rãi há miệng nuốt nó vào họng. Dùng lưỡi môi hấp duyên, đều đặn phun ra nuốt vào dù cho y vẫn chỉ có thể ngậm được một nửa chiều dài của nó mà thôi. Hai tay cũng vào cuộc, vân vê hai quả bóng tròn căng mọng hai bên, phối hợp với động tác lên xuống của đầu.

Sở Thần ngẩng đầu dựa vào thành ghế, mặt vẫn không đổi sắc nhưng hô hấp đã có chút loạn nhịp. Yêu tinh hư hỏng này —

Lấy ra một viên nhộng đen to bằng một hạt ngọc trai – tiên đan của Lạc Ô, Sở Thần cúi người mân mê xung quanh của mình Mạc U, rồi đột ngột nhét vào, người phía dưới hơi căng người, động tác liếm mút cũng mạnh hơn, nhưng rất nhanh thả lỏng. Cho vào ba viên, Sở Thần vỗ vỗ mông y vài cái, nói:

“Cắn chặt một chút, rơi ra thì đừng trách ta.”

Mạc U bối rối co chặt nội bích lại, sợ rằng sẽ làm rơi thuốc ra mất, môi cũng hấp duyên nhanh hơn.

Siết chặt lấy tóc Mạc U, Sở Thần thúc hông thật mạnh lên, bàn tay đang cố định đầu y đè thật mạnh xuống, một đường đâm thẳng vào yết hầu y, để yên như vậy vài giây rồi mới rút ra, sau đó lại giống như vậy đâm vào.

Mỗi cú đâm của Sở Thần, Mạc U tưởng chừng đã tắt thở, vô cùng khó chịu nhưng vẫn cố gắng phối hợp.

Đâm mạnh vào cú cuối cùng, Sở Thần rút ra xoay người y lại thô bạo cắm vào mông y bất tỉnh. Đột ngột bị đâm vào khiến y hét lớn

“Aaaa—”

Do bị kích thích, nội bích run rẩy khép mở, dịch thể ồạt tràn vào khiến viên nhộng trượt ra ngoài, Mạc U cố giữ lại nhưng không thể. E ngại nhìn về phía Sở Thần.

Sở Thần không nói gì, đứng dậy vòng qua trước mặt y, đưa phân thân bán cương đến bên môi y. Mạc U ngoan ngoãn ngậm lấy mút sạch dịch thể còn dính trên đó.

Lúc này, y đang bò trên mặt đất, cật lực phun ra nuốt vào khối thịt khổng lồ, phía sau từng giọt dịch thể trắng đục tràn ra mép mông nhiều xuống sàn gỗ.

Rút dục vọng nóng hổi của mình ra khỏi miệng Mạc U, lật ngửa y ra, Sở Thần quỳ giữa hai chân y, tách chân y ra. Khều khều phân thân bé nhỏ của người dưới thân, Sở Thần cười nói: “Phạt người không được chạm vào, dùng mặt sau xuất ra, hiểu không bảo bối?”

“Vâng, phu quân tiến vào.”

Gật nhẹ, Mạc U tự dạng chân ra thật rộng, dùng tay nắm lấy, trưng bày hạ thể trước mặt Sở Thần, mỉm cười nhìn hắn.

‘Ong’ một tiếng, Sở Thần biết sự kiềm chế của mình đã đứt đoạn. Không nhiều lời, hắn đâm mạnh vào. Nghiền vỡ hai viên nhộng còn sót lại, điên cuồng dong đưa eo. Bên trong Mạc U đâu đó đầm từ bao giờ. Đưa tay quệt một ít chất lỏng chực trào ở nơi kết hợp, Sở Thần đưa đến trước mặt y: “Liếm sạch!”

Vươn đầu lưỡi chậm rãi liếm sạch ba ngón tay của hắn. Ngay lập tức, Mạc U giật nảy người. Bởi vì Sở Thần đã kéo thẳng chân y lên cao rồi gấp lại, từ trên đâm mạnh vào.

“A....ư...ưm...”

“Thoải mái không?”

“Thoải....thoải mái...ừ...ừm..”

Mạc U cong người, rên rĩ đón nhận từng đợt tấn công mãnh liệt của hắn. Phân thân rút gần hết ra rồi lại mạnh mẽ đâm vào. Hai đầu nhũ bị hắn cắn rướm máu, đau đớn xen lẫn khoái cảm kích thích thần kinh y tột độ, Mạc U không thể làm gì hơn là co chặt nội bích gắt gao cắn nuốt lấy hắn.

“Aaaa—”

Hét lên một tiếng, hai mắt trợn to, Mạc U bắn ra, bạch trọc phun lên vòm ngực vạm vỡ săn chắc của Sở Thần. Buông lỏng tay, Mạc U nằm im ổn định nhịp thở lại.

Sau chừng chục cú nhấp mạnh, Sở Thần cũng tiết ra. Phóng vào tận cùng trong cơ thể Mạc U. Chậm rãi rút ra, sau đó nhanh chóng nhét một miếng vải nhỏ vào, Sở Thần nằm ngửa xuống bên cạnh y, vuốt ve tấm lưng trần bóng loáng nhẵn nhụi.

Phục hồi, Mạc U hôn lướt qua môi hắn một cái, vươn đầu lưỡi liếm sạch số chất lỏng mình bắn ra trên ngực hắn, một đường hôn thẳng xuống phía dưới, chậm rãi khiêu khích.

Lau chất lỏng dính trên mép Mạc U, Sở Thần cười cười mắng một tiếng “Yêu tinh.” Rồi đè y xuống, tiếp tục công việc bấy ngày bấy đêm của mình.

=====H=====

Đã năm đêm trôi qua, ban ngày, Sở Thần và Mạc U cùng nhau tận hưởng cuộc sống gia đình hạnh phúc, nhưng khi đêm đến, bọn họ lại quấn lấy nhau, điên cuồng đong đưa thân mình.

Không hiểu sao Mạc U vẫn thấy Sở Thần chưa dùng hết lực. Mặc dù có chút thô bạo nhưng vẫn không bằng lúc ôn tuyền nha! Linh cảm cho y biết, mọi chuyện không trôi qua êm êm như thế.

Sự thật chứng minh linh cảm y chưa bao giờ sai.

.

.

“Thần, tối rồi làm được không?”

Nhìn bầu trời dửng dề về chiều nhưng vẫn còn rất sáng tỏ, Mạc U ngáp ngừng nài nỉ con sói to lớn trước mặt.

“Lúc trước cam đoan thế nào? Là người nói sẽ chiều theo ta cơ mà!”Đanh giọng, Sở Thần lãnh khốc nhìn chằm chằm Mạc U. “Xoay người, chống hông lên.”

Biết mình làm hắn mất hứng, Mạc U cắn răng, xoay người lại chống tay lên gốc cây, ngượng ngùng khom người vênh hông ra.

Mạc U hiện chỉ khoác một lớp áo mỏng cúi người xuống khiến cho chỗ tư mật bại lộ rõ ràng trước mắt Sở Thần. Cảm nhận được đầu lưỡi hắn đang đâm vào trong hậu môn, thọc xoáy trong đó, hai chân Mạc U run run. Giữa rừng làm ra chuyện này, lại còn thú giao khiến y vừa thẹn vừa sợ, lỡ đâu có người thợ săn nào đó tiến vào...

Cảm thấy y căng thẳng, Sở Thần cắn hông y một cái, cảnh báo:

“Thả lỏng, hôm nay ta không nhịn nữa đâu.”

Biết hôm nay mới là chính thức bắt đầu, Mạc U cố gắng thả lỏng, vừa lo lắng vừa hồi hộp mong chờ...

Nghe thấy những tiếng gầm gừ dần tiến lại về phía mình, Mạc U hoảng hốt quay đầu lại nhìn thì thấy một đàn sói hoang đang bao vây xung quanh liên sợ hãi đứng dậy, núp sau Sở Thần.

“Đừng sợ, chúng giúp ngươi canh chừng, bây giờ thì quỳ xuống đi, bảo bối, vì phu đút hai cái miệng nhỏ nhắn của ngươi ăn no.”

Sợ chọc giận hắn, Mạc U gục cõng thẹn qua, chậm rãi quỳ xuống, hai tay chống lên mặt đất, nâng hông thật cao lên.

Sở Thần chồm lên người y, dùng phương phức *** của động vật, hai chân trước bấu lấy vai y, đặt phân thân trước cửa động hung hăng đâm vào.

“A...a...a..”

Hai vai bị bấu đau nhưng không thể so với cơn đau ở phía dưới. Phân thân hấn vừa vào liền trướng to lên như muốn xé rách hậu môn y, móc câu bật ra cấu vào vách tường bên trong, muốn rút cũng không rút ra được.

Không cho Mạc U chút thời gian thích ứng, Sở Thần đã liều mạng đâm rút, hung hăng sấp mạnh vào lỗ nhỏ của y.

“Ư...ưư...a...a.ư...”

Quên mất mình đang ở ngoài trời, y lớn tiếng rên rỉ. Xung quanh những con sói cũng bắt đầu cuồng hoan, tiếng rống, gầm gừ kích thích Mạc U, Mạc U cảm thấy mình giống như một con sói cái, bị giống đực bạo ***, phân thân y đã rỉ nước, mông chuyển động hòa theo cơn bạo đập của Sở Thần.

“Sướng không?” Vừa đập như giã gạo, Sở Thần vừa hỏi.

“Ưm...chậm lại...ư...sâu quá...ưư...aa...”

Lắc đầu nguầy nguậy, nước mắt dàn dụa khắp gương mặt nhỏ nhắn, lúc này Mạc U đã gục xuống mặt đất, mông vênh lên mặc hấn chiếm lấy.

Hơn một canh giờ, trời sẩm tối, Sở Thần mới phóng thích. Mạc U thì đã bắn ra hai lần. Bắn tinh xong một lúc lâu móc câu mới rũ xuống, Sở Thần rút phân thân ra, biến lại hình người nhét khăn vào trong mật huyết chứa đầy dịch thể kia. Sau đó bế y lên đi vào trong nhà. Bên ngoài những con sói kia vẫn tiếp tục cuộc giao hoan của chúng.

“Thích không?” Sở Thần cười cười ám muội liếm vành tai y hỏi.

Lắc lắc đầu, cả người Mạc U đỏ bừng, ủy khuất trừng Sở Thần. Thú giao đầđành còn trước mặt bày thú nữa chứ.

“Vậy thì ta đành phải làm đến khi người thích mới thôi vậy!” Ra vẻ bất đắc dĩ, Sở Thần chép chép miệng.

Rùng mình một cái, Mạc U ngược mắt đáng thương nhìn Sở Thần.

“Thôi vậy, ngày mai ta định dẫn người đi dạo, nên hôm nay vậy là đủ.”

Sở Thần hảo tâm không trêu chọc y nữa, chỉ hôn một hồi rồi ôm y vào lòng ngủ. Mạc U cảm động nhiệt tình hôn trả hấn.

=====H=====

Sáng hôm sau, Mạc U được ngủ trọn một đêm, tinh thần phấn chấn chuẩn bị đồđặc cho buổi dạo chơi.

Sở Thần ngồi sau lưng Mạc U vòng tay ôm y, thúc ngựa chạy vào mé rừng sâu, đến căn chòi cây của hấn.

Nướng cáăn uống no nê, hai người ngồi trên lưng ngựa chậm rãi đi dạo khắp khu rừng.

Mạc U tựa lưng vào ngực Sở Thần, nhìn những nơi lạ lẫm mà mình chưa từng đi qua thì cực kỳ thích thú. Khúc khích cười suốt đoạn đường. Lần đầu tiên y được cưỡi ngựa nha!!!!

Bỗng Mạc U cảm thấy phía sau mát mát, quay đầu nhìn liền giật mình hốt hoảng. Sở Thần không biết từ khi nào đã vạch mông y ra.

“Liếm ướt nó, ngoan.”

Nhu thuận ngậm lấy ba ngón tay của Sở Thần, Mạc U dùng nước bọt thấm ướt chúng. Ba ngón tay bôi móc trong khoang miệng y, thụt ra thụt vào nhưđang mập hợp.

“Ưm...ưư..ưư..” nước bọt tràn ra khóe môi, Mạc U khê rên lên.

Trêu chọc y một hồi, Sở Thần rút ba ngón tay ra lần xuống dưới cằm thẳng vào hậu đình y, kiên nhẫn khuyếch trương.

“Ừ”

”rên lên một tiếng, Mạc U cảm thấy bên trong ngứa ngáy, hư không, nhịn không được lắc lư vòng eo.

“Dâm dăng.” Rút ba ngón tay ra, nhét phân thân cực nóng của mình vào mật động của y, bắt ngờ thúc ngựa mạnh một cái.

Ngựa hí lên một tiếng, điên cuồng phi nước đại, phân thân Sở Thần cũng theo đó đâm vào thật sâu trong cơ thể Mạc U.

“Aaaaaaa—”

Phân thân Sở Thần thúc mạnh vào loạn xạ bên trong khiến Mạc U kinh hoàng hét to. Nắm chặt bờm ngựa, cả người y nảy lên, dội xuống, thứ khổng lồ trong hậu môn càng thêm mãnh liệt đâm chọc. Phía dưới y đã cương lên bắn ra tung tóe lên thân ngựa. Kích thích liên tục không ngừng đánh vào tâm trí Mạc U, lần thứ hai y bắn ra.

“Sở Thần, là người à?”

Bỗng phía trước truyền đến tiếng người. Thấy HồĐầu cũng đang cưỡi ngựa tiến lại gần, Mạc U sợ hãi co rút nội bích, cứng ngắc người không dám động. Bị Sở Thần ngắt móng một cái, y khẽ run lên, tựa vào ngực hắn, cố gắng thả lỏng. May mắn là áo choàng đủ lớn để che đi cảnh tượng *** loạn phía dưới.

“HồĐầu ca, người đi săn sao?” Liếc nhìn ống tên phía sau lưng gã, Sở Thần lên tiếng chào hỏi. Cố gắng gạt dây cương một cái làm con ngựa thúc lên, hài lòng nhìn người trong lòng rên lên một tiếng nhỏ, xấu xa cười cười.

“Đúng vậy, hai người là...?”

“Bọn ta cưỡi ngựa dạo chơi thôi, bảo bối, chào HồĐầu ca đi chứ.” Húc húc eo, Sở Thần nói với Mạc U

“Chào HồĐầu ca...ừ...”

“Chào Mạc đệ, nhìn người có vẻ không khỏe, không sao chứ?” Thấy y nhăn mặt nhịu mày, bộ dạng thống khổ, HồĐầu quan tâm hỏi.

“Ta...”

“Là do ta ngừng lại lâu quá đấy mà, bảo bối nhà ta thích phi nước đại thôi.” Thay y giải thích, Sở Thần tà tà cười.

Đưa tay nhéo tay Sở Thần, Mạc U then quá hóa giận nghiêng đầu đi.

“Thôi ta đi trước, cáo từ.”

Thấy bảo bối nhà mình nổi giận, Sở Thần tạm biệt HồĐầu phi ngựa chạy về ngôi nhà cây.

“A..ừ..ừm..bại hoại...ừ...”

“Ừm..chậm...phu quân ...ừ...”

Trong căn chòi cây, Sở Thần thúc ngựa chạy vòng tròn, điên cuồng xóc nảy, Mạc U rên đến lợi hại, phía dưới ra nước ướt đầm nhiều xuống thân ngựa tằm tơi.

“A....nóng...ừ...”

Ghìm ngựa lại, Sở Thần thật sâu bắn ra những luồng tinh mạnh mẽ. Do tư thế ngồi, dịch thể trào ra rơi xuống thân ngựa, hắn chậm rãi rút dục vọng của mình ra.

Ôm Mạc U nhảy xuống ngựa, Sở Thần đặt y nằm úp sấp trên giường. Đưa phân thân ướt rũ đến bên môi y.

Mạc U do phát tiết quá nhiều nên mệt lả người, nhưng vẫn ngoan ngoãn hé môi tẩy sạch cho hắn. Sau đó lim dim thiếp đi.

Khi Mạc U tỉnh lại trời đã tối, Sở Thần bưng cháo loãng lên, y một hơi húp liền ba bát, tựa người vào lòng hân thoải mái để hân xoa xoa bụng cho mình.

Qua nửa canh giờ, Sở Thần lấy hộp gỗ của Lạc Ô ra, đẩy qua trước mặt Mạc U, thần nhiên nói:

“Hôm nay là đêm thứ bảy rồi, còn lại bao nhiêu đây hạt, bỏ đi thì mất linh nghiệm, ngươi tự mình nhét chúng vào đi.” Nói xong bỏ qua một bên ngồi nhìn.

Nhìn cả chục hạt trong hộp, tay Mạc U run run, quỳ sụp xuống bắt đầu nhét vào. Bảy hạt, tám hạt, chín hạt... mồ hôi ướt đầm hai bên thái dương, mặt đỏ bừng, y gồng người nhét hạt cuối cùng vào.

“Ư....”

Cuối cùng cũng xong, dị vật nhồi đầy ma sát động đây lung tung khiến y không dám nhúc nhích, giữ nguyên từ thế quỳ sụp như thế.

“Phải nghiền nát chúng ra nữa, bảo bối.” Sở Thần thấy một cọc gỗ lớn qua, ngồi yên, hiển nhiên không hề có ý giúp đỡ.

Cầm cọc gỗ nhẵn nhụi nhỏ hơn phân thân của y một chút nhưng độ dài thì hơn hân, Mạc U đặt nó lên tường, một đầu chĩa vào hậu môn của mình, ấn mạnh mông một cái, cọc gỗ đâm vào lút cán đâm vỡ những hạt hắc thủy kia ra. Mặt Mạc U trắng bệch, há miệng không kêu nổi thành tiếng, chỉ có theồ theồ gấp.

“Lại đây!”

Khập khểnh đi đến chỗ Sở Thần, nhu thuận quỳ xuống giữa hai chân hân, dùng miệng hầu hạ con quái vật giữa háng hân. Đến khi nó phình to ra thì dịu ngoan bò lên người hân, không để hân nhắc nhở đã tự giác dạng rộng chân, vươn tay muốn móc cọc gỗ ra thì hân ngăn cản.

“Để yên ổ đó, lấy tay banh mông rộng ra, ta muốn xem thử cái mông *** đang này rộng bao nhiêu.” Ý tứ rõ ràng là muốn y chứa cả hai, không được rút ra.

Mạc U run rẩy, thử cho một ngón tay vào trong, cọc gỗ trong khiến diện tích hẹp đi, nhưng cũng khá ẩm ướt. Mạc U tách mông ra, cầm lấy thứ khổng lồ kia của Sở Thần đặt trước lối vào rồi chậm rãi ngồi xuống.

“Aaaa...ư.....”

Phân thân to lớn chen chúc với cọc gỗ làm cho hậu môn y muốn vỡ ra, đau đớn không sao tả nổi. Tư thế này lại đạt đến độ sâu nhất định, khiến cho hai người kết hợp một cách sít sao, rên lên một tiếng, Mạc U dừng lại một chút để thích ứng. Thấy hân không có ý định động đây thì bắt đầu lắc lư tự di chuyển. Hai tay vòng qua cổ hân, y cố gắng từ từ nhấp lên nhấp xuống, cọc gỗ bị hân thụt ra thụt vào đều đặn theo từng cú nhấp của y, sau cơn đau là khoái cảm tràn trề, tiếng rên rĩ vang lên mỗi lúc một lớn

“Ưm...aa...ư...ưm...”

Ngửa cổ ra sau, dâng lên hai quả chín trước ngực, Mạc U mềm mại nói: “Phu quân, cầu giúp ta.”

Sở Thần nghe giọng nói dịu êm kia, mắt tối đi thêm vài phần, cúi đầu cắn mạnh lên đầu nhũ y, bắt đầu điên cuồng nẩy hồng lên. Tay vỗ mạnh lên mông y vài cái để lại mấy vết đỏ ửng, tay kia mạnh mẽ chuyển động cọc gỗ.

“Ai cho phép dừng lại, tiếp tục làm đến khi ngươi bắn ra thì thôi.”

Mạc U lại bần đầu, không dám lười biếng lắc mông thật mạnh phối hợp với từng cú thúc lên của hân. Đầu đỉnh phía dưới đã hơi rỉ nước.

“Ư....ưm...ư....A ...”

Mút mạnh lấy môi Sở Thần, y hôn hân một cách cuồng nhiệt, một lát sau, Mạc U ngửa mạnh ra sau một chút, hét lớn tiết ra.

Xụi lơ trong lòng Sở Thần cảm nhận dư vị sau cao trào, bỗng y bị bế thốc lên. Biết đã đến lúc tiếp tục, y thả lỏng người tùy ý hân bày bố.

Rút cọc gỗ kia ra, Sở Thần kiểm tra một chút không thấy dấu hiệu bị nứt ra thì an tâm, âm thầm cảm khái – Vật nhỏ này đúng là báu vật trời sinh mà.

Lần hoan ái cuối cùng, Sở Thần rất dịu dàng, đặt y nằm nghiêng trên giường, chân phải nhấc lên, Sở Thần từ phía sau chậm rãi sáp nhập.

“Ừm...ừm...ừ...ừm..”

Ôn nhu trườn sát, mỗi lần đều đỉnh vào điểm nhạy cảm của y, tay luồn qua vân vê hai hạt đậu đau rát trước ngực y, Mạc U khô nóng cả người nhưng không thể tiết ra thêm một giọt nào nữa. Nằm im hưởng thụ sự dịu dàng của hắn, những tiếng rên rỉ khàn đục bật ra khỏi miệng.

Chồm qua hôn lên môi y nuốt hết âm thanh y vào miệng, Sở Thần hung hăng luật động vài chục cái thì gầm một tiếng bắn ra.

Để yên dục vọng trong cơ thể y, Sở Thần ôm y nhập mộng. Kết thúc bảy ngày bảy đêm điên cuồng.

24. Chương 24: Tin Vui

Thời gian vùn vụt như tên bay, một tháng trôi qua một cách nhanh chóng. Giữa cánh đồng hoa A La rực rỡ sắc màu, một thiếu niên ngồi đó, khoác trên người bộ y phục màu trắng làm nổi bật làn da trắng ngần và mái tóc dài đen mượt của y. Trên má trái thiếu niên có một vết sẹo dài khiến cho khuôn mặt thanh tú trở nên khó xem, duy ánh mắt cực thu hút người khác, ánh mắt to tròn trong trẻo đen lay láy mang theo sự tinh thuần của một đứa trẻ con. Hiện tại đôi mắt đáng yêu ấy đang vô cùng âu sầu.

Mạc U nhìn cánh tay trái trắng nõn, lại thở dài, không linh nghiệm nha!!!

Đã hơn một tháng rồi mà y vẫn chưa có dấu hiệu mang thai. Như y biết, người mang thai thì trên cánh tay sẽ nổi lên một cái nốt màu đỏ, nữ tay phải còn á chừng là tay trái. Rõ ràng y đã làm đúng theo những gì Lạc Ô chỉ dẫn nha, hay là đã sai sót gì đó?

Bất giác nhớ tới bảy ngày bảy đêm điên cuồng kia, hai má Mạc U lập tức đỏ bừng. Sở Thần bình thường ôn nhu lãnh đạm là thế, nhưng khi động tình liền thay đổi hoàn toàn, bá đạo, cuồng dã. Xoa nhẹ hồng, Mạc U mắng khê một tiếng: “Bại hoại.” Ngay lập tức cả người bị bế bổng lên. Mạc U nghe cái tên bại hoại trong miệng mình bật cười:

“Mắng ai bại hoại vậy bảo bối?” Sở Thần vừa đi sẵn về đã thấy vật nhỏ của mình ngăn người ngồi bệt ngoài sân. Bất đắc dĩ bế y vào nhà.

Bữa tối, Mạc U há miệng cắn mạnh vào cổ hắn, nhưng khi nhìn thấy dấu răng tức khắc liền đau lòng liếm nhẹ lên.

“Thần.”

“Ừ?”

“Chào mừng người đã về, phu quân.” Hôn nhẹ lên môi hắn một chút, Mạc U nhìn vào đôi mắt bạc, mỉm cười.

Môi nhếch lên một độ cong, Sở Thần bế Mạc U vào nhà, ngồi xuống ghé để y ngồi trên đùi mình, siết eo y ôm vào lòng. Cảm giác có người ở nhà chờ mình về thật tuyệt.

“Thần.”

“Ta đây, bảo bối người sao vậy?” Sở Thần lo lắng sờ sờ trán y, thấy không nóng thì an tâm. Nhíu nhíu mày nhìn vật nhử rử trong lòng, truy hỏi “Rốt cuộc là chuyện gì? Có ai ức hiếp người sao bảo bối, ngoan, nói vì phu nghe.”

Trong lòng ảm áp, nụ cười bên môi Mạc U càng thêm ngọt ngào. Từ hôm lễ hội đến nay, có rất ít người sinh sự với y, hầu như là không có, trừ vài thiếu nữ thầm thích Sở Thần. Bọn họ gặp y thì lớn giọng nói bóng nói gió nhưng Mạc U căn bản không quan tâm tới. Bởi y tin Sở Thần nha, cho dù bọn họ có nói gài chằng nữa cũng không thể thay đổi sự thật: Sở Thần là của Mạc U y.

Thấy y im lặng không nói gì, chân mày Sở Thần cau càng chặt, bỗng có một bàn tay chai sần nhẹ nhàng vuốt ve lên.

“Đừng cau, ta không sao thật đó, chỉ là.... đã hơn một tháng rồi.” Nói tới đây, đôi mắt đen tròn lại rũ xuống.

Ban đầu, Sở Thần vẫn chưa hiểu là sao, cẩn thận ngẫm lại, hần phì cười. Nhéo nhéo cằm y một chút, Sở Thần cười nói:

“Hay là chúng ta lại bảy ngày bảy đêm một lần nữa, chắc tại chưa làm đủđó thôi.” Nói rồi còn ngất mông y ảm chỉ.

Khẽ trừng hần, Mạc U nhéo mạnh tay Sở Thần một cái như trả thù.

“Bảo bối, nghe đây, chuyện con cái phải tùy duyên, người không nên vì vậy mà buồn rầu hại sức khỏe. Người không thấy Lạc Ô phải mất hai năm mới có, huống chi chúng ta chỉ mới kết hôn gần nửa năm.”

Nói rõ ràng với Mạc U, Sở Thần không muốn y ngày nào cũng kiểm tra cánh tay rồi lại ủ rũ thờ dài. Bộ dạng sầu lo ấy không thích hợp với y. Mạc U của hần là một thiếu niên kiên cường, cho dù nhịn đói mấy ngày ròng nhưng vẫn có thể cười thật tươi. Và hần chỉ mong y mãi mãi vui cười như vậy.

Nghe những lời Sở Thần nói, biết hần lo lắng cho mình, dưới đáy lòng Mạc U chậm rãi dâng lên làn nước ảm, nở nụ cười mà Sở Thần thích nhất, Mạc U xỏ tay áo xuống, nói:

“Ta đã biết. Thần, chúng ta đi ăn cơm thôi, ta có làm món cá nướng mà người thích.”

“Chút nữa rồi ăn...” Cúi đầu ngậm lấy cái miệng ngọt ngào của y, Sở Thần tận hưởng chút an ủi cho sự lo lắng của mình.

.
. .

“Người lừa ta!”Ủy khuất trừng Lạc Ô, Mạc U đẩy cái hộp gỗ trả lại hần.

Lạc Ô mở hộp ra nhìn thấy trống rỗng liền biết chuyện gìđã xảy ra. Nhìn bộ dạng ai oán của y, hần nhin cười một cách cực khổ. Cuối cùng nhin không được nữa, cười lớn lên

“Ha ha ha... khụ khụ...”

Rót một ly nước uống nhuận khí, Lạc Ô vuốt ngực, phản bác: “Ta có gạt người hồi nào chưa? Chắc tại các người làm chưa đủ nên mới vậy.” Nói đến câu cuối còn mờ ám nháy mắt với y một cái.

Mạc U đỏ bừng mặt, trừng hần một cái, không thêm nói nữa. Như vậy mà còn chưa đủ, nếu đủ chắc y toi mạng dưới thân Sở Thần rồi nha!!!!

.
. .

Sau trận hoan ái, Sở Thần ôm Mạc U vào bồn tắm giúp y tắm rửa. Mạc U do mệt quáđã ngất đi. Dùng khăn tỉ mỉ lau từng tắc trên thân thể dẻo dai đây dụ hoặc này, ngực hần bỗng hơi nhoi nhói, nghi hoặc nhưng ngay sau đó sự chú ý của Sở Thần đã bị một thứ hấp dẫn. Đó là—

Đắp chặn thật kín người Mạc U, Sở Thần vẫn chưa thể giảm đi sự kích động trong lòng. Ngồi nhìn gương mặt say ngủ của vật nhỏ, Sở Thần khom người thành kính hôn lên trán y. Mạc U — bảo bối của hần, thế giới của hần.

=====

Mấy tháng nay, Mạc U cảm thấy trong người vô cùng khác lạ. Lúc nào cũng cảm thấy uể oải, không muốn ngủ nhưng mí mắt cứ sụp xuống. Ăn uống cũng không thấy ngon miệng, ngay cả món canh gà hầm nấm mà y thích nhất cũng không muốn ăn, Mạc U cũng cảm thấy nhạt nhẽo, vô vị. Thứ duy nhất hợp khẩu vị chính là thứ này – quả Sơn Ri. Bóc một quả cho vào miệng, vị chua chất tan ra, Mạc U hạnh phúc híp mắt lại, ngon thật nha!

Chống cảm nhìn ra ngoài trời đã tối đen như mực, Mạc U có chút lo lắng. Đạo gần đây lượng công việc của Sở Thần tăng lên, thường hay đi sớm về trễ. Nhiều khi hần về y đã ngủ quên, sáng y dậy thì hần lại đi từ sớm, nếu không nhờ hơi ấm lưu lại bên cạnh cùng những món ăn hợp vị được nấu sẵn để trên bàn, chắc y không biết hần đã từng về đây mất.

Khi Sở Thần về tới nhà, đập vào mắt hần là hình ảnh quen thuộc. Mạc U ngủ gục trên bàn, đèn thấp sáng chờ hần trở về. Nhẹ nhàng ôm y về phòng, yêu thương hôn lên môi y một chút. Sở Thần biết hai tuần nay đã vắng vẻ bảo bối nhà hần, nhưng hần phải làm việc chăm chỉ để còn chào đón thành viên mới của gia đình nữa chứ, áp má lên bụng Mạc U, đưa tay chạm vào vị trí trước ngực, Sở Thần mỉm cười.

Đúng vậy, Mạc U đã mang thai con của hần hơn hai tháng rồi. Trước đây chưa bao giờ Sở Thần nghĩ mình sẽ có con. Ám ảnh kiếp trước khiến hần không thích phụ nữ, lại thêm phần cơ thể đột biến gen của hần, Sở Thần không muốn đời sau của mình sinh ra bị thiên hạ kinh tởm. Nhưng từ khi có Mạc U, Sở Thần lại chờ mong kết tinh tình yêu của hai người bọn họ. Hần biết bởi vì đối phương là Mạc U, người chưa bao giờ ghê sợ một con quái vật là hần, người dù hay mắng hần bại hoại, thích cắn hần nhưng luôn nhu thuận chiều theo bất cứ đòi hỏi vô lý của hần, người mà khi nhìn thấy hần ra tay chém giết không e ngại máu tanh chỉ lo lắng cho sự an toàn của hần, người luôn muốn vì hần mà sinh một đứa nhỏ, cho nên chỉ cần là thuộc về y, hần đều yêu thích. Về phần đứa nhỏ sinh ra có phải là một quái vật giống cha nó hay không thì hiện tại hần không quan tâm. Vì hần tin cho dù là vậy Mạc U cũng sẽ yêu thương nó hết mực.

Còn vì sao không nói cho y biết... Sở Thần nhéo nhéo mũi y, thấy người kia chau mặt vô thức nghiêng đầu trốn đi thì cười cười — cứ để vật nhỏ ngu ngốc này tự mình nhận ra đi.

Sở Thần từng hỏi Hồ Đầu về chuyện dấu hiệu nhận biết có thai thì được giải thích rằng bên vai sẽ hiện lên một cái nốt màu đỏ sẫm, nhạt màu dần cho đến khi sinh xong sẽ biến mất. Nữ nhân là vai trái, á chừng là vai phải.

Vậy nên mỗi ngày thấy Mạc U kiểm tra tay trái, hần chỉ cười thầm chứ không vạch trần, hần sẽ cho y một bất ngờ thú vị.

Sở Thần không hề có chút kinh nghiệm gì về chuyện thai nhi nên thường hay đến hỏi thăm vợ chồng Hồ Đầu, đến nay cũng hiểu biết sơ sơ.

Nếu không phải vì đơn đặt hàng lớn, hần đã dành thời gian ở bên cạnh y giai đoạn này. Chỉ cần vài ngày nữa, số thù lao đợt này đủ tiền sữa cho con rồi.

.
. .
.

Cho gà và cá ăn xong, Mạc U mệt mỏi quay về nhà, Sở Thần dặn y mỗi ngày đều phải đi một vòng ra sau.

Nhìn xuống cái bụng mình, Mạc U nhéo nhéo, sao cứ thấy nó mập ra nhỉ? Chẳng lẽ...

Oaa chẳng lẽ y đang béo lên sao? Vậy nên Sở Thần mới bắt y đi cho bớt mập? Không được, y phải cố gắng nhiều hơn.

Kết quả khi Sở Thần kết thúc công việc vội vã chạy về nhà sớm liền bắt gặp vật nhỏ của hần đang điên cuồng chạy bộ qua lại, dọa hần xanh cả mặt. Vội vàng lao tới bế bổng y lên, đặt Mạc U ngồi lên ghế, Sở Thần đặt tay lên bụng y kiểm tra, cảm thấy không có gì lạ mới an tâm, nhúng khăn ẩm lau mồ hôi cho y, mặt Sở Thần tối sầm, không nói một lời.

Mạc U chưa kịp vui mừng chào đón hân thì đã bị cơn giận của hân làm cho hốt hoảng, y thật sự không biết mình đã làm gì sai nha! Uất ức, buồn bực chiếm cứ trong lòng suốt những ngày qua hóa thành nước mắt đua nhau tràn ra khóe mắt. Y liều mạng đưa tay dụi mắt, ngăn chúng đừng rơi xuống nữa nhưng cuối cùng lại bật khóc nức nở.

“Oaaa... người chán ghét ta... Oaa....”

“Bảo bối, ngoan, không khóc, ta không có chán ghét người, ta yêu người mà.” Thấy y khóc tức tưởi, Sở Thần luống cuống ôm y vào lòng, vừa hôn vừa dịu dàng dỗ dành. Sao hân lại quên mất giai đoạn này y rất dễ xúc động cơ chứ.

“Người rõ ràng giận ta.... hức... ta không làm gì hết mà... Oaaa...” siết chặt áo Sở Thần, Mạc U thút thít chỉ trích, sau cùng lại khóc lớn lên.

Biết mình làm y tủi thân, lại thấy y cứ khóc mãi, Sở Thần dứt khoát hôn lên cái miệng hờn dỗi kia, dùng nụ hôn của mình xoa dịu cảm xúc của y. Mạc U lúc đầu đẩy hân ra, nhưng sau đó lại nhiệt tình đáp trả hân. Hai tuần không chạm vào nhau, lửa nóng hừng hực dâng trào, môi lưỡi quấn lấy nhau, triền miên không rời.

Dứt môi ra khỏi môi Mạc U, Sở Thần nhìn người đang thút thít thở dốc trước ngực, Sở Thần lau đi những giọt nước mắt trên khóe mắt Mạc U, ôn nhu nói: “Ta sai rồi, ta không nên như vậy, bảo bối đừng giận, tại ta lo lắng cho đứa nhỏ thôi, không phải ta đã dặn người không được chạy nhảy sao?”

Mạc U ngồi im trong lòng hân, nghe hân nói vậy thì sững sờ. Sở Thần vừa nói gì nha, y không nghe lắm đó chứ-‘đứa nhỏ’????

25. Chương 25: Vì Người Ta Không Sợ

“Đứa nhỏ?” Mạc U trợn mắt không thể tin nhìn Sở Thần, thấy hân mỉm cười gật đầu với mình thì ngây ngô cười, đưa tay lên bụng, lặp đi lặp lại.

“Đứa nhỏ của chúng ta...”

Miệng tuy cười nhưng nước mắt nhịn không được lại tuôn ra. Y đã mang trong mình giọt máu của hân, thật sự có thể vì hân mà sinh đứa nhỏ, y làm được rồi.

Nhìn bộ dạng của Mạc U, Sở Thần khẽ cười, dịu dàng lau đi nước mắt trên khóe mắt y: “Người đừng quá xúc động không tốt cho thai nhi.”

Nghe đến ‘không tốt’, Mạc U vội vã lau đi nước mắt, ôm chầm lấy Sở Thần, nhỏ giọng hỏi lỗi:

“Ta xin lỗi.”

Nhưng sau đó nhớ tới điều gì, y liền vạch tay áo trái mình ra nhìn, không thấy dấu hiệu gì cả thì lại mếu máo trừng Sở Thần:

“Người nói dối, tay ta không có gì cả.”

Dở khóc dở cười, Sở Thần bắt đầu dĩ nhiên cầm y một cái, sau đó vươn tay kéo áo y xuống, chỉ vào vết bầm đỏ sẫm bên bả vai phải: “Ngu ngốc, vậy đây là cái gì?”

Mạc U nhìn chằm chằm vết đỏ kia, trí não xoay chuyển vài vòng sau đó đỏ mặt chôn đầu vào ***g ngực Sở Thần — y thật sự không còn mặt mũi gì nữa nha!

Sở Thần buồn cười, vỗ mông y trêu ghẹo:

“Biết mình nhầm? Ta cố gắng trở về với người như vậy mà lại bị ai đó hiểu lầm, vì phụ thực thương tâm mà.”

Biết hẩn cố ý, Mạc U không nói gì, hai vành tai lại đổ đến xuất huyết, há miệng cắn vào cổ Sở Thần một cái thật mạnh, mắg khe: “Bại hoại.” Đổ lại là tiếng cười lớn của hẩn.

Ngôi nhà nhỏ ngập tràn niềm hạnh phúc.

.

.

Từ khi biết mình có thai, Mạc U hết sức cẩn thận. Cố gắng ăn thật nhiều, cho dù muốn nôn nhưng vẫn gượng ăn vài miếng. May mắn Sở Thần nghĩ ra nhiều món hợp khẩu vị của y nên cũng không đến nỗi nào. Sở Thần cũng giảm bớt công việc ở nhà với y nhiều hơn, mọi chuyện đều tốt đẹp duy chỉ có một việc khiến y không thể nào vui nổi.

Y thường hay kiểm chuyện với Sở Thần nha! Hức, y cũng biết là mình vô lý, nhưng không hiểu sao lại kiểm chế không được mà gây khó dễ cho hẩn. Mặc dù Sở Thần có nói đây là tâm lý giai đoạn đầu, hết sức chiều theo y, bị mắg chửi nhưng vẫn mỉm cười an ủi y. Sở Thần như thế khiến y vừa hạnh phúc vừa áy náy.

Giống như hiện tại, vì y thường hay bị chuột rút nên cắđem Sở Thần đều canh chừng, xoa bóp chân cho y. Nhìn hẩn chuyên tâm hầu hạ mình, gương mặt gầy đi trông thấy, hốc mắt y cay xè, vẩy chân ra khỏi tay hẩn, nức nở:

“Ta không cần, ngươi đi ngủ đi. Ta tự mình làm được.”

Thấy Mạc U lại quấy, Sở Thần không để ý bắt chân y lại, đặt lên đùi tiếp tục xoa bóp, vừa làm vừa ôn nhu nói: “Ngoan, ngủ đi bảo bối, khuya rồi.”

“Ngươi biết khuya rồi sao còn thức?!” Ai đó cãi lại.

“Ngươi ngủ rồi ta sẽ ngủ, ngoan, ngủ đi.”

“Hức... ngươi nói dối.” Mạc U ngồi bật dậy ôm lấy Sở Thần, thút thít.

“Bảo bối đừng tức giận, lần này ta sẽ không thức nữa.” Vuốt nhẹ lưng y, Sở Thần thấp giọng dỗ dành.

Qua một hồi lâu, Mạc U buông cổ Sở Thần ra, vươn người hôn lên môi hẩn. Sở Thần có chút ngạc nhiên nhưng vẫn nhiệt tình đáp trả. Đã lâu không gần gũi khiến cơ thể hẩn có chút rục rịch, cố áp chế dục vọng xuống, tự nói với bản thân rằng Mạc U đang mang thai, Sở Thần hôn một chút rồi đẩy y ra. Đặt Mạc U nằm lại giường, Sở Thần cũng nằm bên cạnh y, để y gối đầu lên cánh tay mình, khàn khàn nói:

“Ngoan, ngủ đi.”

Mạc U nằm trong lòng hẩn, lần tay xuống phía dưới, cách một lớp vải khê cầm lấy vật đã hơi cương của hẩn. Sở Thần run người một cái, vội bắt lấy cái tay đang đốt lửa loạn, lặp lại một lần nữa: “Ngoan, ngủ đi.”

“Ngươi phản ứng.” Mạc U lấy ngón tay chọc chọc ngực hẩn

“Để yên một lát lắn. Cơ thể ngươi bây giờ chưa thể.”

“Ta vô lý lắm đúng không?” Ngoan ngoãn nằm yên, Mạc U nhỏ giọng thăm thì.

Môi khê cong lên, Sở Thần khàn giọng nói: “Ta thích hết, chỉ cần là ngươi ta đều yêu thích.”

“Phu quân, ta cũng yêu ngươi nha.”

“Bây giờ thì ngủ đi, bảo bối, ta yêu ngươi.” Hôn lên trán y một chút, Sở Thần ôm lấy hai bảo vật quan trọng nhất cuộc đời mình chậm rãi nhắm mắt lại.

.

=====

“Aaa...a ...đau chết ta mất..aaa—”

Từ trong căn nhà nhỏ ngoài bìa rừng phát ra một tiếng thét kinh hoàng, bên ngoài sân, Điền Ưu sốt ruột đi qua đi lại, vừa đi vừa thấp giọng cầu khẩn cho Lạc Ô và đứa nhỏ bình an. Sở Thần ôm Mạc U ngồi trên

ghế cũng khẩn trương không kém. Nghe Lạc Ô kêu thảm thiết như vậy, Sở Thần có chút không yên lòng. Năm tháng nữa là tới phiên Mạc U, y lại sợ đau như vậy...

“Người sợ không bảo bối?”

Nghe hẳn hỏi vậy, biết hẳn lo lắng cho mình, Mạc U mỉm cười nhìn hẳn, trong lòng không ngăn được ngọt ngào:

“Đau cách mấy vì người ta cũng sẽ vượt qua.”

Sở Thần không nói gì chỉ siết chặt vòng tay lại, vùi đầu vào gáy y.

“Oaoaoa—”

Bỗng tiếng trẻ con vang lên thật lớn, bà mẹ từ trong bước ra tươi cười với Điền Ưu, trên tay bế một đứa bé mập mạp đang khóc òa:

“Chúc mừng, là một bé trai khá khinh. Mẹ con đều bình an.”

Điền Ưu ôm lấy con trai từ tay bà mẹ, kích động cười ha hả, nhét một miếng vàng vào tay bà mẹ, rồi rút cảm ơn rồi vội vàng vọt vào trong.

.
. .

Hai ngày nay, những lúc Sở Thần bận việc là Mạc U cứ bám dính lấy đứa nhỏ của Lạc Ô, hết chọt chọt cái má phệ rồi lại nựng bàn tay béo múp của nó.

Điền Ứng – tên của đứa nhỏ, vô cùng ngoan ngoãn y hết lúc Lạc Ô mang thai, không quấy không khóc, uống sữa xong là ngủ vui, không thêm quan tâm đến kẻ quấy nhiễu kia.

Lạc Ô vẫn còn yếu nằm ở trên giường nhìn một màn kia liền phì cười, nhắc nhở:

“Người để cho nó ngủ, lại đây ngồi nghỉ một chút, chơi cả buổi không mệt à? Đừng quên mình đang mang thai đấy.”

Ngồi xuống bên giường Lạc Ô, Mạc U cười nói: “Không, vui lắm, đứa nhỏ mềm mềm, ngoan ngoãn, thật thích.” Sau đó sờ bụng mình, mắng yêu: “Chả bù cho tên này, hành hạ ta suốt mấy tháng.”

“Nhìn người hạnh phúc chưa kia.” Lạc Ô bắt đầu thói xấu trêu chọc y.

Tiếng cười nói bao trùm căn phòng nhỏ, ai nói á chừng là đồ bỏ, á chừng cũng xứng đáng có được hạnh phúc của riêng mình, tỷ như y, tỷ như Lạc Ô...

.

=====H=====

.

“Beeee

~” “Ụmmm....”

Đang ngồi may trong nhà, Mạc U bỗng nghe thấy tiếng kêu ngoài sân, bỏ cái áo nhỏ đang may dở trên tay xuống, y vác cái bụng bầu năm tháng bước ra xem thử.

Trước mắt y là một bầy dê bò đủ cả, Sở Thần thì đang lừa chúng vào cái chuồng đóng mấy hôm trước. Xong việc, hẳn tiến lại bế bổng y vào nhà. Rót ly nước cho hẳn, Mạc U tò mò hỏi

“Chúng là?!” Ý chỉ những con vật kia.

“Sữa của cục cưng.” Sở Thần đơn giản trả lời y, nhìn qua món đồ y đang may, khê trách: “Ta đã mua đầy đủ, người may vá làm gì cho mệt người.”

Mạc U dịu ngoan tựa vào lòng Sở Thần, vòng tay ôm lấy eo hắn, nài nỉ: “Ta muốn đích thân làm girdle cho con. Sẽ không quá sức đâu, nha~” Tuy Sở Thần đã sấm sủa chu đáo, nhưng y vẫn muốn tự tay làm chúng.

Sở Thần nghe ngữ khí ngọt ngào của y, bất đắc dĩ chỉ đành phải đáp ứng.

“Phu quân.” Khẽ gọi một tiếng, tay Mạc U vuốt ve lên xuống ***g ngực tráng kiện của hắn, cúi đầu cắn nhẹ một cái âm chỉ.

Sở Thần bật cười một tiếng, ôm y bước vào trong phòng. Đạo gần đây Mạc U thường hay chủ động cầu hoan, Sở Thần cũng chiều theo y. Hắn nhớ rõ Hồ Đầu từng nói giai đoạn này vận động như thế sẽ không sao, chỉ cần cẩn thận.

Vừa ngồi xuống giường, Mạc U liền bò lên đùi hắn, cởi áo hắn ra. Sở Thần mặc y hành động, cũng không ngăn cản. Khi da thịt liên kề, nhìn vật nhỏ kiêu mị cọt cọt xuống trên người mình, Sở Thần nhéo mũi y một cái, cười nói:

“Muốn đến vậy sao?”

“Người không muốn?” Đôi mắt đen tròn chớp chớp, cực kỳ ngây thơ hỏi lại, tay thì đã lần vào trong đũng quần xoa nắn con quái vật khổng lồ của hắn.

“Yêu tinh.” Mắc khê một tiếng, Sở Thần cúi đầu chiếm lấy bờ môi ngọt lịm trước mặt. Mạc U chủ động hé miệng cho đầu lưỡi hắn tiến vào đây đưa. Động tác xoa nắn dưới tay cũng tăng thêm lực.

Dứt môi ra khỏi môi Mạc U, nhìn y gục đầu vào ngực mình hỏn hỏn thở, đưa tay nắm lấy phân thân đã động tình của y, nhẹ nhàng trượt lên xuống. Tiếng thở dốc phát ra càng ngày càng ngọt ngào.

Tay còn lại đưa lên môi y, Mạc U hiểu ý vươn đầu lưỡi liếm lộng, khiến chúng ẩm ướt.

“Ưm...ưm...ưm...”

Ba ngón tay ngọc ngà trong cơ thể khiến Mạc U ngăn không được bật ra những tiếng rên rỉ dút quãng, *** thủy tuôn ra ướt đầm. Ngứa ngáy khó chịu, y vô thức xoay hông, y muốn nhiều hơn thế.

Sở Thần rút ba ngón tay ra, đặt dục vọng sưng phồng của mình trước lối vào, động thân một cái chậm rãi chen vào mật huyết chặt chẽ nóng ẩm mê người kia.

“A...ư...ưm...”

Mạc U chủ động cười trên người Sở Thần, tự mình chuyển động, vừa nhấp vừa rên rỉ. Ánh mắt y bị *** bao phủ, ứa ra những giọt nước mắt khoái cảm. Phân thân phía trước được Sở Thần xoa nắn cứng lên rỉ ra vài giọt nước. Hai bên mẫn cảm trước ngực cũng được hắn vờn vờ. Khoái cảm ồ ập tràn về.

“Aaa—” Thét lên một tiếng, Mạc U tới cao trào, bắn ra tinh hoa lên khắp ngực Sở Thần rồi gục xuống người hắn thở gấp.

Sở Thần rút phân thân còn cương cứng ra, ôm y nằm im để y bình ổn lại. Một lát sau, cảm nhận được ai đó phục hồi trở lại dùng hông cọ cọ dục vọng của hắn thì chỉ mỉm cười, tiếp tục bón cho vật nhỏ háu ăn kia.

Sở Thần bước xuống giường, kéo Mạc U lại gần mép giường, gác chân y lên vai mình, chậm rãi đút phân thân nóng hổi vào trong cửa mình của y.

Sở Thần đóng đưa thắt lưng, động tác tuy nhanh nhưng rất ôn nhu. Hắn không muốn tổn thương đến đứa bé trong bụng nên khá tiết chế.

Khi Mạc U lần thứ hai bắn ra, Sở Thần cúi người hôn lên môi y, động vài cái rồi rút ra phóng thích trên đùi y.

Nhúng khăn lau người cho Mạc U, nhìn bảo bối của hắn thỏa mãn ngủ vùi thì hôn nhẹ cái bụng căng tròn của y một chút rồi, trong mắt ngập tràn hạnh phúc.

26. Chương 26: Nơi Chỗ Thuộc Về

“Thần, người thích con trai hay con gái?” Nằm trên người Sở Thần, Mạc U ngáp một cái, buồn ngủ nhưng vẫn cố chống cự, nhỏ giọng hỏi.

“Ta nghĩ người biết.” Nhẹ nhàng vuốt ve lưng Mạc U, Sở Thần cười nói

“Ta thích một bé trai giống Tiểu Ứng. Còn người?” Hiển nhiên ai đó không hài lòng với đáp án của Sở Thần. Sở Thần khẽ cười một tiếng, ôn nhu đáp: “Chỉ cần thuộc về người ta đều thích.”

Câu nói này Sở Thần không ít lần nói ra nhưng mỗi lần nghe được Mạc U đều không nén được xúc động. Hôn nhẹ lên môi hắn một chút sau đó bất chợt có chút băn khoăn: “Nếu là một á chủng thì sao?”

“Vậy nếu nó là một người sói giống ta thì sao? Người sẽ để?”

“Không nha, chỉ cần đừng bại hoại giống người là được.” Vừa nói vừa khúc khích cười.

Sở Thần cũng đỡ khóc đỡ cười, không tranh luận với y nữa, thấp giọng dỗ dành bảo bối nhà mình ngủ.

Kỳ thật hắn không biết chắc con hắn có di truyền gen biến dị hay không, nhưng dẫu có cũng không còn quan trọng. Thế giới này không phải thế giới kia. Chỉ cần hắn và Mạc U yêu thương nó là được. Những thứ khác không là gì cả.

.
. .

“Bên này, giường đặt ở phía kia, không, nôi không được đặt ở đó...”

Mạc U ngồi trên ghế bành gỗ, chỉ tay điều khiển Sở Thần sắp xếp phòng cho cục cưng sắp chào đời. Y đã sắp tới ngày sinh, mặc dù có chút hồi hộp nhưng hơn cả là hưng phấn. Y nóng lòng được gặp mặt đứa nhỏ của y và Sở Thần nha!

Sở Thần theo ý bảo bối nhà mình chạy đông rồi lại qua tây, cuối cùng cũng đã sắp xếp xong.

Một cái giường được lót êm ái, một cái nôi tự chế, một kệ chất đầy quần áo, đồ chơi, tã vải. Không thiếu một thứ gì.

Ôm Mạc U ngắm nhìn căn phòng nhỏ của thiên thần sắp chào đời, trong lòng Sở Thần chậm rãi dâng lên niềm hạnh phúc.

.

Hoàng hôn buông xuống cánh rừng tạo nên một quang cảnh lộng lẫy khó tả. Sở Thần dìu Mạc U đi dạo xung quanh, hai người chậm rãi vừa đi vừa ngắm nhìn bầu trời chiều. Không ai nói với ai điều gì cứ thế tựa vào nhau mà đi — hài hòa và ấm áp.

.

‘U

”

Nửa đêm, Sở Thần đang ngủ thì nghe thấy tiếng rên khẽ bên tai, giật mình tỉnh giấc thì thấy Mạc U đang ôm bụng kêu đau, mồ hôi vã ra ướt trán, Sở Thần vội vàng hỏi

“Bảo bối, người sao vậy?”

“Thần... ta... đau quá.” Đứt quãng nói ra một câu, mặt Mạc U trắng bệch, ôm bụng rên rĩ

Sở Thần đưa tay xuống hạ thể y thì thấy ướt sũng. Biết y sắp sanh, hấn vội vã chạy qua phòng bên cạnh, cố gắng tự trấn tĩnh bản thân, nhưng mặt đã tái xanh từ lúc nào.

Đánh thức bà mẹ dậy, Sở Thần kéo bà ta về phòng Mạc U, nghe lời bà mẹ phân phó chạy đi nấu nước nóng.

Bà mẹ là Sở Thần dùng số thù lao lớn thuê một tháng, để bà ta ở ngay bên cạnh phòng, đề phòng Mạc U sanh.

“Gia chủ nên ra ngoài, ở lại không tốt...” Thấy Sở Thần không có định đi ra, bà mẹ lên tiếng nhắc nhở.

“Không cần, bà cứ làm chuyện của bà, đừng để tới ta.” Lạnh giọng đánh gãy lời bà mẹ, Sở Thần liền đi tới bên cạnh Mạc U, nắm lấy tay y, dịu dàng vỗ về

“Bảo bối ngoan, đừng sợ, ta ở đây, nếu đau quá cứ cắn vào tay ta là được.”

Bà mẹ nhìn thấy cảnh này, không nói được gì, đành phải bắt tay vào việc. Bỗng dưng cho nhiều nhà nhưng chưa bao giờ thấy một phụ quân tốt như thế này, mà người kia lại là một á chủng mới đáng nói.

“Aaaaaa—”

“Dùng sức, sắp ra rồi, đúng vậy, cứ thế.”

Mạc U đau đớn gần như mất tỉnh táo, miệng y bây giờ ngập mùi máu, tay Sở Thần dường như bị y cắn nát. Bên tai vang vọng tiếng gọi ‘Bảo bối’ của Sở Thần, như được tiếp thêm sức lực, y dùng hết sức lực rặn mạnh

“Sanh rồi.” Bà mẹ vỗ nhẹ hông đứa nhỏ, tiếng khóc lớn vang lên

“Oaoaoaoa—”

Sở Thần bỏ qua cơn đau ở cánh tay, cúi đầu hôn nhẹ lên vầng trán ướt đầm của người đang ngất đi vì mất sức. Sau đó mới nhận lấy đứa nhỏ từ tay bà mẹ, đứa nhỏ như cảm ứng được gì liền nín khóc, mở to đôi mắt đen tròn nhìn Sở Thần, sau đó bật cười khanh khách

“Chúc mừng gia chủ, là một bé trai xinh đẹp.” Bà mẹ thật lòng khen tặng, tuy trong lòng cảm thấy có chút kỳ lạ.

Sở Thần nhìn đứa nhỏ giống Mạc U đến bảy phần trên tay mình, nhìn thấy nó cười cũng bật cười theo. Đứa nhỏ trắng nõn có mái tóc đen tuyền, đôi mắt cũng đen, to tròn lấp lánh, ngũ quan thì tinh xảo. Quả thật bà mẹ nói xinh đẹp cũng không sai, Sở Thần có chút cảm khái — con trai sao lại xinh đẹp thế này cơ chứ, một chút cũng không giống hần.

Sở Thần hôn con mình một chút, rồi đưa một hộp ngọc trai cho bà mẹ, thấp giọng nói: “Vắt vả cho bà, đây là thù lao, bà có thể đi, đa tạ.”

Bà mẹ nhận lấy hộp ngọc trai mà miệng ngoác tới tận mang tai, thù lao lần này gấp đôi bình thường lận. Rút rút đa tạ Sở Thần rồi rời đi.

Sở Thần đặt đứa nhỏ xuống nôi, vắt ít sữa dê hâm nóng dứt nó uống hết, thấy nó ngậm ngón tay lim dim ngủ thì bước qua chỗ Mạc U.

Nhúng khăn ẩm cẩn thận lau từng li từng tí khắp cơ thể Mạc U, nhìn vết thương ghê người ở hạ thể y, trái tim Sở Thần co rút lại. Mạc U vốn rất sợ đau, lần này y quả thật đã chịu khổ rồi. Cúi đầu khẽ hôn lên môi y một chút, Sở Thần ngồi bệt xuống đất.

Thần kinh căng thẳng phút chốc được thả lỏng khiến toàn thân hần vô lực, cảm giác đau đớn ở cánh tay mà Mạc U cắn cũng hiện rõ.

Bé bé con đặt bên cạnh Mạc U, bản thân cũng nằm xuống. Nhìn một bảo bối một cục cưng trước mắt, khỏe môi Sở Thần khẽ cong lên một đường cong hạnh phúc.

Cuối cùng hần đã có được một gia đình của riêng mình.

Và cuối cùng hần cũng đã tìm được nơi chốn thuộc về mình.

Có lẽ vận mệnh của hắn đã được Thượng Đế sắp đặt sẵn — quá khứ càng đau thương để càng thêm quý trọng hạnh phúc của hiện tại.

=====

“Thật xinh đẹp!” Lạc Ô bế Tiểu Ứng nhìn đứa bé đang cười khanh khách trong lòng Mạc U, nghi hoặc: “Nó thật là con trai?”

“Thật mà, người nói bậy gì đó!” Mạc U lườm hắn ta một cái, không thèm để ý tới nữa.

Khi ý tỉnh dậy đã thấy Sở Thần ngủ say bên cạnh, ở giữa hai người bọn họ là một đứa nhỏ cực kỳ đáng yêu đang tròn mắt nhìn y. Phải mất một lúc y mới nhận ra nó là con của mình và Sở Thần.

Đứa nhỏ này thích cười, gặp ai cũng cười, gương mặt xinh xắn nên cười rộ lên vô cùng đáng yêu. Sở Thần và y quyết định đặt tên cho cục cưng là Sở Thiên.

Hôm nay là đầy tháng của Thiên Thiên, bọn họ cũng không mời ai chỉ mời gia đình Điền Ưu đến dự tiệc.

Tiểu Ứng mập mạp rất thích Thiên Thiên, xa Thiên Thiên là khóc tức tưởi, mà Thiên Thiên lại rất thích ngậm tay Tiểu Ứng.

Lạc Ô ngồi bên cạnh nhìn hai đứa nhỏ ôm nhau ngủ, cười cười nói với Sở Thần và Mạc U:

“Hay là hai người dứt khoát gả Thiên Thiên cho Tiểu Ứng nhà ta, ta không để ý việc Thiên Thiên là nam đâu.”

“Có gả thì phải là Tiểu Ứng gả qua.” Mạc U ngay tức khắc phản bác.

Hai người ngồi tranh cãi ầm ĩ, Điền Ưu ngồi bên chỉ biết cười khổ.

Sở Thần nhìn con sói con nhà mình, khẽ nhếch môi.

.
. .
.

Năm năm sau, trong vườn hoa A La, một bé trai mập mạp ngượng nghịu chìa một cành hoa trước mặt một đứa bé tóc đen dài cực kỳ xinh đẹp:

“Thiên Thiên, sau này người gả cho ta nha!”

Đứa bé xinh đẹp kia mỉm cười, đôi mắt phượng khẽ cong lên nhìn tên nhóc mặt đỏ bừng trước mắt, vươn tay nhận lấy cành hoa, đồng thời giơ ngón tay út ra

“Được, nói phải giữ lời, ngoéo tay.”

“Ngoéo tay.”

Vòng xoay vận mệnh lại một lần nữa chuyển động.

Hết chính văn.

27. Chương 27: Bầu Trời Của Hùng Ứng

“Aaa —”

“Tha ... tha cho ta ...ta biết lỗi rồi...A...”

Trong góc khuất của khu rừng già hoang vu lũ lượt vang lên những tiếng kêu gào đầy đau đớn.

Thiếu niên tóc dài quàng khúc gỗ loang lổ máu tanh trong tay xuống mặt đất, mỉm cười nhìn đám người đang nằm la liệt trước mặt. Dưới ánh chiều tà, gương mặt thiếu niên kia càng tăng thêm vẻ yêu mị.

“Tiểu Ung không phải là người các ngươi muốn đánh là đánh, hiểu chưa?”

Ba thiếu niên nằm gục trên mặt đất nghe thấy lời hắn nói thì cơ thể bất giác run rẩy. Mặc dù hắn luôn tươi cười, nhưng bọn họ vẫn cảm thấy rợn người. Tất cả đều tại con nhỏ Hoa Hoa kia, nếu không vì mấy khối bạc của ả bọn họ cũng không thể thắm như vậy. Một tên cao to lực lưỡng giờ phút này mặt mũi bầm dập, gắng gượng nhòm người dậy cuống quýt cam đoan với thiếu niên kia:

“Hiểu, hiểu, bọn ta sau này tuyệt không dám đụng vào y nữa, nếu ngươi không tin bọn ta có thể thử...”

“Được rồi, chuyện này dừng ở đây, còn nữa ta hy vọng sẽ không có người thứ năm biết về cuộc gặp gỡ này.”

Bỏ lại một câu như vậy, Sở Thiên quay người bước đi để lại phía sau ba kẻ mừng người đi đã thoát nạn.

Đúng vậy, thiếu niên kia chính là Sở Thiên. Mười bảy tuổi, Sở Thiên dường như đã lột xác, không còn xinh đẹp âm nhu như khi còn bé, thay vào đó là những đường nét tuấn lãng. Thân mình cao ngất, thon dài, ngũ quan tinh xảo nhưng không thiếu nét dương cương, mái tóc đen dài tới eo tùy tiện buộc lên bằng một sợi dây cũ kỹ. Cả người toát lên khí chất tà hoặc. Có lẽ thứ duy nhất không thay đổi chính là cái tính thích cười, luôn mỉm cười.

Nhìn mặt trời đang khuất dần, Sở Thiên vội bước nhanh hơn. Nghĩ tới tên gốc nào đó chắc đã dậy, nụ cười bên môi hắn bất giác trở nên cực kỳ ôn nhu, hoàn toàn khác biệt với sự lãnh khốc ban nãy.

Sở Thiên không quay về nhà mình mà đi thẳng vào trong khúc rừng sâu nguy hiểm, về căn chòi cây mà trước đây Sở Thiên – ba ba hắn thường nghỉ chân lúc đi săn. Vừa tới trước cửa đã nghe tiếng đổ bể, Sở Thiên vội vàng đẩy cửa bước vào

Quả nhiên —

Nghe thấy tiếng cửa mở, Điền Ung ngược bộ mặt ngây ngốc lên nhìn Sở Thiên, thấy hắn cau mày thì bĩu môi, trong lòng âm ứ vô cùng — không phải chỉ vậy làm rơi chén nước thôi sao, mắc gì mà cau có với y như vậy chứ.

“Ngu ngốc.” Nhanh chóng chụp lấy bàn tay đang định nhặt mảnh vỡ của y, Sở Thiên vừa bực mình vừa cảm thấy bất đắc dĩ. “Để đây chút ta dọn, không phải ta đã bảo không được tùy ý xuống giường sao?”

“Ta muốn uống nước, ngươi lại không có đây nên ...” Để yên cho hắn ôm về giường, hai má y nóng bừng, tuy rằng không phải lần đầu Sở Thiên ôm y như thế này nhưng y vẫn không sao quen được. Rõ ràng hai người bọn họ xấp xỉ nhau, không hiểu sao Sở Thiên lại mạnh như vậy, vắt tay một cái là ôm gọn y. Nghe hắn trách, Điền Ung vội phân minh nhưng khi nhìn thấy sự lo lắng trong mắt hắn, giọng nói nhỏ dần, trong lòng e ẩm một mảng.

“Ta về trễ, xin lỗi.” Đặt y lên giường, Sở Thiên cúi người nhìn vết thương ở cổ chân Điền Ung, thấy máu lại rỉ ra thì vô cùng đau lòng, và cả tự trách vội vàng thay băng cho y.

Không phải hắn muốn trách mắng gì y, chỉ là khi vừa đẩy cửa bước vào thấy bộ dạng chật vật ngã sõng soài trên mặt đất của y, hắn không kiềm được sự lo lắng mới lớn tiếng với y như vậy.

“Dừng nhíu mày, ta không sao mà.” Biết được Sở Thiên đang đau lòng vì y, Điền Ung vươn tay xoa lên nếp nhăn trên mi tâm hắn, thấp giọng trấn an. Từ nhỏ đến lớn, mỗi lần y bị thương hắn đều lộ vẻ mặt này. Y biết vừa rồi hắn nhất định là đã đi tấn lũ kia một trận, hơn mười năm nay đều như vậy, bất kể là ai thương tổn đến y, hắn đều âm thầm trừng trị. Sở Thiên giấu rất kỹ nhưng y đều biết hết, đều hiểu hết. Sự dịu dàng trân trọng của hắn, sự săn sóc của hắn, và cả... tình yêu của hắn. Có lẽ chính bởi vì vậy nên y đã bất chấp mọi thứ cam tâm tình nguyện sa vào lưới tình hắn dựng nên từ, vạn kiếp bất phục. Mặc dù y vẫn không hiểu vì sao hắn lại chọn y trong khi xung quanh hắn có rất nhiều mỹ nữ, đặc biệt là... Hoa Hoa kia. Y thô thiển, không xinh đẹp, không mềm mại như nàng. Nhớ tới lời nàng ta nói hôm qua, Điền Ung nhận không được lại cảm thấy ***g ngực khó chịu. Không phải y không tin hắn, chỉ là.....

Khẽ hôn lên ngón tay Điền Ung, đôi mắt đen tuyền của Sở Thiên không che giấu gì hết, tràn đầy nhu tình nhìn thẳng vào đôi mắt ửng sáng trong của người trước mặt, cho đến khi người kia xấu hổ đỏ mặt nghiêng

đầu đi thì mỉm cười, chồm người qua hôn lên môi y.

“Ta yêu người, Tiểu Ứng Nhi của ta.”

Ôn nhu nói ra lời yêu, Sở Thiên không cho y có cơ hội phản ứng lại đã nhanh chóng làm sâu sắc thêm nụ hôn.

“Không...dừng lại.”Điền Ứng vừa thở gấp vừa đưa tay đẩy Sở Thiên ra, nhìn thấy hân nhốn mà nhìn mình thì hốc mắt không tự chủ được nóng lên, cay xè. Mang theo sự uất, ghen ngào: “Ta không thể sinh con được, ta không thể cho người một gia đình hoàn chỉnh, ta không thể....”

“Ta không cần.” Vươn tay kéo Tiểu Ứng Nhi của mình vào lòng, Sở Thiên đánh gãy mấy lời lung tung của y, vừa vuốt ve dỗ dành vừa bá đạo tuyên cáo: “Ta không thích trẻ con, chỉ cần nghỉ ngơi trong cuộc đời của người có thêm một người nào khác là ta muốn phát điên. Người chỉ có thể là của ta.”

“Thật?”

“Thật.”

“Người cũng chỉ có thể là của một mình ta.”Điền Ứng cười rộ lên, tất cả những bất an tồn đọng trong lòng tựa hồ đã bị lời tuyên cáo kia của hân thổi bay, trong lòng y hiện tại ngoại trừ ngọt ngào cũng chỉ là ngọt ngào.

Không nói thêm bất cứ một lời nào nữa, Sở Thiên dùng hành động đáp lại yêu cầu ngọt ngào của y.

Nhất thời trong ngôi nhà nhỏ thấm đẫm một mảnh xuân tình.

=====

Trời đã khuya nhưng Sở Thiên vẫn chưa ngủ. Nương theo ánh trăng, Sở Thiên si mê ngắm nhìn người đang cuộn tròn trong lòng mình. Ngón tay khẽ khàng vuốt ve qua lại những vệt hôn ngân đỏ thắm trên vai, cổ y, thấy y khó chịu hừ hừ vài tiếng nhưng không hề tỉnh giấc thì khóe môi cong lên.

Hắn biết y lo lắng những gì. Thế tục, miệng đời luôn là lưỡi dao sắc bén, nhưng chỉ cần hân còn đó thì tuyệt sẽ không để ai tổn thương đến y. Trong mắt Điền Ứng hân rất ưu tú, từ nhỏ đến lớn y luôn đi theo sau hân, luôn dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn hân. Nhưng y không biết rằng kỳ thật hân mới chính là người bất an.

Điền Ứng như một con hùng ưng tung hoành ngang dọc. Y hào sảng, y mạnh mẽ, y oai phong, đặc biệt hơn hết là y rất ấm áp. Tuy rằng y nóng tính, dễ bị chọc giận là vùng nấp ấm nhưng y chưa bao giờ giận ai quá hai ngày, cũng không biết để bụng là gì. Y luôn ghen vì có nhiều thiếu nữ thầm thích hân nhưng y lại ngu ngốc không nhận ra có rất nhiều người yêu thích thần phục y. Nhớ lại vẻ mặt sùng bái của một đám người nam nữ có đủ kia, Sở Thiên lại chau mày. Thật muốn móc hết mắt của bọn chúng mà—

“Ưm~~ Thiên Thiên”

Nghe Điền Ứng gọi tên mình, Sở Thiên tưởng mình làm y tỉnh, nào ngờ y chỉ đang nói mơ. Bật cười, Sở Thiên ôm chặt y vào lòng, trong đôi người đen càng thêm kiên định.

Thật may khi y cũng yêu hân. Nếu không cho dù có bể gãy đôi cánh của y hân cũng phải giam y bên cạnh mình. Có lẽ hân quá ích kỷ nhưng bất luận thế nào hân cũng không buông y ra. Nếu y muốn bay lượn hân sẽ là khoảng trời của y, mãi mãi chỉ dành riêng cho y, Tiểu hùng ưng của hân.

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/di-gioi-rang-buoc>